

Ellery Queen

GYILKOSSÁG RENDELÉSRE

MADÁCH KÖNYVKIADÓ

ELLERY QUEEN
GYILKOSSÁG RENDELÉSRE

Bűnügyi regény

MADÁCH KÖNYVKIADÓ
BRATISLAVA 1970

Fordította
RUBIN PÉTER

Ellery Queen: Kill as directed
© 1963, by Pocket Books, Inc., New York

Egy

Dr. Brownnak minden testrésze nagy volt – nagy volt a válla, a háta, a mellkasa, combja, karja, keze, lába. Az orra is nagy volt. Régebben nagy és egyenes volt. A nagysága megmaradt, de meggörbült, amit a rögbinek köszönhetett.

Dr. Brown szeme és haja sötétén csillogott. Egész megjelenése sötét volt, tartósan sötét: arckifejezése duzzogó, olyan duzzogó, mint egy gyereké. Ez egyébként illett a hajához, amely nemcsak sötétbarna volt, hanem kócos is, mert idült kétségbeesésében állandóan beletúrt nagy ujjjaival.

Dr. Brownt barátai Harrynek nevezték. Dr. Harry (Harrison helyett) Brown harmincéves volt, és sikertelen embernek tartotta magát. Ha egy csomó félretett pénze lett volna egy bank páncélszekrényében, mint annyi ismerős kartársának, sikeres embernek tartotta volna magát. Pedig semmiképpen sem volt sekélyes fickó. Csak egyszerűen áldozatul esett egy olyan betegségnek, amely sekélyes és mély érzésű embereket egyaránt megtámad.

Dr. Harry Brown szenvedélyesen szerette a pénzt, nyilván mert mióta az eszébe jutott, mindig kevés pénze volt. A „kevés” persze viszonylagos fogalom. Harry Brown esetében azt jelentette, hogy túl sok gazdagságát fitogtató emberrel volt dolga, s ezekhez viszonyítva volt kevés pénze. Apja barátai gazdagok voltak, és Harry barátai az ő fiaik közül kerültek ki. Harry egy gazdagoknak fenntartott iskolában kapott ösztöndíjat; de ez az ösztöndíj nem elég sportkocsira, nem pótolja a költségszámlát és a bőséges zsebpénzt. A Borostyán Ligának nevezett kollégiumban gazdag emberek fiaival lakott egy szobában, és gazdag emberek lányaival randevúzott; ünnepnapokon meghívták otthonukba. Francia szakácsuk kosztját ette, angol komornyikjuk szolgálta ki. Selyemlepedőjükön és selyempaplanuk

alatt aludt. Antik bútoraikon üldögélt, cipője értékes szőnyegekbe süppedt, álmélkodva nézte, milyen műkincsekbe fektetik pénzüket, vezette külföldi autóikat, lovagolt telivér paripáikon, kormányozta jachtjukat. Úgy nőtt fel, hogy naponta beszedett néhány adag irigységet, mint ahogy mások vitamintablettákat vesznek be. Az irigység tartotta életben, az adott erőt neki, hogy irigyen még többet kívánjon. Az irigység hajszolta végig az orvosegyetemen. Az irigység választotta ki és rendezte be a rendelőjét.

Itt azonban véget ért hatalma. Az irigység szemmel láthatólag képtelen volt rá, hogy praxistról is gondoskodjék.

Dr. Harry Brown értelmes ember volt. Tudta, hogy a praxis, a jövedelmező New York-i praxis csak idő kérdése. Még csak két éve végezte el az egyetemet. De az idő türelmet követelt, és a türelem nem termett meg az irigység szikes talaján. Az értelem nem segített; üres locsolókanna volt.

Dr. Harry Brown egyedül ült rendelőjében, a tágas rendelőben, amelynek külön utcai bejárata volt a Central Park Westen lévő, lenyűgöző bérpalotában; egyedül ült a legkorszerűbb és legdrágább orvosi felszereléstől csillogó-villogó rendelőben; egyedül ült, és várta, hogy mikor szólal meg a telefon.

Hét óra volt, kellemes májusi este. A város odakint lassan langyos homályba borult. A doktor saját homályában ült; csak az íróasztalán álló lámpa égett, és ő annak az ernyőjét is a fal felé fordította. Belesüppedt valódi bőrhuzatú forgószékebe, hosszú lábát kinyújtotta az íróasztal alatt, mogorván és barátságtalanul izzadt a belső feszültségtől.

Ki hitte volna? Két év alatt semmit sem ért el.

A páciensek mai száma: kettő. Egy kölyök a szomszéd bérházból a meggyűlt ujjával, és egy állapotos kiskorú, aki abortuszt akart – ezt az utóbbit kirúgta, még csak honoráriumot sem számított fel. Tegnap egy páciense volt, egy járókelő az utcáról, akinek belement valami a szemébe. Az előtte való napon egy páciens sem jött. Az azt megelőző napon pedig egy visszatérő beteg. Halleluja! A fickó még az első kezelésért sem fizetett, pedig annak már két hónapja. Az élősdiék máris kiszagolták az új doktort. Feltéve, hogy ez az alak egyáltalán fizet, négy nap alatt bruttó harminc dollár a teljes eredmény. Hét ötven naponta. Nagy üzlet. Manapság egy kezdő

kifutófiú is gőgösen elutasítaná.

Ki hitte volna? Két év alatt nemcsak hogy nem ért el semmit, hanem még le is csúszott. Két évig figyelte, hogy az apja életbiztosításából származó harmincezer dollár hogyan olvad el, mint a jég a forró bádogtetőn. Már mind elfogyott, és egy csomó azon kívül is. Fülíg el volt adósodva.

Ki hitte volna? Nőtlen ember. Nem lóg család a nyakán. Senkiről sem kell gondoskodnia, csak saját magáról. És még erre sem képes.

Nem mintha tehetségtelen lett volna. Jó orvos. Ezt már gyakornok korában bebizonyította. De hogyan teszi ezt közhírré az ember? Talán Los Angelesben kellett volna letelepednem, gondolta kényszeredetten, ahol némely orvos neon reklámtáblát használ, és hirdet az újságokban.

Most már nyilvánvaló, hogy súlyos tévedés volt New Yorkban nyitni rendelőt. Az ostobák, akik „orvoshiányról“ fecsegnek, sohasem próbáltak Manhattanben boldogulni. Hiszen csak ebben a házban még két orvos van, jól bevezetett orvosok. Két kis háztömbben heten vannak rajta kívül. S egy ilyen rendelő egy ilyen környéken láncreakciót indít el. Ez a hely drága ruhákat, tökéletes eleganciát követel. Öltözködése és a hely ragyogó, új kocsit tesz kötelezővé. És mindez mire jó? Kit nyugózz le vele? A meggyült ujjú kölyköt? A fájó szemű futóbeteget? A rémült lányt a törvénytelen gyerekekkel a hasában? Az élősdit? És hogy ezt a felesleges díszletet fenntarthassa, Greenwich Village-ben kell laknia egy lyukban, ahol annyi bútor sincs talán, amennyi egy szerzetes cellájához kellene...

A telefon megszólalt.

– Harry? – Tony Mitchell beszélt.

– Igen – mondta dr. Brown.

– Ó, már megint rosszkedvű vagy?

– Mi az eredmény, Tony? – kérdezte minden átmenet nélkül.

– Vacsora nyolckor. A Nagymedvében. Gresham névre foglaltam asztalt – ha ezt a nevet hallják, a bíbor szőnyeget terítik fel a vörös helyett, nekem pedig bíbor a kedvenc színem. Szóval csípd ki magad, Harry.

– Hányan leszünk?

– Hárman. Te, én és a bűbájos Mrs. Gresham.

– Hát Gresham?

– Kihagytam az öreg fiút? Talán eljön, talán nem. Ismered Kurtot, előbb az üzlet, aztán a szórakozás. Meg vagy elégedve?

– Nem tudom, hogy ezt mire érted – mondta dr. Harry Brown.

– Persze hogy nem tudod – kuncogott Tony Mitchell. – Nézd, fiam, te csak ne etess engem ezzel a tésztával. Ma este én vagyok az elefánt, ezt jól tudom, és azt is tudom, hogy te tudod, hogy én tudom.

– Hagyd abba, Tony!

– Írjam meg a receptet, doktor úr? Négy vagy öt vodkával kevert martini és ráadásnak a Gresh-ház ragyogó Karenje. Juhuhu! Ez kiszaladt a számon. Ki a vadász, ó, doktorom, és ki az úzótt vad?

Harry Brown akarata ellenére jobban érezte magát. – Az az érzésem, hogy te máris felhajtottál négy vagy öt martinit vodkával.

– De mennyire, de mennyire! Figyelj ide, cimborá, nekem most mennem kell, hogy kicsinosítsam magam. Viszlát nyolckor!

A Nagymedve, gondolta, amikor letette a kagylót. Alább nem adja! Csak Tony Mitchellre kell rábízni. Mindenből a legjobbat. Na igen, Tony persze megengedheti magának. Sok ügyvéd van a városban, aki valamennyi ügyfelét odaadná Mr. és Mrs. Kurt Greshamért.

A Nagymedve... Harry Brown felállt. Az utolsó hónapban a maga szakácsa volt, konzervdobozokat nyitott ki otthon, a Village-ben, és felmelegítette a tartalmukat. Ez volt az ára annak, ha programot akart csinálni Karen Greshammel; Karen a legjobbhoz volt szokva – mindenestre a legdrágábbhoz. Ma este Tony Mitchell fog fizetni, vagy Kurt Gresham, ha felbukkan. Őt persze nem is hagynák, de még a látszatát sem engedheti meg magának, hogy a számla után nyúl. Egy négyszemélyes vacsora a Nagymedvében koktélokkal és borral és megfelelő borralalóval majdnem százötven dollárba kerül, ami dr. Harrison Brown ásítozó asszisztensnőjének kétheti fizetése.

Dr. Harrison Brown járkálni kezdett, felgyújtotta a villanyokat. Csillogó rendelőjében kihúzott egy fiókot, kivett egy üveg whiskyt, töltött magának egy adagot, felhajtotta, majd visszatette az üveget meg a poharat, és bement a két öltöző közül abba, amelyikhez fürdőszoba is tartozott. Mialatt levetkőzött, a zuhany alá lépett, beszappanozta magát, kinyitotta a permetező zuhanyrózsát, és

felfrissítette a testét, dr. Harrison Brown Anthony Mitchell jogtanácsos úrra gondolt... a szerencsére gondolt és váratlan fordulataira. Az ugyanis tisztára a véletlen játéka volt, bár bonyolult játéka, hogy visszakerült ennek a lobbanékony és lármás személyiségnek a bűvkörébe.

Harry Brown apjának is a törvény volt a mestersége – a lassú, körülményes, kínosan becsületes Simon Brown, az öreg Sime Brown sohasem jelent meg a tárgyalóteremben; a jogi könyvek embere volt, ragyogó elméleti jogász, mindenki tanácsadója, amikor fellebbezni kellett; tapasztalt és tudós ember mindvégig, akkor is, amikor már betegeskedett; nagy tudású és még nagyobb bölcsességű ember, a legszentebb elvek embere. Simon Brownnak, az előzvegyült jogtanácsosnak nem volt személyi becsvágya, végtelenül szerette egyetlen gyermekét, a fiát, őszinte meggyőződéssel biztatta, hogy végezze el az orvosegyetemet, legyen sikeres orvos, és élvezze az életnek azokat az oldalait, amelyek neki, az apának oly keveset jelentettek. Vagy talán, ahogy Harry Brown gyanította, apja kellő időben elhatározta, hogy nem törődik az élet anyagi előnyeivel, mert már rég rájött, hogy úgysem bírja megszerezni őket. De ami a fiát illette... Ez megmagyarázta, hogy miért maradt szegény: minden pénzét arra költötte, hogy fiát vagonos emberek közé küldhesse.

Apukám, gondolta Harry Brown keserűen, jól kitoltál velem. Ki is mondta, hogy „a bölcsesség bolondság”? Ez volt a legostobább dolog, amit ez a bölcs ember valaha is művelt.

Apja irodájában történt – egy rövid szünidőben, amikor még az orvosegyetemre járt –, hogy Harry Brown először találkozott Tony Mitchell-lel. Tony, aki hét évvel volt idősebb Harrynél, akkor már védőügyvédként tevékenykedett, és szép jövő előtt állt; azért jött Simon Brownhoz, hogy szakvéleményt kérjen tőle. Jóképű, lendületes, kifinomult ízlésű, eleven eszű, kaján, vidám, felvillanyozó ember volt – minden megvolt benne, ami Harry-ből hiányzott.

– Az öreged zseniális ember, tudod-e – mondta Tony Mitchell Harry Brownnak, s baritonjában nevetés bujkált. Azt beszélték róla, hogy a hangja rendkívül jól érvényesül a tárgyalóteremben. – Én meg hasznot húzok belőle, szolgálatomba állítom az eszét. – A fiatal Mitchell egy pillanatra elkomolyodott. – Pokolian méltánytalan

eljárás. Csakhogy... Tudod-e, hogy mi a baj az apáddal, Harry? Átkozottul szemérmes.

Ilyen vádat sohasem fognak Anthony Mitchell úr ellen emelni, jegyezte meg később Simon Brown szárazon.

Harry azonban megkedvelte. És persze irigyelte is.

Gyorsan összebarátkoztak, közös programokat csináltak. Érdekes pár voltak. Harry komoly volt,

Tony forrongó. Harry nehezen fejezte ki magát, Tony gördülékenyen beszélt. Harry csendes volt, Tony behízeglő. Harry félszegen viselkedett nők társaságában, Tony úgy gyűjtötte be őket, mint a pillangókat. Kiegészítették egymást, még fizikailag is. Harry nagy, tagbaszakadt, robusztus teste tökéletes ellentéte volt Tony Mitchell higány-eleven karcsúságának.

De aztán Harrynek vissza kellett mennie az egyetemre, Simon Brown pedig meghalt, s meghalt a két fiatalember barátsága is, ugyanolyan gyorsan, ahogy megszületett. Eltávolodtak egymástól, s hamarosan szem elől veszítették egymást.

Harry Brown kilépett a zuhany alól, és erélyesen ledörzsölte magát a törülközővel. Aztán megborotválkozott, és felvette a fürdőszoba szekrényében tartott holmiját. Esti program eshetőségére tiszta fehérneműt, fekete cipőt és zoknit tárolt, hozzá mértékre készült, éjfélkék öltönyt, tartózkodóan sötétkék, francia selyem nyakkendővel. Miközben a tükör előtt megkötötte a nyakkendőjét, megkérdezte önmagától: Hogyan állok? És meddig tudom tartani a frontot?

Nem sokáig, ezt tudta. Két klasszikus csapás zúdult rá: a pénzhiány és a nő.

Mindent lelkiismeretesen eltervezett. A harmincezer dollár olyan rendíthetetlen tartaléknak látszott, mint az államkincstár aranya. Két terület érdekelt: a belgyógyászat és a sebészet; úgy számított, hogy kétévi magánpraxis eldönti, melyik irányba induljon. A „megfelelő” környék, amit rendelője számára kiválasztott, a legmodernebb felszerelés, a mutatós autó, az elegáns ruhák – logikusnak látszott, hogy ezekkel az eszközökkel elérni célját, s az ördög bánja a költséget!

Az ördög elvitte a költséget, de adós maradt a várható

ellenszolgáltatással. Két év alatt semmi sem alakult ki. Az orvoshiányból következő páciensfelesleg tömegesen elkerülte dr. – Harrison Brownt. Jelentkeztek ugyan páciensek, de csak gyér számban. Ez a hét nem volt jellemző; akadtak sokkal jobb hetek is; de mindent összevéve, a bevétel és a kiadás közt nevetséges volt az aránytalanság. Dr. Brown későn vette észre, hogy egy jövedelmező praxis megalapozása sokkal tovább fog tartani, mint ahogy számította. Az idő pénz. És az ő pénze fogyóban van.

És akkor, négy hónapja, véletlenül találkozott egy bárban Anthony Mitchell-lel, és ez új életre keltette reményeit, amelyek már kihunyóban voltak.

Egy pillantás, és Tony Mitchell már bombázta is kérdéseivel, mint egy öreg diák az osztálytalálkozón. – Harry, öregem! Szavamra, ez Harry! Hogy vagy? Hol rejtőzködtél ennyi ideig?

Heteken át együtt jártak szórakozni lánytársaságban, együtt csíptek be, együtt látogatták a bárokat – s jobban mulattak, mint ahogy Harry Brown valaha is mulatott. Aztán egy este, amikor kettesben voltak Mitchell lakásán, az ügyvéd váratlanul így szólt: – Jól van, Harry, itt az ideje, hogy kigombolkozz. Mi van veled? Hol szorít a cipő? Jól megjátszottad magad, de a tárgyalóteremben megszoktuk, hogy naponta leleplezzük a színészkedőket, és én egy mérföldről megismerem őket. Bajban vagy? Valami bolondságot csináltál? Ki vele!

Így hát Harrison Brown orvosdoktor mindent elmondott Anthony Mitchell jogi doktornak. Kezdetől végig. Becsvágyát, terveit, tanulmányait, elhatározásait, csalódásait, komor kilátásait. És beszélt a réműletről is, amely éjjel-nappal gyötri; első kételyeiről, a növekvő félelemről, s a végén a pánikról...

– Rendben van, ennyi elég – mondta Tony Mitchell határozottan.
– Aludni akarok rá egyet, Harry.

– Te? – kiáltott fel Harry. – Mit tehetsz te?

– Sok mindent. Csak adj rá pár napot. El tudsz; jönni az irodámba csütörtök délben?

– El...

– Itt a névjegyem.

– De Tony...

– Ide figyelj, hagyj most egy kicsit töprengeni. Az a dolgom, hogy

mások problémáin töprengjek. Ezért fizetnek. Neked persze ingyen teszem. Viszlát csütörtökön.

Csütörtökön délben dr. Brown megjelent Mitchell jogtanácsos meglepően irodaszerű irodájában a Fifth Avenue-n, Itt semmi sem árulkodott az aranyifjúról. Az irodakisasszonyokat szemmel láthatólag használhatóságuk és nem külsejük alapján válogatták ki; az ügyvédjelöltek buzgón dolgoztak.

– Ülj le, Harry – mondta Tony Mitchell olyan hangon, amit Harry Brown még sohasem hallott tőle.

Harry leült, idegesen keresett egy cigarettát, és azon tűnődött, mi jön most.

– Megvizsgáltam a problémádat – mondta az ügyvéd székén hátradőlve –, és helyeslem a tervedet. Tökéletesen megfelel távlati célokra. Persze nem felelne meg, ha ostoba volnál, de nem vagy az.

– Honnan tudod? – kérdezte dr. Harry Brown.

– Nem tudhatod, hogy nem vagyok-e csapnivaló orvos.

– Utánanéztem – felelte Mitchell nyugodtan –, nem vagy az. Meggyőződtem róla, hogy szakmailag sokra viheted. Az elégtelen tőke volt terved egyetlen gyöngye pontja. Nem mérted fel, hogy milyen hosszú időre van szükséged.

– Nem én, az ördög vigye el.

– A probléma tehát így foglalható össze: Ha oda akarsz érní, ahová elindultál, több üzemanyagra van szükséged, mint gondoltad. Ha viszont eléggé felgyorsulsz, az üzemanyagkérdés nem jön többé számításba. Harry, neked el kell menned a bankba.

– Miért?

– Hogy felvegyél egy szép, nagy kölcsönt.

Harry Brown nevetett. – És mire adnák a kölcsönt, Tony, a szépségemre?

Tony Mitchell visszavigyorgott rá. – Ha az volna az egyetlen biztosítékod, annyit sem adnának, hogy kifizethesd Hüvelyk Matyi nadrágjának egyik szárát. – De aztán megint üzletszerű arcot vágott. – Az hiszem, újabb harmincezer elég lesz, Harry. Ha óvatos vagy, átsegít a nehezén.

Dr. Harrison Brown hirtelen észrevette, hogy még mindig a cigarettája meggyújtásával vesződik. Végre meggyújtotta, s a füstfelhőn át ránézett a barátjára. – Ismersz olyan bankot, amely

biztosíték nélkül kölcsönadna nekem harmincezer dollárt?

– Hogyne. Az én bankomat.

– Ne mondd, saját bankod van?

– Az nincs – válaszolta Tony mosolyogva. – Csak arra gondoltam, hogy kezesként aláírom. Megkapod a pénzt.

– Várj egy percet, Tony – tiltakozott Harry.

– Ezt nem engedhetem meg neked.

– Miért nem?

– Ha kudarcot vallók...

– Nem fogsz kudarcot vallani. Szerintem holtbiztosán befutsz, ha van elég időd. Harminc ezres hozzásegít. Egyébként beruházásom biztosítására magam is mindent megteszek majd, hogy egy pénzes pácienszt szerezzek neked.

– Hadd gondoljam át, Tony. – Harry igyekezett ügyelni a hangjára.

– Nincs mi átgondolni – ugrott fel Tony Mitchell a székéből. – Gyerünk, Harry!

– Gyerünk? Hová?

– A bankomba. Már várnak ránk.

– Tony...

– Elég volt! Mire valók a barátok? Talpra, fiú!

Így hát hagyta, hogy belehajszolják; egészen megzavarta az újjászületett remény és a kimondhatatlan hála. A kölcsönnel nem volt semmi baj; de négy hónap telt el, és alapjában nem változott semmi; az elítélt haladékot kapott. Voltak persze változások, de ezek alig javítottak a helyzetén. Inkább rontottak rajta, gondolta Harry Brown.

Tony Mitchell, a „pénzes” pácienszt illetően is megtartotta a szavát. Mitchell nagylelkű ajánlására dr. Brown házi orvos lett élete első gazdag pácienseinél, Mr. és Mrs. Kurt Greshamnél.

Kurt Gresham sokszoros milliomos volt. Export-import vállalata üzleti kapcsolatban állt az egész világgal, és óriási évi jövedelmet biztosított. Gresham irodája az Empire State Buildingben volt.

A milliomos szívbjában szenvedett; mohón falt, és nem tudott szabadulni állandó súlytöbbletétől; orvosi szempontból szükség volt rá, hogy gyakran megvizsgálják, és az állapotának megfelelően változtassák a kezelést. Orvosa öreg ember volt, már visszavonulni

készült; betegeit fokozatosan átadta más doktoroknak, így került sor Kurt Gresham-re is.

– Tony Mitchell sokat beszélt nekem magáról, dr. Brown – mondta Gresham első találkozásukkor. – S magam is körülszaglászta egy kicsit. Végül is a szívről van szó; nem szeretnék melléfogni.

– Miért nem fogad fel egy szívspecialistát? – kérdezte Harry Brown váratlanul.

A kövér milliomos elmosolyodott. – Ez kedvemre való megjegyzés volt, doktor úr. De az öreg Welliver doki mindig azt mondta, hogy nincs rá szükség. Lehet persze, hogy csak azért mondta, mert ragaszkodott jól fizető betegéhez; de ezt nem hiszem. Engem egyébként kielégít, amit magáról hallottam. Vállal?

– Erre a kérdésre akkor felelek, Mr. Gresham, ha majd megismerem a szívét. Szeretném látni dr. Welliver feljegyzéseit, s aztán magát is igénybe venném egy napra.

– Mondja meg, mikor. – A milliomos elégedettnek látszott.

Harry Brown nagyon óvatosan járt el Gresham esetében. A végén úgy döntött, hogy nincs szó olyasmiről, amit ne tudna kézben tartani. S a milliomos megint elégedettnek látszott.

Kapcsolatuk tehát jól kezdődött. Bárcsak így is maradt volna, gondolta Harry Brown mogorván.

Ugyanis Mrs. Gresham is a világon volt... a negyedik Mrs. Gresham, Tony Mitchell szerint. A Gresh-ház Karenje, ahogy Tony nevezte. A bűbájos Karen...

A bűbájos Karen volt a második rázúduló csapás.

Dr. Harrison Brown tíz perccel nyolc után ért a Nagymedvéhez. Tony és Karen már ott volt, a martinijüket kortyolgatták az egyik asztalnál, amely mögött párnázott pad állt. Karen a padon ült, Tony vele szemben.

– Vedd figyelembe, hogy neked tartottam fenn a díszhelyet – mosolygott Tony. Kvarclámpától barna arcából féhéren villant ki pompás fogsora.

– Míg Amor nyájasan mosolyog az asztal túlsó felén. – A pincérnek, aki félrehúzta az asztalt, hogy Harry becsúszhasson Karen mellé, Tony ezt mondta: – Két vodkával kevert martinit a doktornak, Mrs. Greshamnak és nekem pedig egy második rundot.

– Hol van Kurt? – kérdezte Harry. A padon ülő Karen keze, amelyet az abrosz eltakart, a férfi kezét kereste.

– Ó, ti bozontos szemöldökűek! – mondta Tony lágyan. – Mindig ti hódítjátok meg a ragyogó nőket. Mért nem születtem én is sűrű szemöldökkel?

– Elhallgass már, Tony! – szólt rá Karen Gresham. – Kurt nem jön, Harry. Éppen most telefonált. Otthon kell maradnia, és dolgoznia azon, amin éppen dolgozik. Csalódott vagy? – Óriási, zöld szemét a férfira emelte. Keze az abrosz alatt könnyedén, éhesen hozzáért Harryéhez.

– Nem vagyok csalódott, de az ellenkezője sem – mondta Harry. Már megint feldúlják az idegrendszerét. Azzal az ürüggyel, hogy cigarettát vesz elő, elhúzta a kezét.

– Bocsásd meg neki a stílusát, édesem – szólt közbe Tony Mitchell. – A sok receptírástól van ez így a doktoroknál.

– Én azt hiszem, hogy Harry csalódott – mondta Karen mosolyogva. Egy picinyke ránc jelent meg a két szemöldöke közt. – Kurt elbűvöli. Ugye, elbűvöl, Harry?

Harry csak annyit felelt: – Egészségekre! – Felemelte az egyiket a két koktélos pohár közül, amelyet a pincér eléje tett, és félig felhajtotta.

– Ez aztán a csodás pohárköszöntő egy szép jövő előtt álló doktor szájából – jegyezte meg Tony. – Egyébként akármit mondasz is a férjedről, Karen, az az ember elbűvölő egy szörnyeteg. A legelbűvölőbb, akivel valaha is találkoztam, pedig én jóformán kivétel nélkül szörnyeteggel foglalkozom.

– Kurt Gresham, a luxuskivitelű szörnyeteg egészségére! – suttogetta Karen, és felhörpintette friss martinijét.

– Tulajdonképpen rendelhetnék is – mondta az ügyvéd, a pincér türelmesen várt felemelt ceruzával. – Kacsa, ez az! Kacsa sült Alderaban módra... hát ez aztán földöntúli, csakugyan! Hát ti ketten?

– Nekem mindegy – felelte Karen.

Harry vállat vont.

– Előtte kérjünk garnélarákot? Azzal a fantasztikus mártással? Hé, szerelmesek! Nektek beszélek!

– Rendelj, amit akarsz, Tony – jelentette ki Karen.

– Igen. – Harry az asszonyt nézte a pohara pereme fölött. Az az elbűvölő, vén szörnyeteg feltétlenül ért a nőkhöz. Ez a nő tökéletes, s ha a férje mellett ül, az egyszerre groteszkké válik. Karen fele olyan idős, mint Kurt Gresham. Isten áldása – meg az Isten pénze, gondolta Harry elkeseredetten.

Igen, tökéletes. Az arccsontja olyan finom, olyan törékeny, mint a márkás porcelán, és majdnem olyan áttetsző is. A fejét úgy tartja, mint egy telivér, vörös haja észvesztően örvénylik körülötte. A szeme: nagy, zöld, tágra nyílt, ártatlan és tapasztalt, kifürkészhetetlen, lenyűgöző. S a teste a feszes, merészen kivágott zöld ruha alatt... Ő hónapok alatt ha megkeresi ennek a ruhának az árát. A smaragdlánc, amely átöleli a nyakát, valószínűleg többet ér, mint amennyit apja biztosítási kötvénye hozott. Igen, az öreg Gresham ért a nők kiválasztásához... és megtartásához is... Egy villámgyors pillanatig dr. Harrison Brown arra gondolt: vajon ez a nő zavarta meg a érzékeit? Vagy az, amit képvisel: hogy mindannak jelképe, ami után oly vadul vágyódott egész életében?

Jó kiszolgálásban volt részük, s Tony Mitchell tréfálkozva ugratta őket, amíg ettek. Harry egész idő alatt csak Karen hozzásimuló combjának melegére, ujjainak titkos simogatására figyelt. Egy darabig elüldögéltek desszert, kávé és konyak mellett, s miután az asztalt leszedték, megint kávé és konyakot ittak; Harry egy kicsit becsipett, a nyelve megoldódott, sőt, többször nevetett is. Aztán, úgy tizenegy óra tájban, Tony megkérdezte:

– Autóval jöttél, Harry?

– Azzal.

– Mi lenne, ha te vinnéd haza ónagyságát? Én ma éjjel szeretném alaposan kialudni magam – reggel egy bonyolult ügyet kell tárgyalnom. Ugye, nem bánod, Karen? Nem kell hazugsággal fárasztanod magad. Pincér!

A számla kifizetését Tony Mitchellre hagyták, és távoztak.

Harry hazavitte az asszonyt, s a Park Avenue homályában, Greshamék ikerháza közelében állította le a kocsit. Karen a karjába vetette magát, csókolta, belecsimpszkodott, hozzásimult. – Szeretlek, szeretlek, szeretlek...

Harry Brown egy szót sem szólt. Magához szorította, és egy szót sem szólt. Mit lehet itt mondani?

– Mit csináljunk, drágám? Mit csináljunk?

Harry nem felelt. Nem tudott mit felelni.

Aztán Karen így szólt: – A hét végén elutazik. Péntek éjjel, szombat éjjel és vasárnap éjjel együtt leszünk. Ketten. Senki más nem lesz velünk. Akarod, Harry? Akarod?

– Akarom.

– Jó éjszakát.

– Felkísérlek.

– Ma este nem. Pénteken találkozunk. Mihelyt elmegy, azonnal felhívlak.

A belváros felé hajtott, büntudat gyötörte. Szerelmes? Tényleg az? Az biztos, hogy belehabarodott ebbe a nőbe. De vajon szerelmes-e?... Feleségül venné?... Karen becsületesen megmondta: hozzáment egy gazdag öregemberhez, egyszerűen a vagyonáért – Isten a tanúja, ezt meg tudja érteni! –, és gondolni sem bír rá, hogy elveszítheti a vagyont. Gresham nem szolgáltat válóokot; szenvedélyesen szereti a feleségét. S ha az asszony ad okot a válásra, egy fillért sem kap. És mégis... *Szeretlek, Harry. Mit csináljunk?*

A Barrow Streeten odahajtott a háza előtti parkolóhelyhez, és bezárta a kocsit.

A sivár előcsarnok üres volt. A nyikorgó automata liften felment a harmadik emeletre, kinyitotta lakása ajtaját, majd bezárta maga mögött, felkattintotta a villanykapcsolót az előszobában, bedobta kalapját az előszobaszekrénybe, és a nappaliba belépve megkereste a kapcsolót. Megtalálta, felpöccintette, és meglátta a lányt.

Karcsú volt és szőke, tágra nyílt szemmel nézett fel rá a karosszékéből. Egyszerű, fekete kosztümöt viselt, fehér blúzt és a villanyfényben csillogó, fekete lakkcipőt. A férfi még sohasem látta.

– Helló... – mondta dr. Harry Brown a homlokát ráncolva. – Ki maga? Hogyan került a lakásomba?

A lány nem felelt. Csak nézett rá.

Harry most már tudta.

Gyorsan odament hozzá.

A lány halott volt.

Kettő

A nyomozást vezető férfi megnyugtató hatást tett rá, mert az apjára emlékeztette; idősebb, nagyon magas, őszülő és egy kicsit görbe tartású ember volt, akin úgy lógott a ruha, mintha egy számmal nagyobb volna a kelleténél. Szürke szeme tiszta, együtt érző és fáradt volt, a hangja lassú, mély, egy cseppet sem sürgető. Galivan detektívfelügyelőként mutatkozott be. Mialatt a szakértők buzgón tevékenykedtek a készülékeikkel, Galivan nyugodtan elbeszélgetett vele.

- Biztos, hogy sohasem látta ezelőtt, doktor?
- Biztos. Soha.
- Van valami elképzelése róla, hogy ki lehet?
- A legcsekélyebb elképzelésem sincs róla.
- Talán egy páciens?
- Szó se lehet róla.
- Talán valaki, aki elkísért egy beteget a rendelőjébe?
- Fel kell tételeznem, hogy ez lehetséges. De csak annyit mondhatok, hogy legjobb tudomásom szerint sose láttam.
- Nincs valamilyen elképzelése – bármilyen elképzelése arról, hogy ez a lány mit keres a lakásán?
- Ez aztán nyilvánvaló – mondta Harry Brown mérgesen. – Még egy zsarú előtt is. Semmit se keres a lakásomon, hiszen meghalt.
- Ejnye, doktor. Nyugalom. Ha igazat mond...
- Kétkedik benne, az Isten szerelmére?
- ... akkor meg tudom érteni a lelkiállapotát.
- A detektív mosolya felfedte apró, nikotintól sárga fogait. – De kérem, próbálja maga is megérteni az enyémet. Ha igazat mond – így kezdtem az előbb –, akkor az egésznek nem sok értelme van, igaz? Egy halott nő, akit maga sohase látott, itt van a lakásán.
- Tényleg nincs értelme. A nő mégis itt van.
- Galivan végigmérte. Harry Brown úgy érezte magát, mintha porszívóval mentek volna végig rajta.
- Az ajtaja be volt zárva?
- Igen! Akkor is be volt zárva, amikor reggel elmentem, és akkor

is, amikor este hazajöttem.

– És soha senkinek nem adta oda a bejárati ajtó zárjának pótkulcsát?

– Erre már feleltem! Még a házfelügyelőnek sincs kulcsa. A zárat magam szereltem fel, amikor kivettem a lakást.

– Igazán furcsa egy ügy – dörmögte a detektív. Elővette pipáját, dohányzacskóját, és lassan megtömte a pipát. Harry várt, remegett az indulattól. Galivan azonban csak akkor folytatta, amikor a pipája már jól füstölt. – A rendőrorvos egyébként azt mondja, hogy már órák óta halott.

– Ezt én is tudom – felelte Harry gúnyosan. – Orvos vagyok, ha még nem felejtette el.

– És azt mondja, hogy egész nap nem volt itthon?

– Úgy van. Délelőtt tizenegykor mentem el hazulról.

– Sokkal később halt meg, szóval ez maga mellett szól, doki. Feltéve, hogy igazat mond. Biztos benne, hogy nem járt itthon napközben?

Harry mindent elkövetett, hogy uralkodjék magán. – Igen, biztos vagyok benne.

– És este?

– Barátaimmal vacsoráztam.

– Nem jött haza átöltözni?

– A rendelőmben öltöztem át. Hét óra tájban lezuhanyoztam, megborotválkoztam, és másik ruhát vettem fel.

– Ezt módunkban áll ellenőrizni, dr. Brown.

– Csak ellenőrizzék nyugodtan!

Galivan újra elmosolyodott. – Murphy! – Egy kefehajú, behemót detektív odabaktatott. – Dr. Brown azt mondja, hogy ma este hét órakor lezuhanyozott, megborotválkozott és átöltözött a rendelőjében. Megkapja tőle a rendelője kulcsát – igaz, doktor?

Harry szótlanul leszedte a kulcsot a kulcskarikáról, és odaadta Murphysnek.

– Hol a rendelője? – kérdezte a detektív.

Harry megmondta.

Murphy bólintott, és kiballagott.

– Ez a Murphy gyerek nagyon járatos az ilyenfajta ügyekben, doki – dörmögte Galivan. – Remélem, hogy maga igazat mond. –

Harry összeszorította ajkát. Egyszerre nagyon fáradtnak érezte magát. – És aztán – folytatta a felügyelő – maga elment vacsorázni. Hová?

– A Nagymedvébe. Ott találkoztam a barátaimmal valamivel nyolc után. Az egyik Anthony Mitchell ügyvéd, a másik Mrs. Gresham, egy páciensem, akivel Mr. Mitchell révén társadalmi kapcsolatot is tartok. – Megpróbálta az egyszerű bosszankodás szintjén tartani a hangját. Nem szabad, hogy meggyanúsítsák Karennel; nem szabad rájönniük. – Este tizenegy tájban letettem Mrs. Greshamet a házuk előtt a Park Avenue-n és hazahajtottam, itthon pedig megtaláltam a lányt.

– És mennyi idő telt el, doki, amíg telefonált nekünk?

– Pár másodperc, barátom, pár másodperc.

– Értem. Ez a Mr. Mitchell és Mrs. Gresham... megkaphatom a címüket?

– Nem tudom, miért kell belerángatni a barátaimat!

– Senki se rángat bele senkit, dr. Brown! Egyszerűen a megszokott módon ellenőrizzük a maga történetét. A címük?

Harry megadta Tony és Karen címét.

A detektív, pipájából füstöt eregetve, mind a kettőt feljegyezte. – Most jut az eszembe, doktor – vetette oda, miközben írt –, sok abortuszese van?

Harry szótlanul bámult rá. Aztán nevetésben tört ki.

– Valami vicceset mondtam? – kérdezte Galivan felügyelő lassan, és kivette szájából a pipái.

– Nagyon mulatságosat mondott! Nem is tudja, felügyelő, milyen mulatságosat. A válasz: nem. Nem foglalkozom abortusszal, és nem is ajánlok be állapotos lányokat vagy asszonyokat olyan orvosokhoz, akik foglalkoznak vele. Az igazat megvallva, még ha akarnám, akkor se tudnám, hová küldjek egy ilyen pácienszt.

Galivan nem vette le róla a szemét. – Ismer olyan doktort, aki – ha akarná – küldene magához efféle pácienszt?

– Aha, látom már, hová akar kilyukadni. A halott lányra gondol...

– Harry vállat vont. – Nem, nem ismerek.

Az egyik szakértő odaszólt: – Itt végeztünk, felügyelő úr.

– Van valami eredmény, Closkey?

Az ember Harryre nézett. – Nincs – mondta, és elment.

– A holttesten egyébként nincs nyoma erőszaknak – magyarázta Galivan felügyelő Harrynek.

– Van valami elképzelése róla mint orvosnak, hogy mitől halt meg?

– Az orvosi szakvéleményt a rendőrorvosi hivatalra bízom, felügyelő úr.

– Azok úgyis felboncolják. Csak arra voltam kíváncsi, hogy maga mit tud. Egyébként hajlandó bejönni velünk a városba?

– Van választásom?

– Hogyne volna – mondta Galivan buzgón pöfékelve. – Vagy eljön velünk önként, vagy a törvényre hivatkozom.

Harry Brown őszinte hitetlenséggel bámult rá.

– Úgy értsem, hogy letartóztat? Mint gyanúsítottat?

– Gyanúsítottat? Mivel, doki?

– Honnan tudjam? Feltehetőleg gyilkossággal!

– Szóval maga azt hiszi, hogy meggyilkolták? – kérdezte Galivan.

– Hát nem?

– Hát igen?

– A fenébe is! – mondta Harry.

– Figyeljen ide, dr. Brown – mondta a detektív. – Ez az ügy mindenképpen nagyon kellemetlen lehet magának. Akár igazat mond, akár hazudik. Én nem akarok erőszakoskodni magával. Tudom, egy orvos nem engedheti meg magának, hogy belekeveredjen egy rendőri nyomozásba. De bizonyos dolgokon én ugyanúgy nem változtathatok, ahogy maga se változtathat rajtuk. Akármilyen rossz is magának szakmai szempontból, még sokkal rosszabb lesz, ha valamit eltitkol.

– Én semmit sem titkolok el! – tört ki dr. Harrison Brown. – Hányszor mondjam még? Mit akar: mondjam azt, hogy ismerem a lányt, amikor nem ismerem? Ez az ügy ugyanolyan rejtély nekem, mint magának.

Galivan felügyelő váratlanul így válaszolt: – Hajlamos vagyok rá, hogy higgyek magának. Csak egy elmebeteg találna ki ilyen körülmények közt ilyen történetet. Persze az nincs kizárva, doki, hogy maga elmebeteg. Majd ezt is ellenőrizzük. Az igazat megvallva, mi most magát minden szempontból ellenőrizzük, amit csak ki tudunk eszelni. De minden rosszindulat nélkül, ezt értse meg.

Gyerünk!

A kerületi kapitányságon Galivan felvitte az emeletre egy négyzet alakú, üres, sivar szobába. – Mielőtt végigmennénk a formaságokon, magára hagyom itt, hadd gondolkozzon.

– Gondolkozzam? – kiáltott fel Harry. – Ugyan min, az ég szerelmére?

A felügyelő töprengő arcot vágott. – Ha maga igazat mond, doki, akkor egy gazfickó csúnyán megréfálta magát. Jó lenne, ha – a saját érdekében – most mindjárt törni kezdené a fejét, hátha eszébe jut egy páciens vagy egy úgynevezett barát, vagy bárki más, egy ismerős, aki elég csavaros eszű vagy elég aljas ahhoz, hogy ilyen bajba keverje magát.

Galivan kiment, és becsukta az ajtót. Dr. Hamison Brown leült egy székre, amely tele volt elnyomott csikkek nyomaival és különböző művészi faragásokkal.

És gondolkozni kezdett.

Egypercnyi gondolkozás sem kellett hozzá, s már tudta, hogy Kurt Gresham keze van a dologban.

Két hete történt, hogy éjfélkor megszólalt a telefonja. Felült az ágyban, kitapogatta a telefon-kagylót, és megismerte Kurt Gresham tartózkodó, precíz, már-már vénkisasszonyos hangját: – Harry? Harry, át tudna menni a rendelőjébe, de most mindjárt?

– Mi történt? Mi a baj?

– Baleset történt. Mikor ér oda, Harry?

– Fél órán belül.

Huszonegy perc múlva a rendelőjében volt, további öt perc múlva megszólalt a csengő, és dr. Brown kinyitotta az utcai ajtót, hogy beengedje Kurt Greshamet, és beengedjen egy acélos tekintetű férfit, aki egy nőt támogatott; a nőnek olyan színű arca volt, mint az érett sajté.

Egyébként kövér és hallgatag volt; drága estélyi ruhát viselt, s meztelen vállában, közvetlenül a bőr alatt, egy golyó húzódott meg. Jóformán csak elsősegélyre volt szükség; egy egyszerű kutaszra, hogy kihúzza a golyót, egy kapocsra, egy injekcióra, hogy megakadályozza a fertőzést. Aztán az acélos tekintetű férfi elvitte a nőt, egyikük sem szólt egy szót sem; végül Kurt Gresham ezt

mondta: – Tiszta és gyors munka volt, Harry... Tetszik nekem, ahogy dolgozol.

– Mr. Gresham...

– Kurt, Harry – mondta Gresham szelíden. – Barátok vagyunk, vagy nem?

– Rendben van: Kurt. – Olyan különös érzése támadt, hogy őt most tőrbe csalták. – Meg kell tudnom, hogy mi történt.

– Kell? – kérdezte Gresham ugyanolyan szelíden.

– Hát persze! Ezt a nőt pisztolylövés érte. A törvény értelmében a kezelőorvos köteles minden ilyen sebesülést bejelenteni az illetékes rendőrhatalóságnak.

– Én is tudom, hogy mi a törvény, Harry. Nagy szívességet teszel nekem, ha nem jelented be az ügyet.

Harry Brown rábámult. – Ezt nem gondolhatod komolyan. Eltilthatnak a praktizálástól.

– Ez igaz – mosolyodott el a milliomos –, de nem kerül rá sor. Feltétlenül biztosítani tudom mindenkinek a titoktartását, akinek köze van az üggyhez. Persze nem kívánom tőled, hogy megfelelő ellenszolgáltatás nélkül vállald akár a legcsekélyebb kockázatot is. Ez megnyugtató?

Egy csekket tett le Harry íróasztalára. Ötszáz dollárra volt kiállítva.

– Nem – felelte dr. Harry Brown.

– A nő nem keveredett bele semmiféle bűncselekménybe, Harry. Semmiről sem tehet, csak éppen ott állt a közelben...

– Akkor nincs is miért aggódnia – vágott közbe Harry –, és neked sincs miért.

– Harry, figyelj ide, kérlek. Hajlandó vagy végighallgatni? Hadd mondjam el, amit akarok.

– Rendben van, hadd halljam. De nem vagyok hajlandó veszélyeztetni az egzisztenciámat...

– Rongyos ötszáz dollárért? – A kövér ember sértődöttnek látszott. – Harry, ennyire rosszul ítélsz meg? Ez csak afféle szimbolikus honorárium. Figyelj ide, én egy csomó éjjeli mulatónak vagyok a tulajdonosa. Ez meglep? Itt New Yorkban. Washingtonban is van néhány mulatóm. És jó sok van Philadelphiában, Chicagóban, Miamiában. Senki se tudja, hogy az enyéme; tulajdonjogomat

bonyolult részvénytársasági séma fedti. Így akarom, erre a megoldásra van szükségem. Láthatod, semmit sem titkolok előtted.

Míg a sima, precíz hangot hallgatta, és a nyájas, kövér arcot nézte, Harry egyre inkább úgy érezte, hogy nagy súly nehezedik a gyomorszájára.

– Nem tetszik ez nekem, Mr. Gresham...

– Kurt.

– Kurt. A válasz változatlanul: nem.

– De miért, Harry? Sok üzletember fekteti be más vállalatokba a szabad tőkét...

– És el is titkolja?

– Miért ne? Miért bonyolítsam üzleti életemet azzal, hogy közhírré teszem: egy sor éjjeli mulató tulajdonosa vagyok? Különbösen is, nekem Így tetszik.

– Mégpedig azért – mondta Harry keményen –, mert ez a mellékes és névtelen üzletág néha-néha egy lött sebet is termel?

– Részben ez az oka – felelte Gresham habozás nélkül. – Időnként előfordul egy mulatóban, hogy valaki kirúg a hámból – bármennyire óvatosak is az embereim –, túl sokat iszik, beleköt valakibe. Ez persze kivételes eset, Harry. És aztán néha az is előfordul, hogy valaki pisztolyt hord magánál. Így hát alkalomadtán egy-egy ember megsérül, és orvosi kezelésre van szüksége. A mulatók csak engedéllyel működhetnek, ugyanúgy, ahogy az orvosok; holmi lövöldözés meg más erőszakosság veszélyezteti az engedélyt. Vagy legalábbis okot szolgáltat rá, hogy vizsgálat induljon ellenünk – ami felfedheti, hogy én vagyok a tulajdonos. Pedig én azt akarom, amint már mondtam, hogy ez titokban maradjon. Elég sok veszélyeséget vállaltam, hogy így legyen. Például óvintézkedésként felfogadtam egy orvost, akinek éppen az ilyen incidenseket kellett szigorúan bizalmas alapon elintézni. Évek óta dr. Welliver volt ez az orvos. Most, hogy visszavonult, szeretném, ha te...

– Nem.

– Dr. Welliver sohasem került bajba. Meg tudlak védeni...

– Nem.

Greshamen nem látszott, hogy meg volna sértve.

– Jól van, egyelőre függesszük fel az ügyet. Persze váratlanul ért téged. Ebben én vagyok a hibás, Harry; elő kellett volna hogy

készítselek. De ne felejtse el, kérlek, én nem kívánom tőled, hogy bűnt kövess el, csak a bizalmas segítségemre van szükségem olyan ritka alkalmakkor...

– *Nem.*

– Ezt nem veszem tudomásul, Harry, amíg nem tudod alaposan végiggondolni. Hadd ismételjem meg: nagyon jól meg leszel fizetve...

– *Nemi*

De megengedte Kurt Greshamnek, hogy éppen a kora hajnali órában kísértájon a rendelőjéből, és az ötszáz dolláros csekket ott hagyja az íróasztalon. Sőt Gresham távozása után a csekket becsúszította a fiókjába, ahelyett, hogy eltépte volna. És nem jelentette be a sebesült nőt sem ekkor, sem a két következő alkalommal, amikor eljött ellenőrző vizsgálatra és kezelésre – mindkét alkalommal éjjel, órákkal a rendelési idő után. És a következő héten kinyitotta az íróasztal fiókját, zsebébe csúszította a csekket, átment a bankjába, és beváltotta...

Igen, a rejtélyes halott lány valamilyen módon kapcsolatban van Kurt Greshammal, Gresham egyik éjjeli mulatójával. Ez feltétlenül így van, egyszerűen nincs más magyarázat. De hogy hogyan került a lakásába, és miért került oda; és hogy Gresham miért nem figyelmeztette jó előre – ezekre a kérdésekre dr. Harry Brown nem tudott felelni, hiába törte a fejét.

Csak egy dologban volt biztos: valamibe belekeveredett – valamilyen mély, sötét és piszkos ügybe.

A kerületi kapitányság üres szobájának ajtaja kinyílt, és Galivan detektívfelügyelő lépett be. – Nos, doktor? Eszébe jutott valami?

– Semmi sem jutott az eszembe – mondta dr. Brown.

– A rendelőjét egyébként ellenőriztük. Maga tényleg lezuhanyozott, megborotválkozott és átöltözött. Itt a kulcsa. – Harry átvette. – Mikor rendel?

– Tizenkettőtől kettőig és négytől hétig. Máskor csak előzetes bejelentés után.

– Akkor most térjünk rá a hölgyre – mondta Galivan. – Rájöttünk néhány érdekes dologra.

– Valóban, felügyelő úr?

– Sajnos nem találtuk meg a táskáját, tehát nem tudjuk sem a

nevét, sem a címét. De a ruhája sokba került, és a teste olyan, mintha egy kozmetikai hirdetésből lépett volna ki. Ismer olyan nőt, akinek L. M. a monogramja?

Harry elgondolkozott. – Talán akad egy vagy két ilyen betegem. Miért, felügyelő úr?

– L. M. volt a bugyijára hímezve. Előfordult a praxisában, doktor, hogy valamilyen kábítószerrel írt fel?

– Természetesen. – A hirtelen kérdésre felkapta a fejét.

– Sokszor?

– Nem többször, mint amennyi normális.

– Jegyzéket vezet róla?

– Persze.

– Még ma éjjel ellenőrizni fogjuk. Abból a szempontból is átnézzük, hogy szerepel-e rajta L. M. kezdőbetűjű nőbeteg. Sajnálom, hogy így elrontjuk az éjszakáját, doki.

– Miért érdeklődik a kábítószerokról? – kérdezte Harry közönyösen. Legalábbis remélte, hogy kérdése közönyösnek hangzik.

– A lány azért halt meg, mert túl sok heroin került a szervezetébe. Kábítószerrel élt, rendszeresen befecskendezte magának. Ha készen áll rá, doki, először is jegyzőkönyvbe vesszük a vallomását.

Egy rendőrségi gyorsíró felvette a vallomását a készenléti szobában, aztán Galivan, a fiatal Murphy és két másik rendőr elvitte a rendelőjébe, ahol alaposan megvizsgálták az orvosi naplóját.

– Kábítószeres szempontjából, úgy látszik, minden rendben van – jelentette ki Galivan.

– Köszönöm – mondta Harry minden lelkesedés nélkül.

Három L. M. kezdőbetűjű nőbetegét találtak, valamennyit az előző évről. A kései óra ellenére Galivan felhívta őket.

Valamennyien felvették a kagylót, nagyon is éltek.

– Hát így állunk, doki – mondta Galivan. – Az ügy most már nem a maga kezében van, hanem az enyémben. Kapcsolatban maradunk. Hazavigyem?

Hat nap múlva, pont délben, Galivan detektívfelügyelő beballagott dr. Harrison Brown rendelőjébe.

– Megállapították a személyazonosságot? – mondta Harry.

– Végre – felelte Galivan, és halk nyögéssel leült. – Rutinmunkával oldottuk meg a problémát. A ruháján, amely elég újnak látszott, egy Lord Taylor címkét találtunk. Két évre visszamenőleg átnéztük valamennyi L. M. kezdőbetűjű női vásárlójuk folyószámláját. Semmi eredmény, se élő, se holt. Akkor aztán átrágtuk magunkat néhány ezer készpénzeladási blokkon. Ilyen romantikus a rendőrök munkája. A végén megtaláltuk: Lynne Maxwell, Lynne – e-vel. Eszébe jut erről valami, dr. Brown?

– Lynne Maxwell? – Harry a fejét rázta. – Semmi.

– Micsoda egy város ez – mondta a detektív szomorúan. – Élet és halál gyakorlatilag a szomszéd házban zajlik le, de mintha a holdon történe.

– Hogy érti ezt, felügyelő úr? – kérdezte Harry élesen.

– Az a lány szomszédja volt magának. Vagy majdnem. A Bank Streeten lakott. Festőművésznő volt. Olyan műteremlakása volt, amelyet csak filmben lát az ember.

– Festőművésznő? – ráncolta a homlokát Harry. – Hogyan lehetséges, hogy senkinek se hiányzott?

– Hát, először is, egyedül élt. Másodszor, nagyon gazdag volt, sok dohányt örökölt. Denverből jött, Coloradóból. Harmadszor, nem volt férjnél. Negyedszer, állandó udvarlója se volt, többnyire beérte a saját társaságával. Egy ilyen teremtés úgy eltűnhet, hogy jó darabig senkinek se jut eszébe kérdezősködni felőle. Huszonkilenc éves volt. Ugye, kár érte?

– Bizony nagy kár!

– Az a pár ember, aki ismerte, azt mondja, hogy számlálatlanul költötte a pénzt – főleg önmagára: hébe-hóba szeretőt is tartott, de egyik se volt komoly... alapjában véve magányos teremtés lehetett, igazi érzelmi kapcsolatok nélkül. Egyébként egyetlen ismerőse se említette dr. Harrison Brownt. Sose hallottak dr. Harrison Brownról. Ennek biztosan örül, doki.

– Nem örülök, és nem haragszom. Kezdetől fogva megmondtam magának az igazat a lányról.

– Ne tüzeljen, doki. Elvégre azért fáradtam el ide magához, hogy tájékoztassam.

– Köszönöm, felügyelő úr – mondta Harry gépiesen –, de ez az ügy pokolian bosszant. Magának talán tetszene, hogy szépen

hazamegy, és egy halott lányt talál a nappalijában, akit sohasem látott, de még csak nem is hallott róla?

– Nem tetszene.

– Na látja, nekem se tetszik. Azóta kicseréltettem a záramat, de ha valaki be tudott jutni, amíg ott volt a régi zár, ez az új se fog megvédeni. Rosszul alszom.

– Nem csodálom. – A detektív hangja olyan volt, mint aki igazán sajnálja. – Viszont biztosan örülni fog, ha meghallja, hogy nem zárjuk le az ügyet.

Harry rábámult: – Miért nem, felügyelő úr?

– Maga miatt.

– Énmiattam?

Galivan megdörzsölte az állát. – Doktor, én emberölési ügyekkel foglalkozom. Igaz viszont, hogy ez az eset nem látszik emberölésnek. Ez a *Lynne Maxwell*, szándékosan vagy véletlenül, de saját kezűleg ölte meg magát, mert több kábítószer spriccelt be a testébe, mint amennyit az el tudott viselni. Vagy a műtermében halt meg, vagy az utcán, vagy a maga lakásában. Ha a műtermében vagy az utcán halt meg, akkor valaki elvitte őt a maga lakásába. De miért? Vagy ha ott halt meg, akkor hogy került oda? Hogyan jutott be? És miért ment oda? Érti, hogy mire gondolok, doki?

– Értem – mondta Harry komoran.

– Szóval az ügyet nyilvántartjuk, ahelyett, hogy lezárnánk. Akár véletlen halál történt, akár öngyilkosság, fennáll az a tény, hogy maga ott találta a lányt a lakásán, és erre a tényre nincs magyarázat. Ha pedig valamire nincs magyarázat, bármi legyen is az, akkor nem lehet továbblapozni. Annyi biztos, pajtikám, hogy pipa vagyok tőle.

– Nemcsak maga, én is, felügyelő úr.

– Na jó, ez van, doki. – Galivan felállt. – Ha adódik valami, mindegy, hogy mi vagy mikor, kérem, azonnal szóljon nekem.

– Az csak természetes, felügyelő úr.

Egy óra tájban éppen az egyik páciensét vizsgálta, amikor becsöngetett az asszisztensnője.

– Mr. Gresham telefonál, doktor úr. Tud vele beszélni?

– Most nem – mondta Harry. – Közölje, hogy visszahívom.

– Azt mondja, hogy fontos...

– Beteget vizsgálok – szólta rá Harry. – Majd visszahívom.
Gresham hangja mérges volt, amikor Harry végül felhívta. –
Megmondtam, hogy fontos, Harry.
– Nem megyek a telefonhoz, ha éppen vizsgálok valakit, Kurt –
mondta Harry. – Mit akarsz?
– Téged látni.
– Csakugyan? – kérdezte Harry. – Micsoda véletlen. Én meg
téged akarlak látni.
Egy pillanatig csend volt. Aztán Gresham kuncogása hallatszott.
– Így sokkal kellemesebb. Szóval kitaláltad, Harry?
– Mit?
– Hogy mi történt Lynne Maxwell-lel?
Most Harryn volt a sor, hogy elhallgasson. Zavarba jött, és
ugyanakkor bosszankodott meg tehetetlennek is érezte magát.
Végül kurtán odavetette: – Mikor és hol?
– Három óraker? Az irodámban? – kérdezte a vénkisasszonyos
hang.
– Ott leszek.

Három

Dr. Harry Brown végigmérte. Tulajdonképpen most először.
Gresham nagy darab, gömbölyű ember volt. Kerek, pirosposzgás
arcát lágy, fehér, nőies haj keretezte, s a szeme olyan tiszta volt és
színtelen, mint napfény a jégen. Nagy orrának vége és kicsi, piros
szája egyformán kerek volt. Nyílnak, jóindulatúnak, majdnem
joviálisnak látszott. Körülbelül olyan ártalmatlan, mint egy nagy,
kerek hidrogénbomba, gondolta dr. Harry Brown.
– Harry – kezdte Kurt Gresham –, vallomást készülsz tenni
neked. Megpróbállak megnyerni. Ha nem sikerül, nem haragszom
meg rád. De már most figyelmeztetek. Ha akár csak egy szó erejéig
is visszaélsz a bizalmammal... – A milliomos megrázta a fejét;

mindene vele együtt rázkódott.

– Igazán nem szeretném, Harry. Nem vagyok az erőszak embere. Éppen ellenkezőleg. Az erőszak szerintem az ostoba ember menedéke. Csak akkor szoktam erőszakhoz folyamodni, amikor semmi más nem segíthet – mint végső menedékhez. Világos, amit mondok, Harry?

– Tökéletesen. Azzal fenyegetsz, hogy meggyilkoltatsz, ha nem fogom be a számat.

A lányos ajkak kicsi, kerek mosolyra nyíltak.

– Nagyon nyersen fogalmazol, Harry. De látom, hogy megértjük egymást.

– A fenét, Gresham. Fütyülök a „vallomásodra”, ahogy nevezted. Egyetlen dolgot akarok csak tudni: miért raktad annak a Maxwell lánynak a hulláját a lakásomba?

Gresham rákacsintott: – Igazán nagyon okos fiatalember vagy, Harry. Mégis szeretném, ha lehetne, a megfelelő időben és módon kifejteni...

– Ördög vigye a megfelelő időt és módot! Felelj a kérdésekre!

A selymes, fehér szemöldök sértődötten összehúzódott, a színtelen, kerek szem elkeskenyedett. Egy képtelen pillanatig Harry Brownnak a szülészet jutott az eszébe, a kosárcák a kövér kis babaarcokkal, amelyek közvetlenül etetés előtt éppen sírni készültek. De Gresham hangjában nem volt semmi gyerekes; kemény, parancsoló, paranoiás hang volt. – Van pofád így beszélni velem? Senki se beszél velem így, doktor! *Senki. Senki!*

– Az utolsó szó már majdnem kiáltás volt. Aztán a szemöldökök széthúzódtak, az arc és a szem megint kikerekedett. – Sajnálom, Harry. Nem szabad felbosszantanod. Rossz szív és ingerültség nem való egymáshoz, igaz?

– Most nem orvosi minőségben vagyok itt. Mi történt Lynne Maxwell-lel?

– Harry, csodállak. Kemény és kíméletlen vagy. Azt akarom, hogy állj mellém.

– Mi történt Lynne Maxwell-lel?

– Erre is rátérek majd, Harry. De először magamról akarok beszélni veled. Meg rólad. Közös jövőnkről.

– Nekünk nincs közös jövőnk, Gresham.

- Honnan tudod, fiam?
- Mi történt Lynne Maxwell-lel?
- Kérlek, Harry. Figyelj rám.

Dr. Harrison Brown hátradőlt az öblös karosszékben, és Gresham gömbölyű feje mellett kinézett a széles ablakon át a tiszta, kék égre. Magasan voltak, az ötvenötödik emeleten. Tompán azon tűnődött, hogy mi lesz most.

- Tudod, hogy milyen üzletágban dolgozom, Harry?
- Export-importban. – Kirázott egy cigarettát a csomagból, és gyufáért nyúlt a zsebébe.
- Tudod azt is, mi a fő behozatali cikkem?
- Honnan tudhatnám? – Megtalálta a gyufát, egyet letépett a levélből, és meggyújtotta.
- Heroin.

Harry keze megállt a levegőben.

– Gyűjtsd meg a cigarettád, Harry – mondta Kurt Gresham mosolyogva. – Megégeted az ujjad.

Harry meggyújtotta a cigarettát, az elszenesedő gyufát gondosan elhelyezte egy fényes nefrit hamutartóban. – Heroin? – kérdezte. Atyaúristen, gondolta, atyaúristen!

– Megdöbönt arcot vágsz – mondta a kövér ember, még mindig mosolyogva.

– Hát milyen arcot vágjak, Gresham? Nyájasat? – És felugrott. A milliomos kényelmesen összekulcsolta a kezét.

– Még nagyon fiatal vagy, Harry. Nagyon sokat kell még tanulnod. Ül le, kérlek. Azt akarom, hogy végighallgass.

– Mindent hallottam már, amit hallani akartam!

– Árt neked, ha pár percig figyelsz rám? Kérlek, ül le.

– Rendben van. – Harry belevetette magát a karosszékbe. – De ha azt hiszed, hogy hajlandó vagyok összeállni egy kábítószerüzérrel! ... Tudom, mennyit árt az ember testének, ha kábítószerrel él. És arról is van némi elképzelésem, hogy hogyan dolgoztok ti, haszonlesők. Az ügynökeitek ingyen mintát adnak gimnazista kölyköknek, s amikor azok ráharapnak, bűnös életre kényszerítitek őket, hogy megszerezzék a pénzt a napi adagra...

– Ó, jaj, dr. Brown, hogy maga mi mindent tud! – mondta Kurt Gresham, és az egész gömbölyűség némán remegett. – Szóval

mindent tud. Mondjak én magának valamit, dr. Brown? Maga *semmit se* tud. Legalábbis rólam. Az én kábítószeres tevékenységemről.

– Miért, az milyen? – fintorgott Harry. – Emberbaráti?

– Nem éppen – felelte a milliomos –, de a társadalomnak mindenestre szolgálatot teszek.

– Szolgálatot a társadalomnak! – fuldoklott Harry.

– Igen, szolgálatot a társadalomnak – mondta Gresham bólintva. – Van valami elképzelésed arról, hány százezer ember van ebben az országban, aki rendszeresen él kábítószerrel, de *nem* gimnazista gyerek, akit lelkiismeretlen ügynökök és üzérek szoktattak rá? Aki *nem* degenerált? Aki *nem* élvhajász csavargó? Aki *nem* a társadalom szemete? Az én ügyfeleim valamennyien jellemes, tiszteletre méltó, hasznos és sok esetben kiváló emberek, akik ilyen vagy olyan okból – sokan betegség miatt – hozzászoktak a kábítószerre, mint ahogy te is hozzászoktál a nikotinhoz, amit éppen most szívsz be. Én nem adok el kábítószerrel bűnözőknek, Harry. Nekem nincs kapcsolat a kábítószerrel manipuláló bandákkal és gengszterekkel. Én egy független szervezetet vezetek. Specialista vagyok, így is mondhatnánk, aki egy speciális üzletággal foglalkozik.

– Gyönyörű magyarázat!

– Reális magyarázat, Harry. Én megakadályozom a bűnözők szaporodását.

– Azzal, hogy részt veszel a kábítószeres bűnös forgalmazásában?

– Nem; azzal, hogy kábítószerrel látom el azokat a tiszteletre méltó embereket, akiknek szükségük van rá, hogy továbbra is hasznos, tiszteletre méltó életet élhessenek. Ha én nem lennék, kénytelenek volnának bűnöző elemekhez leereszkedni... rossz minőségű kábítószerrel vásárolni, amihez sok adalékanyagot kevertek, hogy többet lehessen eladni belőle, és nagyobb hasznot hajtson... és áldozatul esnének alvilági alakok zsarolásának. Ha én nem lennék, Harry.

– Szóval a kábítószer árusítását jótékony cselekedetnek kell tekinteni? Azt szeretnéd netalán, ha emberbarátnak tartanálak?

– Csak bizonyos értelemben. Alapjában véve üzletember vagyok, aki nagy és hasznot hajtó üzleti tevékenységet folytat. De azért én is

vagyok olyan emberbarát, mint a sikeres kiadó, aki a biblia árusításából húz hasznot.

– Ez aztán a szép kis hasonlat!

– Van olyan jó, mint akármi más. Pszichiátereknek ez a véleményük, a jóléti szervek vezető rétegének ez a véleménye, az angol kormánynak ez a véleménye.

– Semmi olyat nem mondhatsz...

– Nagy-Britanniában a kábítószeresek rabjait nem tartják bűnözőknek, hanem betegeknek, ami egyébként meg is felel a valóságnak. Nekik ott nem kell bűnözőkkel együttműködniük vagy éppen bűnözővé válniuk, ha ki akarják elégíteni megszokásból fakadó, szenvedélyes vágyukat. Nagy-Britanniában az, aki kábítószerrel szed, elmehet az orvoshoz, és megkaphatja a maga adagját receptre, a törvényes előírások szerint. Ha egyszer a mi hatóságaink és a kongresszus rájönnek arra, hogy ez az egyetlen mód a probléma megoldására, az én szolgálataimra nem lesz többé szükség, és az alvilág elveszíti egyik fő bevételi forrását.

– Ha tehát valaki kábítószerrel házal, erkölcsi szempontból elismerést érdemel. Ezt akarod elhitéteni velem?

– Ragaszkodom hozzá, hogy elhidd, fiam. Elég értelmes vagy ahhoz, hogy megértsd, ha kinyitod előtte elmédet.

– Végighallgatlak, Gresham, de attól félek, hogy elmém zárva marad. Aki kábítószerrel házal, az kábítószerrel házal, és kész.

– Persze hogy zárva van az elméd. A törvény betűjéhez ragaszkodó előítélet szellemében neveltek. A szesztilalom idején például azt hangoztatták, hogy a szeszes ital előállítás, szállítása és árusítása szörnyű bűn. Aztán visszavonták az alkotmány tizenharmadik módosítását, és a szeszes ital megint elfoglalta méltó helyét. Fogadok, hogy te még ma sem tudsz büntudat nélkül felhajtani egy pohár italt.

– A szeszes ital és a kábítószer aligha hozható közös nevezőre – mondta bosszúsán Harry. – Az alkoholizmus veszélye nem áll fenn ott, ahol nincsen mélyen fekvő lélektani ok rá. De a kábítószernek bárki rabja lehet, egyszerűen csak nagy adagokban kell kapnia.

– Annál inkább el kell ismerni, hogy ez nem bűnügyi, hanem orvosi probléma. És feltétlenül el is fogják ismerni, Harry. Előbb vagy utóbb nálunk is bevezetik a brit rendszert, és én nyugdíjba

vonulhatok. Addig azonban társadalmilag kívánatos célt szolgállok, ami tulajdonképpen a kormánynak volna a feladata.

– Ha valaha hallottam szófacsarást...

– Tévedsz. Minden, amit mondok, a valóság talajából fakad; és nem is hangzatos magyarázata egy aljas dolognak. Beismerem, hogy jó sok pénzt kerestem bizonyos, ma még törvénytelennek minősített cselekedetekkel, de ezek a cselekedetek nem erkölcstelenek. Az elavult törvények a rosszak, nem én.

Harry Brown az órájára nézett. – Volnál olyan kedves, Gresham, és rátérnél a lényegre? Vissza kell mennem a rendelőmbé.

Kurt Gresham megsimogatta rózsaszín tokját kerek kis álla alatt. – Harry, nem akarom, hogy úgy gondolj rám, mint aki a gengszterek, erőszakos ügynökök, serdülők kifosztói és *ehhez* hasonló alakok közé tartozik. Nem vagyok lelkiismeretlen megrontója az emberiségnek, hidd el nekem. Harmincöt éve szolgálok államférfiak, írók, művészek, színészek, építészek, bírák, üzletemberek, pénzemberek, társaságbeli emberek szükségleteit...

– Mindenható Úristen!

– Csak a legkülönbeket, a legméltóbbakat látom el: számba jöhető ügyfeleimet szakértők nyomozzák le; csak jómódú és titoktartó embereket vállalok; s ezek olyan sokan vannak, igazán olyan sokan ...

Dr. Harrison Brown szótlanul ült karosszékében.

Amíg hallgattak, Kurt Gresham kiválasztott egy hosszú, vékony szivart a dobozból, gondosan meggyújtotta, és kifújta a jó illatú füstöt.

Harryn, akarata ellenére, úrrá lett a kíváncsiság, és megkérdezte: – Azt mondd, hogy harmincöt éve folytatod ezt a bűnös – bocsánat: – emberbaráti tevékenységet. Hogyan kezdted el? Honnan támadt az ötleted? Nem haragszol, hogy megkérdezem?

– Egyáltalán nem. Apám az export-import szakmában dolgozott a maga szerény módján – elég jól boldogult, nem volt se gazdag, se szegény. Hetvenkilenc éves korában halt meg, és egész felnőtt életében heroinnal élt. Nemzetközi kapcsolatai révén könnyen megtehetette, hogy saját használatára megfelelő adagokban beszerezze a kábítószer; az egyik megbízható európai képviselője hozta be neki szabályszerű üzleti útjai alkalmával. Apám révén jutott eszembe a

nagy ötlet – ez a módszer milyen eszményien megoldaná a nagy problémát, hogy hogyan lássuk el a szükséges mennyiségű kábítószerrel annak tekintélyes rabjait – na igen, és mennyi hasznot hajtana. Amikor apám meghalt, és én átvettem az üzletet, nagyon lassan és óvatosan elkezdtem megvalósítani az ötletemet. Ma már egy kicsi, de minden szempontból bebiztosított szervezet áll rendelkezésemre, csupa gondosan kiválasztott ember.

– Én is a gondosan kiválasztottak közé tartozom?

– A harmincöt év alatt természetesen szükségessé vált egyesek kicserélése: akadtak alkalmazottak, akik meghaltak, kiöregedtek, visszavonultak. Te az öreg Welliver doktor utóda vagy, legalábbis remélem – őszintén remélem, Harry. Mindkettőnk érdekében.

Volt valami a kövér ember hangjában, amitől Harry fejbőre bizseregni kezdett. – Mrs. Gresham tud erről az egésztől?

– Természetesen nem. Karen a feleségem, nem az üzlettársam. De térjünk vissza a te ügyedre, Harry. Tanulmányoztam az egyéniségedet; a leggondosabb nyomozást indítottam. Mindent tudok rólad: azt is, hogyan fáradozott apád, hogy olyan embert faragjon belőled, amilyen ő nem lehetett, azt is, hogy milyen megszállottan törekszel sikerre és vagyoni – mindent tudok, Harry.

– Istenem, de hát hogyan?

– A vezérkarom szakértőkből áll – egyébként mindegyikük csak néhányat ismer a kollégái közül, azokat, akikre szüksége van, mint ahogy te, aki a magad területén leszel a szakértőm, jóformán senkit sem fogsz ismerni a többiek közül. Még azt is tudom, hogy nemrég kölcsönt vettél fel... – A kövér ember kihúzta az íróasztal egyik fiókját, kivett belőle egy téglalap alakú kék papírt, odalökte Harry elé. – A kölcsönt kiegyenlítették. Ez itt az érvénytelenített kötelezvény. Nem tűrhetem, hogy az én kis üzleti családom bármely tagjának adóssága legyen. Látod, Harry, te csak beleegyeztél ebbe a kis megbeszélésbe, és máris harmincezer dollárral vagy gazdagabb.

Harry rábámult a kék téglalapra.

– Tedd el, Harry – mondta Gresham. – Vagy tépd össze.

Dr. Harrison Brown felnézett a markában szorongatott papírról. – Mit kívánsz tőlem? – morogta.

– Ne nézz rám így, Harry. Én nem vagyok az ördög, és nem akarom megvenni a lelkedet.

– Mit kívánsz tőlem?

– Tedd el azt a kötelezvényt, jó?

Harry a zsebébe gyúrte. – Mit kívánsz tőlem, Gresham?

– Tulajdonképpen megdöbbenően keveset. Tőlem függetlenül nyugodtan folytatod orvosi praxisod kialakítását, de hogy megszabadulj az anyagi gondoktól, évi tiszteletdíjat biztosítok neked – látszólag azért, mert a házi orvosom vagy. Évente legfeljebb ötször vagy hatszor fogunk megkérni bizalmas ügyek intézésére – ritkán kerül sor ilyesmire; néha egy egész év eltelik anélkül, hogy olyanféle tennivaló akadna, mint a múltkor azzal a nővel.

– Ilyen sokat kínálsz ilyen kevésért? Te nem mondtál el nekem mindent, Gresham...

– De igen. Hajlandó vagyok jól megfizetni téged, csak azért, hogy tudjam: van egy orvosom, akire szükség esetén számíthatok.

– El kell mennem a rendelőmbé – mondta Harry, és felállt. – Tudod, hogy rendelési időm van...

– Már telefonáltattam a kisasszonyodnak, Harry. Nem tudtál idejében elindulni. Fontos ügy miatt. Ami egyébként igaz is, ugye?

Harry visszasüppedt székébe, és rábámult. Gresham a szivarját szívta.

– Nos, Harry – mondta élénken –, meg kell értened, hogyan működik ez az egész, mert akármilyen kis kerék vagy a gépezetben, a kis kerekék is fontosak, ha azt akarjuk, hogy a gép simán fusson.

– A Gresham és Társa export- és importvállalat hetven éve van a szakmában. Jó hírű cég vagyunk, és jó üzleteket kötünk a törvényes kereteken belül is. Bizonyos kulcsemberek azonban titokban összeszedik a szükséges mennyiségű kábítószert Európában és Keleten; más kulcsemberek pedig leszállítják nekem azokkal a legális árukkal együtt, amelyeket importálunk. Sohasem vállalunk kockázatot. Sohasem csempészünk be például nagy rakományokat, mert nincs is rá szükségünk. Az üzlet megállás nélkül folyik, tehát elég, ha naponta csak kis mennyiségeket hozunk be; nem keltünk feltűnést, nem vásárolunk nagy tételeket, semmivel sem vonjuk magunkra a figyelmet; harmincöt év alatt sohasem volt még baj. Világos ez?

– Igen.

Gresham gyöngéden belepöccintette a hosszú hamut a

hamutartóba. – Az elosztás és az eladás természetesen komolyabb problémákat támaszt. Már említettem, hogy az ügyfelek kiválasztását szakértők intézik. Csak a legtisztább erkölcsű és szilárd anyagi helyzetű emberek lehetnek az ügyfeleink – olyan emberek, akik szívesen fizetnek ugyanannyit a titoktartásunkért, mint az orvosságért. Ami a gyakorlati végrehajtást illeti...

– Az éjjeli mulatók hálózata! – kiáltott fel Harry.

– Úgy van. – A milliomos elnyomta szivarját, és hátradőlt óriási, pazar karosszékében. – Nem dolgozom a Mississippitől nyugatra. Elosztási pontjaim – támaszpontjaim, ha úgy tetszik – itt vannak New Yorkban, Philadelphiában, Washingtonban, Miamiában és Chicagóban. Ezekben a városokban számos kicsi, zárt körű mulatóm van, természetesen nem a saját nevemen. A mulatók üzletvezetői kulcsemberek, ők szállítják le az árut, és veszik át az ellenértékét – természetesen készpénzben. Ez az egész, fiam. Igaz, még hozzá kell tennem egy nyilvánvaló dolgot: mind az öt városban alkalmazok egy-egy orvost is. Kíváncsi vagy-e még valamire, Harry?

Harry Brown ismét hallgatott. – Az az asszony – dörmögte aztán –, akit lőtt sebbel kezeltem. Ő ki volt, ügyfél?

– Az ég szerelmére, dehogy! – mondta Gresham az őszinte megbotránkozás hangján. – Nekünk nincsenek ilyen ügyfeleink, Harry. Az a nő alkalmazott. Néha erőszakos cselekményekre is sor kerül nálunk, bármennyire vigyázunk. De mint már említettem, nem gyakran. Ha mégis, rendkívüli rendszabályokat alkalmazunk, hogy úgyszólván – a családban maradjanak.

– És ha egy ilyen apró családi nézeteltérés történetesen gyilkossággal ér véget, Gresham? – kérdezte Harry szárazon. – Akkor a háziorvos mit tesz a hullával – feldolgozza fásírtnak?

– Harry – mondta a milliomos megbántott hangon. – Ha bekövetkezik az a szerencsétlen eset, hogy valaki ilyen alkalommal meghal, kivesszük a kezedből. Neked semmi dolgod – izé – az elhelyezésével. Egyébként mindössze hatszor fordult elő ilyesmi az utolsó húsz-huszonöt évben – s az is három különböző városban. Segélyforrásaink és összeköttetéseink meghökkentenének, hidd el. Van még valami?

– Van – felelte Harry Brown komoran. – Azt szeretném...

– Jaj, bocsáss meg – mondta Gresham. – Majdnem

megfeledeztem a tiszteletdíjadról. – Kihúzott egy csekket az íróasztala fiókjából, és az asztalon átnyúlva finoman letette Harry elé. – Az első évet előre fizetem, Harry. Huszonötezer dollár.

Dr. Harrison Brown rámeredt a csekkre. Holtsápadt lett. Nem nyúlt a papírhoz.

– Ennél többet fogsz keresni, doktor. Ötszáz dollárt fizettem annak a hölgynek a kezeléséért, akit megkarcolt egy golyó. Ez persze csak bagó volt – nem akartalak megijeszteni. A jövőben, azon ritka alkalmakkor, amikor egy-egy speciális beteget kell kezelned, páciensenként ötezer dollár lesz a tiszteletdíjad. Ezek a honoráriumok nem számítanak bele az évi tiszteletdíjba. Nos, mit akartál kérdezni tőlem?

Ó, te okos gazember, gondolta Harry keserűen. Aztán felnézett a csekkre, és így szólt: – Lynne Maxwell. Magyarázatot szeretnék.

– Ó, hát persze, Harry – mondta Kurt Gresham, és kerek szája szomorúan elkeskenyedett. – Ez egy nagyon-nagyon szerencsétlen eset. Nem titkolom el előtted a részleteket. Lynne Maxwell ügyfelünk volt. Az első ilyesféle eset a praxisunkban. Öngyilkosságot akart elkövetni, túl nagy adagot fecskendezett be. Aztán, ahogy gyakran megesik, megbánta. Felhívta a mulató üzletvezetőjét, akitől be szokta szerezni az adagját – az pedig, természetesen, a rendkívüli körülményekre való tekintettel, gyorsan értesített engem. Utasítottam néhány emberemet a biztonsági alakulatból, hogy hajtson át a lakására. De már holtan találták.

– És a holttestét természetesen az én lakásomon kellett elhelyezni, igaz, Gresham? – kérdezte Harry fáradtan.

– Annyira sajnálom, Harry. – A színtelen szempár kereken és nyíltan nézett rá. – De úgy éreztem, hogy meg kell lepnünk téged az... izé... az ügyességünkkel. Azt akartam, hogy megértsd, hogy zárt ajtókon is át tudunk menni, és csodákat tudunk művelni hullákkal is, például odatelepítjük őket, ahová nem valók.

– Más szavakkal, jobb, ha elfogadom az ajánlatodat, különben szép ügyesen kifőztök valamit ellenem.

– Harry, hát mondtam én effélét? Vagy akár céloztam is rá? Egyszerűen egy kis bemutatót rendeztem, mielőtt leültünk tárgyalni.

Dr. Harrison Brown felállt, felvette a huszonötezer dolláros csekket, gondosan betette a tárcájába, a tárcát pedig elrakta. Amikor

elment, Gresham mosolygott.

Odakint, a Fifth Avenue meleg napsütésében, dr. Brown megborzongott. Nem azért, mert félt. Hanem mert undorodott önmagától. Egyszerűen képtelen volt ellenállni a pénznek.

Négy

Idővel dr. Harrison Brown kezdte azt gondolni, hogy Galivan felügyelő részvétet tanúsít iránta, vagy legalábbis olyan érzést, amit ő részvétnak hitt. A Galivan részvétébe vetett hite nem a felügyelő tetteiből származott; éppen ellenkezőleg. Több mint négy hét telt el, de az újságokban egy szó sem jelent meg Lynne Maxwellről.

Dr. Brown sokat tűnődött a halott lányról szóló hírek elmaradásán. Egy Greenwich Village-i festőművész nő hullája, amelyet egy idegen lakásban találtak, bizonyára szenzációt keltett volna. De akkor miért nem volt egyetlen szó sem róla a lapokban? Nyilván azért, mert Galivan ráült az ügyre. A felügyelő bölcs és tapasztalt, a felügyelő könyörületes. Isten áldja a felügyelőt, mondta halkán a doktor. Soha többet nem fogom hallani Lynne Maxwell nevét.

De újra hallotta, több mint négy héttel az esemény után, egy vasárnap este, amit golfbal eltöltött délután előzött meg a connecticuti Taugusban.

Greshamék, akik tagjai voltak a Taugus Golf-klubnak, őt is beajánlották, és ajánlásukat el is fogadták; egyébként most már meg is engedhette magának az ilyesmit. Vasárnap délután gyakran golfozott, s ezen a vasárnapon dr. Alfred McGee Stone, egy másik klubtag volt a negyedik játékos.

– Stone? Nem ismerem – mondta Harry.

– Nagyon szeretne megismerkedni veled – mondta Kurt Gresham.

– Miért?

– Talán azt hiszi, hogy a malmára hajtod a vizet – jegyezte meg Tony Mitchell.

– Milyen malma van?

– Ő a Taugus Intézet igazgatója.

– Az meg mi?

– Valami jótékonyági izé – mondta Karen Gresham.

– Talán hallott rólad, Harry – tette hozzá Tony Mitchell. – És ki akar emelni a szürke tömegből, hogy bevigyen az intézetébe.

– Ostobaság – mondta Karen Gresham. – Ezek a tréfás kedvű krapekok csak ugratnak, Harry.

– Igazán nem – tiltakozott Kurt Gresham. – Dr. Stone egyfolytában érdeklődik Harry felől, amióta megemlítettem a nevét.

Dr. Alfred McGee Stone magas, feltűnően sovány és kopasz ember volt, amihez alapos lesülés, farkashoz méltó fogsor és karvalyorr járult, no meg egy keret nélküli szemüveg, amely állandóan csúszkált az orrán. Lelkesen fogadta, amikor bemutatták Harrynek: kézszorítása erőteljes és egy kissé türelmetlen volt. De aztán golf következett. Dr. Stone mesterien játszott, és egy szót sem szólt.

Utána azonban egy darabig magukra maradtak a klubház bárjában, és dr. Stone kijelentette: – Harrison Brown, én már hallottam magáról.

Harry rásandított. – Kitől?

– Dr. Peter Alexander Grosstól. A bámulatos Peter Grosstól. Úgy hallottam, hogy maga is a csodagyerekei közé tartozott.

– Dr. Peter Gross! Hogy van?

– Mint mindig. Rajta nem fog az idő.

Dr. Peter Alexander Gross sebészprofesszor, Harry tanára, egyike volt azoknak a legendás híró pedagógusoknak, akikre mindenki tisztelettel néz. Harry sohasem felejtette el számos, hajnalig tartó, csodálatos beszélgetésüket.

– Szeretem azt az embert – mondta Harry egyszerűen.

– Ő meg jó véleménnyel van magáról, Brown.

– Ez nagyon kedves tőle. – Jó volna tudni, tette hozzá magában, hogy most mit gondolna dr. Peter Alexander Gross az ő *Wunderkindjéről*...

– Miről van szó tulajdonképpen, dr. Stone? – kérdezte Harry

váratlanul.

Stone csontos ujjával feltolta a szemüvegét nyeregtelen orrán. – Dr. Gross meg én sokat beszélgettünk magáról... – Ekkor azonban Kurt Gresham jelent meg a távolban; időközben lezuhanyozott, megborotválkozott, joviális arca rózsásan ragyogott. – Figyeljen ide – mondta Stone.

– Nekünk beszélőnivalónk van egymással, és erre most sem az idő, sem a hely nem alkalmas. Én minden kedden bemegyek New Yorkba. Beugorhatok magához?

– Hát persze, doktor.

– Most kedden?

– Rendben van.

– Egy órákor jó lesz? A rendelőjében?

– Jó lesz.

Ekkor ért oda Kurt Gresham. – Tony és Karen kint vár a teraszon. Csatlakozzunk hozzájuk, uraim.

– Miért nem Mr. Mitchell volt a negyedik játékosotok, Kurt? – kérdezte dr. Stone.

– Tony nem szokott golfozni, doktor.

– Akkor mit keres itt? – Dr. Stone meglepettnek látszott.

– Tetszik neki a feleségem – kuncogott a milliomos –, mint ahogy annyi más nő is tetszik neki. Azonkívül kedveli a pénzemet, és régi barátja Harrynek. Ez a három ok éppen elegendő egy ilyen gyönyörű napon, még ha nem is szeret golfozni. Aha, itt vannak...

A meleg, sárga napsütésben a négy férfi és Karen Gresham koktélt ivott egy üveglapos asztalnál.

– Figyeljenek ide – mondta dr. Stone váratlanul. – Maradjanak itt mindnyájan, és legyenek a vendégeim ma estére. Együtt vacsorázhatnánk... Nem volna kedvük?

– Sajnos, nem megy – válaszolta Gresham. – Nem tehetem, doktor. Hétkor üzleti megbeszélésem van a városban.

– Vasárnap? – kiáltott fel Stone.

– Minden vasárnap – jegyezte meg Karen.

– Akkor legalább uzsonnázzunk együtt – mondta dr. Stone. – A szakács mindent megtesz a kedvemért. Epekövei vannak, meg kell operálni...

Hat órára már visszaértek a városba, Greshamék lakásába. Kurt

Gresham azonnal elment átöltözni, a többiek is rendbe szedték magukat. Fél hétkor újra találkoztak a szalonban, Gresham utcai ruhát viselt, és aktatáska volt nála. – Kilencre vagy tízre itthon vagyok. – Arcon csókolta feleségét.

– Mulassatok jól.

Amikor elment, Karen Gresham így szólt: – Akkor most tovább szűkítjük a kört. Ti ketten csak szórakoztatok. Én utánanézek a személyzetnek. – Pártatlanul rájuk mosolygott, egy édes mosoly jutott az orvosnak, egy másik édes mosoly az ügyvédnek, és kiment.

– Utánanéző a személyzetnek? – kérdezte dr. Harry Brown. – Nem értem, Tony.

– Van személyzeted, doktor úr? – kérdezte Tony Mitchell ünnepélyesen.

– Nincs, jogtanácsos úr.

– Azért nem érted. A személyzetnek utána kell nézni.

– De miért?

– Miért? Tudod te, hány tagú személyzet van ebben a fényűző hodályban?

– Tudom, hogy van egy szakács. Meg egy Fülöp-szigeti inas.

– Továbbá őnagysága szobalánya. Meg egy takarítóasszony.

– És miért kell utánuk nézni?

– Hét órakor van vége a munkaidőnek.

– Úgy érted, hogy nem laknak itt?

– Nem bizony.

– De hiszen úgy tudom, egyiknek-másiknak szobája is van.

– Csak akkor maradnak itt éjszakára, ha ünnepi vacsora van, vagy hajnalig tartó vendégség.

– Különös.

– Karen így szereti. Kényelmetlenül érzi magát a társaságukban, különösen, ha egyedül marad velük, ami gyakran megesik. Nem szabad elfelejtened, hogy Karen nem született kastélyban. Ő csak pár éve a Gresham-ház Karenje. Mind a mai napig nem szokta meg, hogy egy nagyágyúhoz ment feleségül.

Karen feszes, zöld pantallóban és mélyen kivágott, zöld blúzban jött vissza.

Megpördült előttük. – Tetszem? – kérdezte.

– Tyúha! – mondta Tony Mitchell.

– Köszönöm, nyájas úr. – Harry felé villantotta mosolyát. – A doktor úrnak nincs észrevétele?

– Nem akarom megismételni Tony kijelentését.

– Nem is illene hozzád, fiam – vigyorgott az ügyvéd. – Te ahhoz a mélyen érző, szigorú jellemű fajtához tartozol, akiért a nők beleugranak a vízbe. Velem legfeljebb együtt hajókáznak.

– Nem is tudom – ugratta Karen. – Szerintem nálad is van *valami* a fényes máz alatt. Mit gondolsz, Harry?

– Még sohasem sikerült elég mélyre ásnom ahhoz, hogy megtaláljam.

– Tedd már le a bonckést – mondta Tony.

– De hajlamos vagyok feltételezni, hogy ez a könnyedség csak a felszínen van. Alatta – Harry elmosolyodott –, ki tudja, mi rejlik? De akármi legyen is ott, jogtanácsos barátunk nagyon vigyáz rá, nehogy megmutassa.

– Volnál olyan kedves, és leengednél végre a műtőasztalról? – kérte Tony. – Karen, éhes vagyok.

Az asszony könnyedén szájon csókolta mindkettőjüket. – Mindjárt készítek valamit. De amíg mama összecsap egy kis kanadai szalonnás rántottát és egy csomó pirítóst, és papa megkeres még egy milliócskát, két lovagom bemehet az ebédlőbe, és megterítheti az asztalt.

Később ír kávétt ittak a szalonban, ami Tony Mitchell szerencsés ötlete volt.

– Nagyszerű – mondta Karen Gresham. – Halljuk a receptjét, jogtanácsos úr!

– Ez talán senkit se fog meglepni, de jó, forró feketekávéval kezdjük. Eddig világos?

– Igenis, uram.

– A gőzölgő folyadékot beöntjük a bögrébe. Cukrot ízlés szerint, és jól megkeverjük. Hozzáteszünk fél deci ír whiskyt, újra megkeverjük. A tetejére rácsapunk egy adag sűrű tejszínhabot, és egyáltalán nem keverjük meg. Megnyaljuk a szájunk szélét, és örülünk. Miért nem szóltál nekünk Lynne Maxwellről, Harry?

Dr. Harrison Brown, aki a hideg habon át szűrte a kávé, hirtelen megégette a torkát. Köhögni kezdett, letette a csészéjét, és megpróbálta előhalászni a cigarettáját.

– Miről nem szóltam – *miről?*

– Fiacskám, ne próbálj lerázni, ez a szakembereknek sem szokott sikerülni. A fenébe is, már több mint egy hónapja, és mi egy szót se szóltunk, csak vártuk, mikor öntöd ki a szíved. Mindennek van határa, pajtás. Elhaheted, hogy már majd meghalunk a kíváncsiságtól.

– Lynne Maxwell – mondta dr. Harrison Brown mohón dohányozva.

– Legalább négy hete, hogy az a zсарu nálunk járt. Galivan a neve. Derék zсарu. Keresve se találnál derekabbat.

– Szóval ismered? – kérdezte Harry gépiesen. Hát persze hogy csodálkoztak. Elfelejtette, hogy Galivan ellenőrizte az alibijét.

– Persze hogy ismerem. Ugyanazon az útvonalon cserkészünk, csak éppen az utca két oldalán.

– Mitchell megnézte az óráját. – Tíz perc múlva kilenc, cimbora. Öt perzig még csevegek, hogy megnyugtassalak, aztán durr, bele! Keresztkérdések... – Az ügyvéd a modorát megcáfoló aggodalommal figyelte Harryt. Aztán nyugodtan hozzátette: – Persze egyetlen szót se kell szólnod, Harry, ha nincs rá kedved.

Karen jó magasra felhúzta egymáson átvetett két lábát, s óriási, zöld szeme feszülten figyelt a kávéscsésze széle fölött.

– Miért nem szóltál nekünk róla, Harry? – kérdezte Karen.

– Mert úgy gondoltam, hogy rajtam kívül senkinek sincs köze hozzá.

– Barátságatlan fráter, ugye? – dörmögte Tony.

– Tony, én nem akartalak beleráncigálni se téged, se Karent...

– Mégis megtetted, Harry, mihelyt megmondtad Galivan felügyelőnek, hogy aznap este velem és Karennel voltál. Nem számítottál rá, hogy ellenőrizni fogja a történetedet?

– Ez igaz – mondta Harry gyászosan. – Azt hiszem, egyszerűen csak nem akartam többet gondolni rá. De hogyan találtátok ki a lány nevét? Galivan mondta meg?

– Hát persze – felelte Tony Mitchell. – Ne felejtse el, hogy én éppen efféle ügyekkel foglalkozom. Amikor a felügyelő írásbeli vallomást kért a hölgytől, a hölgy elég dörzsölt volt ahhoz, hogy ragaszkodjon az ügyvédjével való tanácskozáshoz. Képzeld el Galivan meglepetését, amikor az ügyvédről kiderült, hogy azonos

azzal a pasassal, akit a hölgyel együtt akart kikérdezni. A szóban forgó ügyvéd pedig nem volt hajlandó tanúvallomást tenni, sem az ügyfele, sem a szóban forgó hölgy tanúvallomását engedélyezni, amíg nem tájékoztatják, hogy miről van szó. A felügyelő tehát, akinek tettem annak idején egy-két szívességet, bizalmasan elmesélte a történetet. Erről jut eszembe, Harry, hogy felesleges nyugtalankodnod. Gyanún fölül állsz az egész vonalon – kivéve minket.

Harry Brown Tony Mitchellről Karen Gresham-re nézett, aztán újra Tony Mitchellre. Egyikük sem mosolygott. – Mit jelentsen ez?

– Végül is bajba keveredtél, nem igaz?

– Igaz.

– És mi állítólag a barátaid vagyunk.

– Hát persze.

– És mint tanúk is bele voltunk keverve.

– Na igen...

– Mit igen, Harry? Én rögtön szólni akartam neked, de Karen azt gondolta, hogy nem szabad tolakodnunk. Úgy érezte, hogy téged nagyon megzavart ez az ügy, s idővel magad fogod szóba hozni.

– Nem hiszem, Tony – mondta Karen –, hogy helyes volt megemlítened.

– Ebből elég volt – szólt rá Mitchell. – A barátja vagyok. És ügyvéd. Harry, mi volt az az egész?

Mit mondhat erre? Mi mást mondhat, mint hazugságot?

Csapdának érezte a széket, amin ült, esetlenül felállt, és merev lábakkal járkálni kezdett.

– Csak nagyon kevés hozzátennivalóm van ahhoz, amit Galivan felügyelő elmondott, Tony...

– Közölte veled a halál okát?

– Túl nagy adag heroin.

– Úgy van. Volt valami közöd hozzá, Harry?

– Semmi.

– A páciensed volt, vagy mi?

– Nem volt a páciensem.

– Akkor mi volt?

Harry nem nézett Karenre. – Egy... barátom.

– Nagyon jó barátod lehetett.

- Ne bántsod, Tony – mondta Karen.
- Igen – felelte Harry Brown. – Az volt. Régen.
- Rendben van. Hogyan került a lakásodba?

Harry Brown teleszívta a tüdejét levegővel, és hirtelen újra leült. – Valamikor kulcsa volt a lakásomhoz. Nagyon régen, azóta elmúlt, én el is felejtettem az egészet. Aztán aznap este, miután befecskenedezte azt a nagy adagot, feljött a lakásomra. Ki tudja, hogy valaki, aki rákapott a kábítószerre, mit miért csinál? Akárhogy is, bement a lakásba, és amikor én hazamentem, ott találtam. Holtan.

- Hát a kulcs? – kérdezte az ügyvéd.
- Ott volt a kezében. Elvettem tőle.
- Mért csináltál ekkora nagy marhaságot?
- Igazán nem tudom. Arra emlékszem, hogy kába voltam. Ki képes megjósolni, hogy bármelyikünk hogyan fog viselkedni egy teljesen szokatlan, válságos helyzetben? Feltehető, hogy nem akartam belekeveredni... még jobban belekeveredni.

– De ember, hiszen a hulla ott volt az orrod előtt, a lakásodban. Hát lehet ennél még jobban belekeveredni?

- Mégis ezt tettem, megtörtént.
- Hát a rendőrség?
- Nekik egyszerűen azt mondtam, hogy fogalmam sincs róla, kicsoda ez a lány, és hogyan került a lakásomba. Elvégre tudtam, hogy semmi közöm hozzá, és azt is tudtam, hogy bebizonyíthatom, hogy nem voltam otthon.

Megszólalt az ajtócsengő.

Harry úgy ugrott talpra, mintha szabadlábba helyezték volna, s elindult az ajtó felé; Karen utána ment, és a kis előszobában szorosán hozzásimulva átfonta a karjával.

- Te hazudós... – suttozta.
- Karen... – Érezte, hogy az asszony teste remeg a szenvedélytől és az aggodalomtól.
- Hazudtál Lynne Maxwellről, tudom.
- Karen...
- Rettenetes bajban vagy, Harry. Ezt is tudom. Szeretlek. És aztán ajtót nyitott a férjének.

Öt

Dr. Harrison Brown felébredt gyötrelmes álmából, és nem tudott újra elaludni. Megnyomta az éjjelilámpa gombját, és megállapította, hogy három óra van. Eloltotta a villanyt, felkelt az ágyból, pár centiméterrel feljebb lökte az ablakot, és kibámult a sötétbe. Aztán megérezte, hogy átizzadta a pizsamáját. Leeresztette a redőnyt, jól behúzta, hogy ne lehessen belátni, újra felgyújtotta a villanyt, átment a fürdőszobába, és lezuhanyozott.

Amióta Gresham irodájában elbeszélgetett a kövér milliommossal, földhöz szögezte a félelem – mint valami nyomasztó, belső súly. De most kívülről támadt rá. Eddig a körülményektől félt, önmagától, a lelkiismeretétől és a jövőtől – félelme belülről táplálkozott; most még rosszabb lett, mert meg kellett vizsgálnia az okát.

És Karen... Tudta, hogy tegnap este hazudott Lynne Maxwellről. Ugyan honnan tudhatta? És hogyan értette, amit mondott? „Rettenetes bajban vagy, Harry. Ezt is tudom.“

Miután Gresham hazajött, görbe estét csaptak. Telefonáltak barátaiknak, meghívták őket; szólt a zene, ittak, táncoltak, játszottak – és flörtöltek; Lynne Maxwellről persze nem esett több szó.

Harry Brown tiszta pizsamát húzott, kávéfőzött, megitta, és közben egyik cigarettáról a másikra gyújtott.

Csodálnia kellett őket. Bármikor kedvük szerint tudnak viselkedni, nem úgy, mint ő. Nevetgéltek és tréfálkoztak, játszottak és táncoltak, flörtöltek és botrányos történeteket meséltek; pedig tudta, hogy Tony Mitchell titokban meg volt sértve s talán Karen is.

Egyszerűen nem volt képes beavatni őket a bizalmába. Mit mondhatott volna Karennek – a szeretőjének – Lynne Maxwellről? Egy féltékeny nő mindjárt azt a téves következtetést vont le, hogy Lynne Maxwellnek kulcsa volt a lakásához. A legrosszabb esetben azzal vádolta volna, hogy két viszonyt folytat egyszerre; a legjobb esetben azzal, hogy egy régi viszonyt akart új életre kelteni. Így hát abban bizakodott – bár igazán nem volt rá oka –, hogy Galivan, miközben ellenőrzi az alibijét, nem árulja el tudakozódása okát. Nem bízott Tonyban, mert Tony olyan jóban volt Karennel. S

amióta beszélt Greshammel, egyáltalán semmiképpen nem szólhatott. Ezentúl – ezt dr. Harrison Brown tisztán látta, és keserűen vette tudomásul – képmutatás és becstelenség lesz életének irányelve.

Hacsak ki nem mászik a csávából, amibe belemászott.

A harmincezer dolláros kötelezvényt, amelyet Kurt Gresham kifizetett, talán újra érvényesítheti a banknál – esetleg ismét Tony Mitchell aláírásával megerősítve –, és visszafizetheti a pénzt Greshamnek. A huszonötezer dolláros csekk pedig, amelyet elfogadott a milliomostól... ebben igazán nincs semmi rossz, gondolta dr. Harry Brown; sok gazdag ember van, aki idült betegségben szenved, és tekintélyes évi tiszteletdíjat fizet az orvosának...

De aztán megrázta a fejét. Ez így nem jó. Ő nem azért kapja a huszonöt darab ezrest, mert rendszeresen ellenőrzi Gresham egészségi állapotát, mert prothrombinokkal vacakol, Dicumerol dózisokat és kinidint méricskél; azért kapja, mert ő egy pórázon vezetett majom. Nem, ezt is vissza kell adnia. Teljesen szabadulnia kell.

De vajon Gresham elengedi-e?

Ennél a pontnál dr. Harry Brown abbahagyta az ábrándozást. Ettől az öreg, beteg, szeszélyes, nagyon értelmes embertől, aki „orvossággal” látja el a kábítószeres gazdag és híres rabjait, körülbelül annyi együttérzés várható, mint egy cápától. Legújabb orvosbábját beavatta szervezete titkaiba; aligha fogja megengedni a bábnak, hogy kiszabadítsa magát. Erre elég bizonyíték a halott lány esete.

Horogra kapott, mélézott dr. Harry Brown. Ugyanúgy, mint akármelyik ügyfelét. S ha megpróbálok szabadulni a horogról, a legjobb, amit remélhetek, Mr. Kurt Gresham „biztonsági alakulatának” látogatása; a legrosszabb, egy visszaútra nem jogosító jegy az East River fenekére. Harry Brown tanácstalan volt.

Vajon Tony Mitchell tudna-e tanácsot adni?

Tony Mitchell. Kurt Gresham ügyvédje. Vajon van-e Tony Mitchellnek valami elképzelése a Gresham és Társa export- és importvállalat valódi üzleti tevékenységéről? Harry Brown kételkedett ebben, mert Tony Mitchell túlságosan agyafúrt volt

ahhoz, hogy bűnös üzelmekbe keveredjen... Vagy mégsem? Gyors felfogású, pergő nyelvű, a felszínen csillogó – de mennyire agyafúrt? Igaz, hogy nagy sikereket arat mint bűnügyi védő, és jó hírneve van; nagy a jövedelme, nagy lábon él. De tegyük fel, hogy Gresham és Társa indította el felfelé ívelő útján. Tegyük fel, hogy Kurt Gresham ugyanúgy választotta ki New York-i jogtanácsosát, ahogy New York-i orvosát. Ez bizony lehetséges, lehetséges. Végül is Tony bűnügyekkel foglalkozik; nincs ennek jelentősége? Egy törvényes üzlet közönséges jogi kérdéseire közönséges jogtanácsos kell. De a törvénytelen üzletekhez...

Dr. Harry Brown szerencsétlenül kuporgott székén.

Igen, görbe estét csaptak: Gresham kedélyes volt, Tony fesztelen, Karen elragadó. Bármikor kedvük szerint tudnak viselkedni; csak dr. Harrison Brown maradt morcos kívülálló. S volt még valami más is: Tony nyíltan flörtölt Karennel engedékeny, öreg férje kerek és színtelen szeme láttára. Harry Brownba belemart a féltékenység. Van valami Karen és Tony közt? Volt valaha is valami? Igaz, hogy összeillenek: a csinos Tony, a szép Karen, mindketten okosak, elegánsak, jó kedélyűek, elbűvölőek. Hogy a fenébe illik ide dr. Harry Brown? Dr. Brown, a szorgalmas, a szófukar, a mély érzésű... a becsvágyó báb?

Dr. Brown felállt, és odament a gyógyszeres szekrénykéhez. Lenyelt egy altatót, és bebújt az ágyba.

Fel-felriadt, s közben újabb rémálmok gyötörték.

Egyik rémálmában ezt hallotta:

„Rettenetes bajban vagy, Harry. Ezt is tudom. Szeretlek.”

Hat

Tizenegy órakor felhívta a lakásáról; aztán tizenkettőkor a rendelőjéből; aztán kettőkor hívta; és négykor is. Minden alkalommal azt mondták, hogy Mrs. Gresham nincs otthon, és ő

minden alkalommal üzenetet hagyott, hogy hívják vissza.

Forgalmas napja volt. Hat páciens, valamennyi sima ügy, valamennyi eljött a rendelőjébe, egyszer sem kellett házhoz mennie. Ki sem mozdult a rendelőből; még az ebédjét is felhozatta.

Negyed ötkor éles hangon megszólalt a telefon. De nem Karen Gresham hívta. Meglepetésére egy ismerősen harsogó baritont hallott.

– Harry? Itt Peter Gross.

– Dr. Gross!

– Hogy van, Harry?

– Az nem érdekes. – Hirtelen szégyenkezés fogta el. – Hogy van *maga*?

– Sok a dolgom. Hát maga? Keményen dolgozik?

– Nem nagyon.

– Mivel foglalkozik?

– Orvosi gyakorlatot folytatok.

– Általános praxisa van?

– Az.

– Szégyen, gyalázat! Semmi kifogásom az általános praxis ellen, de hogy maga általános orvosi gyakorlatot folytasson, az olyan, mintha Isaac Sternt cigányprímásnak alkalmaznák. Gazdagszik, Harry?

– Nem, professzor úr.

– Szóval még ennyi mentsége sincs. Alf Stone beszélt már magával?

– Holnap benéz hozzám.

– Jól hallgassa meg, amit mond, Harry. Azt hiszem, hogy fontos a maga szempontjából. Hall engem?

– Igen, professzor úr.

– Emlékszik Lewis Blanchette-re?

– Hát persze. – Dr. Lewis Blanchette egyik leghíresebb sebésze volt az Egyesült Államoknak, amíg csak vissza nem vonult; a sebészeti tanítás óriása.

– Tudja, mi történt Lewisszel?

– Utoljára azt hallottam róla, hogy visszavonult.

– Csak a magánpraxisát adta fel. Alig hatvanéves. Életerejé teljében van. Tudja, hogy mit csinál most, Harry?

– Nem tudom, uram.

– Sebészfőorvos a Taugus Intézetben. – Egy darabig csend volt, aztán dr. Peter Gross folytatta:

– Arra kérem, Harry, hogy figyelmesen hallgassa végig Alfred Stone-t. Tegye meg ezt a szívességet saját magának. – És dr. Gross, a rá jellemző módon, búcsú nélkül letette a kagylót.

Dr. Harrison Brown hátradőlt forgatható karszékében, amely a frissen kikészített bőr szagát árasztotta. A rendelő homályos, hűvös és árnyékos volt, a leeresztett redőny megsűrte és enyhítette a napfényt. Dr. Peter Gross jól ismerte és szerette őt. Harry jól emlékezett a hosszú estékre, amelyeket dr. Gross lakásán töltöttek az egyetemi lakótelepen, Harry becsvágyáról és igényeiről beszélgetve. Gross unszolta, hogy menjen sebésznek. „Az idegrendszer, Harry, a keze alkalmas rá. De ahhoz, hogy valakiből sebész legyen, hosszú tanulóévekre van szükség. Neki nem volt rá ideje; gyorsan meg akart gazdagodni; szüksége volt rá, mint betegnek a gyógyulásra. Harry őszinte volt az öregemberhez. Gross pedig türelmes és megértő; jó barátokként váltak el.

A telefon újra megszólalt.

– Harry? – Karen volt az. Végre!

– Egész nap hívtalak...

– Tudom. De folyton Kurtal voltam. Most is vele vagyok. Ellógtam, hogy telefonáljak neked.

– Látni akarlak.

– Én is téged.

– Ma este?

– Lehetetlen.

– Akkor mikor?

– Holnap. Holnap pár napra Philadelphiába utazik. Addig maradhatok veled, ameddig csak akarod.

– Mi lenne, ha addig maradnál, ameddig *te* akarod?

– Harry, mi bánt?

– Bajban vagyok. Nem emlékszel rá, hogy te magad mondtad?

– Ó – mondta nyugodtan. – Nem jöttem rá, hogy erre gondolsz.

Holnap majd beszélünk róla.

– Mikor? Hol?

– Gyere el értem nyolcra. Hozd magaddal a kocsit.

- Rendben van.
- Most nem beszélhetek tovább, drágám.
- Jó.
- Szeretlek.
- Jó.

Karen letette a kagylót.

Megszólalt a kinti csengő. Az asszisztensnő bejelentett egy beteget a házi telefonon. Egy nőt, aki már többször járt nála, egy hipochondert, aki már-már csüggött az orvosán. Harry sok időt eltöltött vele, a lelkére beszélt, megnyugtatta, felírt neki valami ártalmatlan gyógyszert. Utána nem jött több páciens, senki sem telefonált, semmi sem történt. Az asszisztensnő elment, és megjött a délutáni kisasszony, belakozta a körmeit, ő pedig két óráig orvosi lapokat olvasott. Hét óra tízkor, amikor éppen kezét mosott – a lány már elment –, megszólalt az ajtócsengő. Útközben megtörölte a kezét, és beengedte a látogatót, Tony Mitchellt.

– Szia, cimborá – mondta Tony. – Kiszámítottam, hogy még itt leszel. Dolgom volt egy ügyfelemnél, aki errefelé lakik. Éhes vagy?

– Elmehetünk enni.

– Tetszik nekem a lelkesedésed. Isten áldjon meg, Harry, te sohase szoktál mosolyogni?

– Csak ha van min.

– Fejezd be a tisztálkodást. – Harry után ballagott, magas és elegáns volt szűk szárú nadrágjában, vékony csíkos, barna, könnyű kamgarn zakójában, amihez kackiás szalaggal díszített, barna szalmakalapot viselt. A bronzszínűre sült, simára borotvált, erélyes állú, sötét szemű férfi nyugodtan modellt ülhetett volna az *Úri divatnak*.

Dr. Harrison Brown tekintetével felmérte barátját, míg belebújt a zakójába. – Nagyon elégedett vagy az étellel, ugye, Tony?

– Miért ne lennék? Mindenem megvan, ami kell...

Dr. Brown váratlan javaslatot tett: – Kezdjük koktéllal.

Mialatt martinit szürcsöltek a Fifth Avenue egyik mellékutcájában, egy elegáns kis bisztró zsúfolt bárpultjánál, Tony Mitchell megkérdezte:

– Mit szólnál hozzá, ha olasz kosztot ennénk?

– Nem bánom.
– Ismerek egy kis helyet...
– Te minden kis helyet ismersz.
– Ma te piszkálsz engem, fiam? Le akarod kvittelni a tegnapi napot?

Harry összeráncolta a homlokát. – A tegnapi napot?

– A tegnapi estét. Lynne Maxwellt.

– Ezt hagyjuk! – mondta Harry.

– Egyelőre hagyhatjuk. Később majd visszatérünk rá.

– Hol van az a kis hely?

– Arrafelé, ahol lakol. Egy pazar kiskocsmá.

A kis hely Greenwich Village egyik ódon, barna homokkőből épült házában volt. Lementek négy lépcsőfokon, végigballagtak egy hosszú folyosón, és beléptek egy nagy, csendes szobába. Egyszerű, világos helyiség volt, ahol nem torlódtak és nem zsúfolódtak össze a vendégek, a boxokban elhelyezett nagy asztaloknál is jutott hely minden lábnak. Az észak-olaszországi koszt remek volt, és nem is túl csípős.

– Tényleg jó – mondta Harry.

– Harry Brown megdicsér valamit! Ez már igen!

– Hogy hívják ezt a helyet?

– Sose láttam a cégtáblát, mi Giobba kocsmájának nevezzük, mert Giobba – Jób – a tulajdonosa. Giobba az a bozontos, szőke hajú, alacsony fickó, aki a helyünkre vezetett. Egy családi vállalkozás. A mama meg a papa meg az anyós meg az após, mind kint vannak a konyhában. A pincérek vagy testvérek, vagy unokaöcsök, vagy nagybácsik. Szóval Lynne Maxwellről akarsz beszélni?

– Nem én.

A pincér eszpresszókávét hozott, amely még bugyborékkolt a kannában. – Várják meg, amíg lecsöpög – mondta, és elment.

Tony újra rákezdte: – Akkor talán inkább egy harmincezer dolláros kölcsönről akarsz beszélni, amelyet az utolsó centig kifizettek?

Egy másik pincér jött oda, felszedte a tálakat, és lesöpörte a morzsákat az asztalról. Még volt egy kis bor a chiantis üvegben, úgyhogy az üveget és a borospoharakat nem vitte el.

– Mi bajod van újabban? – kérdezte Tony nagyon komolyan.

– Milyen tüneteket észlelt rajtam, Mitchell doktor úr? – Harry eltüntette a pohara tartalmát, és megint az üvegért nyúlt.

– Úgy élsz, mintha egyedül lennél a világon. Azt hiszed, hogy egy ilyen Lynne Maxwell-ügy meg nem történtté válik, ha te nem beszélsz róla? Egy nagy kölcsönt váratlanul kifizetnek, és te egy árva szót se szólsz róla? Ne felejtsd el, fiacskám, hogy kezesként én is aláírtam azt a kötelezvényt. A bank értesített, hogy hirtelenében mindent megfizettek. Kíváncsi vagyok, és átsétálok hozzájuk egy kis csevegésre. Úgy látszik, hogy készpénzben, kamatostul kifizették, és a kötelezvényt elvitték. Nem gondoltad, hogy tudomást szerzek róla?

– Tudod... – Harry kiitta az egész bort a palackból. – Volt egy ember, aki sok pénzzel tartozott valamikor az apámnak, és sohase fizette meg. Ez az ember többször meglátogatott, én pedig... hát szóval megemlítettem a kölcsönt és a problémáimat. Úgy látszik, hozzájutott egy csomó dohányhoz – akárhogy is, a lelkiismeret vagy mi a fene rábírtta, hogy megfizesse az adósságát. El kellett volna mesélnem neked, Tony, de... vigye el az ördög, elkapott a gépszíj...

Tony Mitchell szeme hosszúkás volt, mandulavágású és olyan fekete, hogy a pupillája összeolvadt a szivárványhártyával. Sötét csillogása semmit sem árult el. – Ki az az ember, Harry? – kérdezte halkán.

– Inkább nem mondanám meg.

Tony megveregette a kávéfőző tetejét. A csöpögés zaja megszűnt. – Sakk! – mondta, és elmosolyodott. Aztán megkérdezte: – És a gépszíj? Karen?

Harry nem felelt.

Tony kitöltötte a csészéikbe a gőzölgő italt. – Na jó. Egy olyan fickónál, mint te meg én, meg is értem. A büntudat meg minden. A kihallgatásnak vége. Szófukar csibész vagy, de azért ne felejtsd el, hogy a barátod vagyok. Szükség esetén jól jöhet.

– Bagoly mondja a verébnek.

– Ezt hogy érted? – Tony álla előreszegeződött.

– Én szófukar vagyok, te meg beszédes, valósággal szószátyár. De mi az eredmény? Semmi.

– Nem értem, fiacskám.

– Itt van Karen.

- Na és?
- Sokkal régebben ismered őket, mint én.
- Na és? Na és?
- Tudod, hogy mit mondtál el róluk?
- Mit?
- Semmit. Egy nagy csomó semmit, Tony.

Tony a homlokát ráncolva szürcsölgette a kávéját. – Nyugtalanít az öreg?

- Nincs okom rá? – Harry egyenesen a szemébe nézett.
- Nincs. – Tony Mitchell szilárdan állta a tekintetét.
- Miért nincs?
- Mert ez egy okos öregember. Egy okos öregember, aki fiatal nőt vett feleségül. Tehát engedékeny. Szabadjára engedi az asszonyt. Engedi, hadd élvezze az életet. Sohase fog beleavatkozni, amíg nincs nyilvánosság, amíg nincs botrány.

- Honnan tudod?
- Ismerem az emberünket.
- Milyen jól?
- Jól.
- Mióta, Tony?
- Tíz éve.
- És mióta ismered Karent?
- Körülbelül három éve. Amikor megismerkedtünk, üzletvezető volt egy philadelphiai mulatóban.
- Üzletvezető egy mulatóban? – Harry megmarkolta a csészét.
- Nem mondta neked?
- Nem kérdeztem.
- Hát akkor kérdezd meg. Felesleges engem faggatnod felőle. De az öreg ne nyugtalanítson.

Harry gondosan meggyújtott egy cigarettát. – Tony, gondolod, hogy Kurt... veszélyes lehet?

A fekete szempár érdeklődve nézett rá. – Veszélyes?

– Nézd, én... Karennel járok. – Micsoda buta, gyerekes kifejezés. Különösen, hogy nem is ezt akarta mondani.

– Mondtam már, Harry, hogy engedékeny. Igen, ha kereszteznéd az útját, el tudom képzelni, hogy veszélyes lenne. De egy kis házasságtörés... Azt hiszem, az a véleménye, hogy Karennek joga van

rá. A nagy nyilvánosság előtt persze nem. De tapintatosan igen. Tudja, hogy végül mindig visszatér apukához.

Harry beszívta a cigaretta füstjét. – Hova jár Kurt?

– Micsoda?

– Minden hétfő, szerda, péntek és vasárnap este. Amikor órákra eltűnik. Kivétel nélkül.

– Kivétellel. Ha elutazik, nem jár el esténként.

– De hová?

– Üzleti ügyben.

– Minden hétfőn, szerdán, pénteken – még vasárnap is?

– Az ő dolga.

– Az ügyvédje vagy...

– Így igaz. Nem a partnere.

– Sose kérdezted tőle?

– Miért kérdeztem volna?

– Hogyan találkoztál vele eredetileg, Tony?

– Mint ügyféllel.

– Tíz éve.

– Tíz éve mint ügyféllel.

Harry ivott a kávéjából. Elnyomta a cigarettáját. – Te bűnügyekkel foglalkozol.

– Úgy van.

– Gresham bűnöző?

Tony mosolya fehér fogsort villantott fel. – Ez hamis szillogizmus, pajtás. Bűnügyekkel foglalkozom. Vannak ügyfeleim. Tehát minden ügyfelem bűnöző. Ostobaság. – Most Tony gyújtott cigarettára. – Egyébként tényleg egyik bűnöző ügyfelem révén kerültem kapcsolatba vele. Az illető tőzsde-ügynök volt, és meggyűlt a baja a hatóságokkal. Eljárást indítottak ellene, és én tisztára mostam. Gresham üzleti kapcsolatban állt a fickóval, és megcsodálta a munkámat. Így aztán megbízott bizonyos polgári ügyekkel, így lettem az ügyvédje – polgári ügyekkel, pajtás, nem bűnügyekkel. Nagy öröm, hogy beszélni hallak, még ha egész idő alatt csak kérdéseket teszel is fel. Kíván még valamit, államügyész úr?

– Bocsánatot kérek – mondta Harry.

– Bocsánatot? Miért?

– A kíváncsiságért.

- Kíváncsiskodj csak nyugodtan, pajti. Jó látni, hogy élsz.
- Parancsolnak valamit? – kérdezte a pincér.
- Sok mindent – felelte dr. Harrison Brown. – De nem hiszem, hogy szolgálhatnak velem.
- Akkor kiegyezünk egy újabb adag kávéban – mosolyodott el Tony Mitchell.

Hét

Kedden öt beteg jelentkezett. Forró nap volt; a nyár korán rátört New Yorkra, s Harry hálásan élvezte rendelője nyugodt, költséges légkondicionáló berendezését. Két páciens közt karba font kézzel üldögélt, és azon tűnődött, vajon mit gondol az asszisztensnője munkaadója „praxisáról”. Tizenkettő harminckor dr. Stone telefonált, mentegetőzött, és azt javasolta, hogy tegyék át találkozásukat este hétre. Harry készségesen beleegyezett; csak amikor letette a kagylót, jutott eszébe nyolc órára szóló randevúja Karennel. Elhatározta, hogy közli a derék doktorral: nyolckor egy fekvő beteget kell felkeresnie. Némi büntudattal gondolt vissza Peter Gross figyelmeztetésére, hogy „hallgassa meg” dr. Stone-t. A fene egye meg, gondolta, gyorsan is meghallgathatom. Egy darabig töprengett, hogy ugyan miről akarhat beszélni vele dr. Stone, aztán vállat vont.

Pontosan két órakor távozott a rendelőjéből, és megmondta az asszisztensnőnek, hogy valószínűleg nem ér vissza fél öt előtt. – Ha telefonál valaki – mondta –, legkorábban négy harmincre jegyezze elő.

- Igen, doktor úr – bólintott a lány.
- Micsoda komédia, gondolta Harry.
- Aztán vaktában nekivágott a városnak.

Marhasültet ebédelt spenóttal és krumplival egy automata büfében. Tony Mitchellt bezzeg álmában se lehetne rajtakapni egy automata büfében. Vigye el az ördög Tony Mitchellt!

Utána átsétált a bankjába, és beváltott egy kétszáz dolláros csekket. Sohasem lehet tudni, mibe kerül egy este Karennel; költséges szórakozó partner volt. Aztán elballagott a Central Parkba, leült egy napos padra, és gondolkozni kezdett Kurt Greshamról, Karenről, Tony Mitchellről. Meg önmagáról.

Mit tudott meg tegnap este a pajtásáról, Tony-ról? Egyáltalán, mit remélt megtudni róla? Két dolgot: vajon tud-e Mitchell Gresham kábítószer-üzletéről; s ha igen, neki magának van-e része benne? Dr. Brown felnevetett a napos padon. A hazugság hazugságot nemz: most már önmagának is hazudik. Egy sokkal fontosabb kérdés nyomta a lelkét tegnap este: van-e, illetve volt-e valaha is valami Tony és Karen közt?

És mit tudott meg? Semmit.

Talán azért, mert nem volt mit megtudnia.

Végül is elképzelhető, hogy tíz év alatt Tony semmit sem tudott meg Gresham üzletének igazi természetéről, feltéve, hogy amint állította, csak a Gresham törvényes export-import tevékenységéből fakadó, közönséges, polgári ügyeket intézi. Másrészt Gresham kábítószer-szervezetének, amelyhez megbízható kulcsemberek hálózata járul, feltétlenül szüksége van ügyvédekre. Vajon Tony közéjük tartozik-e? Ha igen, akkor mentőakciója – amelynek során bemutatta régi barátját, dr. Brownt, Greshaméknek – és mindaz, ami utána következett, egyszerűen azt jelenti, hogy Mitchell Gresham toborzó ügynöke. Vagyis Tony ismeri Greshamékkal *való* bonyolult kapcsolatának egész történetét, és csak megjátszotta az ostobát.

Mitchell tehát vagy be van szervezve, vagy nincs beszervezve. Ezt nem lehet eldönteni.

Harry Brown felsóhajtott.

Hát Tony és Karen?

Tony azt mondta, hogy három éve ismeri, vagyis már akkor ismerte, amikor még nem volt Gresham felesége... akkor találkozott vele először, amikor *Karen egy philadelphiai mulató üzletvezetője volt.*

Karen erről sohasem beszélt. S mihelyt dr. Harrison Brown gondolkozni kezdett róla, kiderült, hogy a szeretett hölgy soha egy szót sem szólt a múltjáról.

Egy mulató Philadelphiában! Ahol Kurt Gresham-nek több mulatója is van! És aztán, nem sokkal később, Gresham feleségül vette.

Véletlen? Dr. Brown megremegett, és kiverte a hideg veríték.

Lehetséges. Sőt valószínű, ha az ember nem tökéletesen hülye. A későbbi eseményeket is figyelembe véve, valószínű volt, hogy az a philadelphiai mulató, amelyet Karen vezetett, egyike volt a Kurt Gresham tulajdonában levő éjjeli mulatóknak. Ha pedig ez így van...

Dr. Brown felállt a padról, és sebesen járkálni kezdett a forró napsütésben. Mint aki meg akar szökni saját gondolatainak logikája elől. Csakhogy nem volt menekvés. Gresham megmondta neki, hogy mulatóinak üzletvezetői kulcsszerepet játszanak kábítószerüzlete gépezetében. Karen feltétlenül közejük tartozott. Először mint alkalmazott, aztán mint Gresham felesége – legalább annyit kell tudnia Gresham kábítószer-hadműveleiteiről, mint amennyit maga az öreg tud. Ezért mondta hát neki vasárnap este: „Rettenetes bajban vagy, Harry. Ezt is tudom. Szeretlek.”

Érezte, hogy a veríték lecsurog a hátán. Ma este. Ma este megtudja...

Dr. Alfred McGee Stone pontosan hétkor érkezett. – Ismételten elnézését szeretném kérni...

– Kérem, doktor, semmi sem történt – mondta Harry, miközben bevezette a rendelőjébe. – Ha valakinek bocsánatot kell kérnie, az én vagyok. Kiderült, hogy nyolc órakor fontos konzultációm lesz az egyik betegem lakásán. Fél nyolckor el kell mennem. Éppen most tudtam meg, különben felhívtam volna.

– Akkor rövid leszek – mondta dr. Stone. – Ez különben is csak afféle felderítő beszélgetés. – Napbarnított, kopasz fejét megtörölgette egy zsebkendővel, keret nélküli szemüvegét feltolta jó magasra, egészen az orra tövéig, és elmosolyodott. – Azt hiszem, tudja, hogy milyen kapcsolatban vagyok a Taugus Intézettel?

– Persze hogy tudom, doktor. Maga az igazgató.

– Tud valamit az intézetről?

– Nem sokat.

– Magánkézben lévő, jótékony célú intézmény, amely anyagilag jól el van látva. Amivel eredetileg elindultunk – föld, épületek, felszerelés –, Anders Johnson, a sokszoros milliomos hagyatékából kaptuk. Időnként másoktól is kapunk juttatásokat – magánszemélyektől, alapítványoktól. A felszerelésünk a legkorszerűbb, a személyzetünk kiváló. A személyzet nagy része – belgyógyászok, sebészek, ápolónővérek és a szokásos segéderők – állandóan kint lakik, aztán persze vannak olyanok is, akik csak idejük egy részében dolgoznak nekünk. A környék gyönyörű, a koszt kitűnő, s az állandó személyzet részére bájos villákból álló, külön lakótelep áll rendelkezésre. Ennyit általánosságban, dr. Brown.

Dr. Brown titokban a falióra sandított.

– Kizárólag a közepes jövedelmű csoportba tartozók számíthatnak jótékonyaságunkra.

– Tessék? – kérdezte Harry.

– Sem a szegények, sem a gazdagok.

– A közepes jövedelműek? *Jótékonyaságra?*

Dr. Stone elmosolyodott. – Nem megfelelő a szó. Mondjuk talán így: szolgálatainkra. Mint orvos, maga is jól tudja, hogy komoly betegség esetén éppen a közepes jövedelmű személyek szenvednek a legtöbbet anyagilag. A szűkölködők a kórházakban díjtalanul megkapják a legjobb kezelést a legkitűnőbb orvosoktól. A gazdagok természetesen meg tudják fizetni a legtovább tartó betegségek költségeit is. De a közepes jövedelmű csoportokban a komoly betegség rendszerint katasztrófát jelent. Itt kapcsolódik be a Taugus Intézet, amely éppen arra való, hogy ezt elhárítsa. Ez az első ilyen intézmény; az első intézmény, amely korlátlan szolgáltatásokat nyújt, mégpedig díjtalanul, ha nem számítjuk azt a mérsékelt – mondhatnám névleges – díjat, amelyet a beteg felvételkor fizet.

– De a „közepes jövedelem” – mondta Harry – meglehetősen rugalmas kifejezés. Milyen szempontokat vesznek figyelembe a kiválasztásnál, dr. Stone?

– A házi orvos a beteg nevében felvételi kérelemmel fordul az Intézethez, mire megbízottaink munkához látanak. A betegség fajtáját és súlyosságát egybevetik a család anyagi tartalékaival és jövedelmével; megbízottaink jelentése alapján aztán vagy felvesszük,

vagy elutasítjuk az illetőt. Most pedig, ha megengedi, dr. Brown, én is feltenném első kérdésemet. Tetszik magának ez az elvi alap? Hadd figyelmeztessem most mindjárt, hogy minket már mindennek elmondtak; nemcsak az államosított egészségügy híveinek, hanem nyílt kommunistáknak is – amit egyébként az öreg Anders Johnson nagy gyönyörűséggel előre meg is jósolt. Egyike volt a világ legmegrögzöttebb individualistáinak. Magának mi a véleménye?

– Tegyük fel, hogy azt mondom: nekem tetszik az ötlet – felelte Harry lassan. – De hadd legyenek durván őszinte, doktor. Mit akar tőlem?

Dr. Stone éles pillantást vetett rá. – Tudja, ki a vezető sebészünk?

– Dr. Lewis Blanchette. Dr. Gross megmondta.

– Gross beszélt magával? – kiáltott fel dr. Stone.

– Felhívott, és azt ajánlotta, hogy hallgassam meg magát.

– Ó, a vén betyár! – nevetett Stone. – Született sakkjátékos! Nos, Lewis Blanchette-nek szüksége van egy bennlakó alorvosra, aki az ő irányításával dolgozik. Egy fiatalemberre. Felesleges hangsúlyoznom, hogy ez mit jelent szakmailag.

– És? – kérdezte Harry Brown.

– Blanchette és Gross egész életükben jó barátok voltak. Úgy látszik, Peter Gross magát ajánlotta Blanchette-nek erre a posztra. Mit szól hozzá? Egyébként január elsejéig ráér elrendezni az ügyeit. Nos, doktor?

– Gondolkozni fogok rajta – mondta Harry.

Dr. Stone ajka összeszorult, szemüvegét izgatottan feltolta az orrán. – Első hallásra visszautasítja az ajánlatot? Kapásból?

– Azt mondtam, hogy gondolkozni fogok rajta, dr. Stone. Nem azt, hogy visszautasítom.

– Doktor, én már jó ideje foglalkozom adminisztratív ügyekkel. Pontosán tudom, mikor utasítanak vissza. Meggyőződésem, hogy kötelessége önmagával szemben, hogy meghallgassa a feltételeket és a kikötéseket, az ellene és mellette szóló érveket egyaránt.

– Hát persze, doktor. – Harry újra az órára pillantott. Dr. Stone észrevette, s a hangja kissé csípősebb lett.

– Először nézzük, ami mellette szól. Egy fiatal sebész, aki mindennapos, szoros kapcsolatban áll dr. Lewis Blanchettel, a világ legjobb kiképzésében részesül. Ezzel egyetért?

– Igen.

– És nemcsak kiképzésben részesül, hanem hírnévre is szert tesz. Ezzel is egyetért?

– Igen.

– Most ami ellene szól. Először is, ha Blanchette doktor vállalja magát, szerződést kell kötnie velünk.

– Hány évre?

– Hétre. Hét év után távozhat. Mi persze azt reméljük, hogy nem megy el, hogy velünk marad. De ezt maga dönti el, dr. Brown.

– Hét év leteltével – mondta dr. Brown. – És mit fizetnek, dr. Stone?

– Nos, ne felejtse el, hogy különböző alapítványokból gazdagon el vagyunk látva – felelte a kopasz doktor elég gyorsan. – Évi tízezret.

Harry elnyomta kényszeredett mosolyát. Így aztán gyorsan meg lehet gazdagodni!

– Ez persze csak kezdő fizetés – folytatta dr. Stone. – Évente emelnénk – a hetedik év végén tizenötezret kapna. És a lakásért meg a kosztért semmit se fizetne – beköltözne az egyik villába, és ha megnősülne, tágasabb szállást kapna. És vannak persze mellékjuttatások is: hat hét szabadság, nyugdíj-hozzájárulás, betegszabadság és effélék. Ja, és még valamit szeretnék hozzátenni, dr. Brown.

Ügyes tárgyalófél, gondolta Harry. – Igen, doktor? – kérdezte udvariasan.

– Mi azt reméljük – ezt mondtam is –, hogy velünk marad. De ha mégsem, hadd hívjam fel rá a figyelmét, hogy ha hét évig Lewis Blanchette mellett dolgozik az Intézetben, megalapozta a jövőjét. Ha a pénz érdeklí {ügyes és jó szemű, gondolta Harry, vagy az öreg Gross előkészítette }, rövid időn belül gazdag ember lesz. Aki hét éven át munkatársa Blanchette-nek, azt a lehető legszélesebb körben megismerik, tekintélyét elismerik, azt pedig felesleges hangsúlyoznom, hogy milyen jól jövedelmez a sebészet azoknak, akik az élen járnak. Remélem, nem tart faragatlannak, de ha egyszer mindenről tájékoztatom... Nem veszi rossz néven, dr. Brown?

– Ó, dehogy – felelte dr. Brown őszinte arccal.

Hét év... Mire letelik, gondolta, már közel leszek a negyvenhez.

Ki a fenének van szüksége pénzre, amikor már öreg? Nekem

most kell. A szerződés hét évre leköt. Évi tízezerért, illetve maximálisan tizenötért. És „juttatásokért”. Kedve lett volna kijelenteni: dr. Stone, most éppen van egy páciensem – *egy* páciensem –, akitől évi huszonötezer dolláros tiszteletdíjat kapok. Sínen vagyok. Jó úton vagyok. Mire elérem a negyvenet, mindenem meglesz, mindenem!

Csakugyan meglesz? – tünődött dr. Harrison Brown. Talán börtönben leszek. Vagy a sírban...

Végigsimított a homlokán.

– Valami baj van? – kérdezte dr. Stone.

– Fáj a fejem – felelte dr. Brown.

– Remélem, nem vettem túl sokáig igénybe! – Dr. Stone felállt, és dr. Brown követte példáját. – Eljöhetnek máskor is? Valamelyik kedden, amikor a városban vagyok?

– Szívesen látom, doktor.

– És elgondolkozik ezen a kérdésen?

– Természetesen.

– Tudom, hogy ez így sok volt egyszerre. Beszéljen Gross-szal. Ha kedve van rá. Összehozom Blanche-tel, ha akarja.

– Gondolkozni fogok rajta, dr. Stone. És köszönöm szépen.

Kezet ráztak, Harry kiengedte, és bezárta mögötte az ajtót.

Levetkőzött, lezuhanyozott, megborotválkozott, másik ruhát vett fel, bezárta a rendelőt, beugrott az autójába, és a nedves utcákon át semerre se nézve elhajtott a Park Avenue-ra. Öt perccel nyolc után odasiklott a járda mellé, nem messze a Gresham-ház bejáratától. Éppen át akarta adni a kulcsait a portásnak, amikor meglátta Karent a hallban várakozni.

Karen intett neki.

Harry visszaintett.

Karen kijött hozzá.

Nyolc

Karen fehér vászonruhát viselt; ujjatlant és rövidet; fehér túsarkú körömcipőt; harisnya nem volt rajta; kezében fehér vászonbolerót és kicsi, fehér táskát tartott.

Hosszú lábának, csupasz karjának olyan volt a színe, mint a friss, meleg pirítóse.

Rozsdavörös haját lófaroakra fogta össze, ajkára csak egy leheletnyi rózsaszín rúzszt tett, s minthogy egyébként nem készítette ki magát, nagyon fiatalnak látszott.

Ruhája szűk volt, s felhúzta a szoknyáját, hogy be tudjon szállni a kocsiba. Harry előtt megvillant két barna comb; úgy érezte, mintha gombóc lenne a torkában, szíve kalimpálni kezdett, és az ágyéka bizseregni. Aztán Karen már ott ült mellette, jó közel, lehúzta a szoknyáját, ajka szétvált.

– Szervusz. – A hangja mély és bizalmas volt, alig több a suttyogásnál.

– Szervusz – válaszolta a férfi. – Éhes vagy?

– Mint a farkas.

– Én is. Hol akarsz enni?

– Nem Giobbánál – mondta Karen.

Harry meghökkenve bámult rá.

Az asszony nevetett. – Tony felhívott ma – magyarázta.

– Akkor ismered azt a helyet.

– Hát persze. Tudod, milyen Tony. Mindig új helyeket fedez fel, s amit Tony felfedez, azt alaposan kipróbálja. Igen, drágám, én is jártam Giobbánál. Nem is egyszer, nem is kétszer, nem is háromszor.

Az autó kifelé tartott a Park Avenue-n. – Akkor hát hová?

– Kifelé, kifelé – felelte Karen. – Kifelé, és jó messzire, ahol hűvös van. Ki a környékre. Enni akarok veled, inni akarok veled, táncolni akarok veled, és le akarok feküdni veled. Az egész éjszakát veled akarom tölteni. Nem megyek haza.

– Westchester? – kérdezte Harry. – Connecticut?

– Várjál... már tudom: Jersey. Van ott egy hely: Mennyei

Barlang. Pokoli név, de mennyei név. Jó muzsika, Jó hangulat, jó koszt, jó gyertyafény. Kurt vitt ki egyszer, még mielőtt összeházasodtunk. Van egy mennyei motel is a közelben. Ott töltöttük az éjszakát Kurttal – külön szobában. Ma éjjel egy szobát veszünk ki.

Azt várta tőle, hogy elhiszi? – Tudod, merre kell menni?– kérdezte Harry.

– Menjünk csak át a George Washington-hídon. Utána elirányítlak. Istenem, mennyire vágytam már erre. Átkozott meleg van. Kibírhatatlan az időjárás.

– Az már igaz.

– Ahová megyünk, hűvös lesz. Hűvös és finom.

Harry balra fordult, keresztülvágott a parkon, és kihajtott az országútra. A Hudsonról felszálló szellő itt már lehűtötte egy kicsit a levegőt. Látták a hidat a távolban: olyan karcsú volt, mint egy násfa az úrben.

– Hiányoztam? – kérdezte Karen. – Hiányoztam vasárnap óta?

– Igen.

– És vasárnap előtt is? Hiányzott neked, hogy nem lehettél velem kettesben?

– Igen.

– Tetszik az ötletem?

– Melyik ötleted?

– A Mennyei Barlang és az Arany Pince?

– Arany Pince? – így hívják a motelt. – Karen kuncogott. – Hallottál már ennél bolondosabb motelnevet?

– Bárcsak tudtam volna – mondta a férfi.

– Mit?

– Ezt a motelt.

– Ide hallgass, szófukar szerelmesem, hagyd abba a titokzatosságot. Mit szerettél volna tudni a motelről?

– Hogy ott maradunk éjszakára.

– Miért?

– Mert akkor hoztam volna egy váltás ruhát, bőröndöt, valamit.

– Ugyan kérlek, doktorkám, nem műtétre készülünk. Kapásból, röptiben, mulatságból csináljuk. Mi az oka, hogy olyan romantikus vagy az ágyban, de mihelyt két lábbal a földön állsz, a közelibe se

érsz önmagadnak? Mi az oka?

– Hagyjuk ezt – mondta Harry.

– Egyébként se fogod sokat hordani a ruhádat, édesem. Szépen felakasztod a vállfára. Először is bejelentkezünk az Arany Pincében mint férj és feleség, és rendbe hozzuk magunkat; aztán elmegyünk enni, táncolni és beszélgetni; aztán visszamegyünk a Pincébe, felakasztjuk a ruhánkat a vállfára, és lógni hagyjuk. Szeretsz, szerelmem?

– Szeretlek.

– Látod, ezért nincsen nálunk bennlakó személyzet.

– Micsoda? – kérdezte Harry. – Micsoda?

– A bennlakó személyzet mindig tudja, hogy a ház asszonya mikor nem alszik otthon.

– Igen – mondta a férfi, és ezt gondolta: két éve vagy férjnél, engem négy-öt hónapja ismersz; azelőtt kivel töltötted az éjszakákat, szerelmem, ha nem aludtál otthon? – Sok mindent meg kell beszélünk ma éjjel.

– Azt meghiszem – jelentette ki Karen derűsen. Kinyitotta a táskáját, kivett két cigarettát a csomagból, mind a kettőt meggyújtotta, s az egyiket Harry szájába dugta.

Elhúzódott Harrytól, kényelmesen elhelyezkedett, kinyújtotta a lábát, fejét hátrahajtott a támlára, és félig lehunyta a szemét.

Szóltanul cigarettáztak, amíg át nem értek a hídon.

Az Arany Pince csakugyan arany volt: minden szoba arany, fehér mennyezettel. Harry az irodával szemben állította le a kocsit, bement, és aláírta a vendégkönyvet: Mr. és Mrs. Brown.

– Meddig maradnak? – kérdezte a portás. Alacsony, tiszta, napbarnított ember volt.

– Reggelig.

– Tizenhárom dollár.

Harry kifizette.

– 4-es szoba, erre, kérem – mondta a portás. Odakint így folytatta: – A szoba előtt is parkolhat. Én addig odamegyek.

Harry odahajtott. Karen lustán ült a helyén.

A 4-es szobában a napbarnított portás így szólt:

– Ha bármire szüksége van – üdítő italra, cigarettára, telefonra

–, csak szóljon be az irodába. Egész éjjel lesz ott valaki. A szobát holnap délelőtt tizenegyig kell elhagyni. Itt a kulcsa. Köszönöm szépen. Legyen szerencsénk máskor is.

Amikor egyedül maradtak, rendbe hozták magukat. Egymáshoz nem nyúltak. A gyönyörű éjszakáról beszélgettek és a tiszta, kényelmes szobáról.

Aztán áthajtottak a Mennyei Barlangba; nem is barlang volt, hanem emeletes kőépület, amelyet bíbor neoncégér díszített. A gyertyafénnyel megvilágított vendéglő apró fülkék hálózatából állt. Az asztalokat levendulaszínű abrosz borította; a táncparkett mellett vonószenekear játszott, a fülkéket kovácsoltvas rácsos galéria fogta körül. A vendéglő zsúfolva volt jól öltözött vacsorázókkal.

A fehér kabátos főpincér rögtön kijelentette: – A galérián kevésbé fogják zavarni önöket, uram.

– A galérián – mondta Harry. Ennyire nyilvánvaló, hogy mifélek vagyunk?

A főpincér elvezette őket a meredek kovácsoltvas lépcsőig. – Emeleti kollégám majd gondoskodik önökről, Danynek hívják.

– Köszönöm – mondta Harry.

A lépcső keskeny volt, Karen előtte ment fel rajta. A főpincér ott maradt a lépcső tövében; Harry tudta, bár nem nézett vissza, hogy Karen lábát csodálja. Miért ne? – gondolta. Gyönyörű lába van. Gyönyörű nő. Hadd élvezze a főpincér. Ingyen kapja.

Az emeleti kolléga elvezette őket az egyik helyiségbe, friss gyertyákat gyújtott, és magukra hagyta őket a levendulaszínű derengésben. Aztán egy pincér jött levendulaszínű menükártyákkal.

– Előbb italt parancsolnak?

– Vodkát citromlével – mondta Karen. – Duplát.

– Két duplát – tette hozzá Harry.

A pincér elment. A zene halk és kifogástalan volt, az egész hely tiszta, levegős és nem túl zajos. Még meg sem jött az ital, de Harry már kezdte elengedni magát. Felhajtotta az italt, és érezte, hogy egyszerre ura lett érzékeinek.

A pincér újra odajött: – Óhajtanak most rendelni?

– Nem – felelte Karen. Félrelökte az étlapot.

– Még egy vodkát kérek citromlével.

– Duplát? – kérdezte a pincér.

– Azt – mondta Karen.

Harry rábólintott.

Ezúttal lassabban ittak. A térdük összeért. – Jól van, Karen, ki vele! – szólalt meg Harry.

– Mivel? – kérdezte Karen.

– ”Rettenetes bajban vagy, Harry!” – utánozta Karen hangját és hangsúlyát.

– Szóval erről van szó – mondta a nő.

– Erről – mondta a férfi.

– Jó messzire vissza kell mennem.

– Csak rajta!

– Nem ennénk előbb?

– Arra még ráérünk.

– Furcsa. Az ital állítólag fokozza az étvágyat.

– Lehet, hogy kettő elveszi.

– Hát négy?

– Négy?

– Mi ugyanis a negyediknél tartunk, drágám. Duplákat ittunk.

– Karen, te húzod az időt.

– Azt meghiszem.

– Miért?

– Nem kellemes, ha bajban van az ember. Márpedig te nyakig benne vagy. Én is, de nem annyira, és különben is, én már megszoktam. – Keserűen elmosolyodott. – Már hetek óta húzom az időt.

– Akkor éppen ideje, hogy abbahagyd. Mit akartál mondani, Karen?

Az asszony letette a poharat, és cigarettáért nyúlt. Harry odatartotta a gyufát.

– Köszönöm, drágám. Nos, a történet azzal kezdődik, hogy egy lány egyetemre jár Los Angelesben. Ez a lány én vagyok. Apám meghalt, anyám dolgozik, pincérnő. Akkor már öregasszony, későn ment férjhez. Egyetlen gyerek voltam. Nos, elvégeztem a Los Angeles-i egyetem bölcsészeti karát. De mi a fenét kezd egy lány bölcsészdiplomával a zsebében.

– Akármit.

– De az mind piti dolog.

– Te mire vágytál?

– Pénzre. Sok pénzre, és minél előbb.

Most dr. Harry Brownon volt a sor, hogy keserűen elmosolyodjon.

– Mindig éppen csak hogy megéltünk. Már gyermekkoromban is arról ábrándoztam, hogy gondtalanul és gazdagon fogok élni, mint egy hollywoodi vágyálomban. De hogyan váltja valóra a vágyálmaid egy lány, akinek bölcsészdiplomája van? Hogyan jut el a nagy pénzhez?

– Hozzámegy feleségül – ha elég csinos.

– Azt gondolod, hogy én elég csinos vagyok?

– Gyönyörű vagy – mondta Harry keserűen.

– Oda mentem, ahol a pénz van. Megtanultam gyorsítani és gépelni, és jó titkárnői állásokat kaptam nagy vállalatoknál, nagymenők mellett. Jól körülnéztem, hol akad gazdag férjjelölt, és ha alkalom adódott, lecsaptam. Persze a pénzes pasasok vagy már házasok voltak, vagy óvatosak; valamennyien szívesen lefeküdtek volna velem, de csak pap közreműködése nélkül. Aztán meghalt az anyám. Én meg sutba vágtam a titkárnősködést, és elmentem táncosnőnek.

– Táncosnőnek?

– Vetkőző táncosnőnek.

– Te? – Harry rábámult. – Nem volt kár érted?

– Ide hallgass, öcsi. Az intelligenciavizsgálaton elért jó eredmény és a bölcsészdiploma nem talált vevőre. Leltárt készítettem, és úgy döntöttem, hogy van nekem könnyebben értékesíthető vagyontárgyam is – az, amit ti kéjencek jó kis husikának neveztek. Akkor már huszonöt éves voltam, röpiült az elfecsérelt idő.

– Hát a szerelem?

– Tessék?

– Huszonöt éves korodig egyszer sem voltál szerelmes?

– Kétszer-háromszor is azt hittem. De mindig kiderült, hogy jelentéktelen figurák voltak. Nem bírom a jelentéktelen figurákat. Sohasem voltam szerelmes.

– Soha?

– Amíg veled nem találkoztam, drágám. – Odahajolt Harryhez, rámosolygott, és megszorította a kezét.

Pár másodperc múlva Harry elhúzta a kezét, hogy cigarettára gyújtson. – Szóval huszonöt éves voltál, és vetkőző táncosnő.

– Az én megjelenéssel ez volt a legjárhatóbb út. Sok pénzt kereshet az, aki tudja, hogyan vegye le a ruháját. Ez is művészet. Egyébként iskolában tanítják.

– Ezt nem is tudtam – mondta dr. Brown. – Sok mindent nem tudok még.

– Szóval tanítják. Volt egy kis félretett pénzem, beiratkoztam tehát a legjobb ilyenfajta iskolába.

– És megtanultad, hogyan vedd le a ruhádat.

Karen felnevetett. – Nemcsak ebből áll az egész. De aki elég ügyes, azt az iskola elvégzése után elhelyezik. Én elég ügyes voltam, el is helyeztek. Végigjártam az egész útvonalat.

– Útvonalat?

– Los Angeles, San Francisco, Reno, Vegas, New Orleans, Detroit, Chicago, Dallas, Houston, Miami, New York, Philadelphia. A vetkőzőszámok.

Három-négyszáz dollárt kerestem hetente, s ez lehetővé tette, hogy olyan ruhákat vegyek, amilyeneket akartam. És persze találoztam pénzes palikkal, és megfejttem őket – lett autó, lakás, bunda, ékszer, bankszámla –, de egész idő alatt résen álltam, mikor jön az igazi nagy hal, karikával az orrában. Bocsáss meg, drágám, ha hencegek egy kicsit. Kevés vetkőző táncosnő volt, akinek a megjelenése vetekedett az enyémmel. Nemcsak az alakomra gondolok – hanem az intelligenciavizsgálaton elért eredményemre és a diplomámra is. Igazán ritkaság voltam a szakmában. Egy lány, aki ugyanolyan jól tudott társalogni a reneszánsz festészetről és a dühöngő ifjúságról, mint vetkőzés közben illegni-billegni. Ó, elég könnyelmű életet éltem, sokfelé elvetődtem – művelt csavargó voltam, így is mondhatnánk. De azért úrinő maradtam, s ezt mindenki tudta.

Egy pillanatra elhallgatott, mire Harry intett a pincérnek. – Még egy rundot – mondta. – De ezúttal szimplákat. Folytasd – fordult Karenhez.

– Egyszer aztán egy philadelphiai mulatóba kerültem. Egy Kurt Gresham nevű férfi nagyon érdeklődött irántam – igazán gyakran eljött. Csak sokkal később jöttem rá, hogy övé a csehó. – Újra

felnevetett. – Nagy hal volt, az a fajta hal, amelyről ábrándoztam, milliomos. Szemlátomást bolondult értem: a testemért, az arcomért, a fiatalságomért; később megtudtam, hogy egész múltamat ellenőrizte: a Los Angeles-i egyetemet, a bölcsész-diplomát, mindent. Nagyon kimérten bántam vele, drágám; egész idő alatt háromlépésnyire tartottam magamtól. És ő ráharapott. Bekapta a horgot, a zsinórt, a nehezéket.

Karen felemelte az új pohár vodkát. – Végre megfordult az ár. De tudtam, hogy óvatosan kell bánnom Kurttal, különben elszabadul. Semeddig se jutott velem szexuálisan. Pedig horogra akadt, alaposan.

Harry nagyon lassan szürcsölgette az italát. Nem akart berúgni. Legalábbis egyelőre.

– Több mint kétszer annyi idős volt, mint én – mondta Karen halkán –, és már háromszor nősült. Az első feleségétől elvált, a másik kettő meghalt. Minél jobban tűzbe jött, annál tartózkodóbb lettem. Amikor begerjedt, én hűvös voltam. Minél jobban érdekelte a testem, annál inkább átszellemültem. Azt hiszem, hogy végül is az eszem hódította meg. Levett a táncparkettről, előléptetett helyettes üzletvezetővé. Ebbe belementem: a fizetés jó volt; tudtam, hogy a halam bekapta a horgot, és most megpróbál szabadulni. Aztán ajánlatot tett nekem.

– Milyen ajánlatot?

Karen hűvös pillantást vetett a férfirra. – Nagyon jól tudod, hogy milyen ajánlatot.

– Tudom?

– Ne játszd meg az ártatlant, te szőrös majom, nem áll jól neked. Most mindent elmondunk, ami a szívünket nyomja, szerelmem.

– Mindent?

– Mindent – felelte élesen Karen. – Hogy megvédjük magunkat és egymást.

Harry kiitta az italát. Megpróbálta leküzdeni feltámadó boldogságát. – És aztán? – kérdezte.

– Lassacskán kipuhatolt. Ó, ma már jól ismerem. Mindent ellenőrzött: megtudta, hogy a pénz a gyenge oldalam. Be akart szervezni – ugyanúgy, mint téged, Harry. Csak persze volt egy előnyöm veled és a többi beszervezett taggal szemben. Engem is fel

akart használni, mint ahogy most téged felhasznál, de belém szerelmes is volt. Végül is beavatott az egész ügybe, s nekem döntenem kellett, hogy belépek-e, vagy kívül maradok. Tudod, Harry, hogy mit jelent az Kurtnál, ha valaki kívül marad?

– Mit?

– Azt, hogy meghal. – Amikor a férfi nem felelt, Karen megkérdezte: – Hol tartottam?

– Hogy beavatott az egész ügybe. Hogy ajánlatot tett neked.

– Jól tudta – soha se becsüld le Kurtot, Kurt lángész –, ugyanolyan jól tudta rólam, mint rólad, hogy nem utasítom vissza. Nem is tévedett.

– Te lettél az üzletvezető. – Harry apró darabokra tépett egy csikket.

– A vele járó valamennyi kötelezettséggel. Ezennel ünnepélyesen kijelentem, hogy Kurt Gresham egész dicső pályafutása során egyetlen éjjeli mulatójának sem volt női üzletvezetője rajtam kívül. A heti fizetésem ezer dolcsi volt, plusz prémium. Még nem emeltem ki a vízből a halat, de a pofájával már a csónakot döngette. Amikor aztán kihúztam, elfogadta a feltételeimet.

– Milyen feltételeid voltak?

– Megéheztem, Harry.

– Ahá, fokozni akarod a feszültséget!

– A folytatás már összefügg veled. Jobb lenne előbb ennünk, szerelmem.

Harry vállat vont, és megpróbálta felhívni magára a pincér figyelmét.

– Azt akarom, hogy együnk, hogy táncoljunk, és hogy egy kicsit becsípjünk. Előttünk áll az egész éjszaka.

Kilenc

Az Arany Pince 4-es szobájában Karen Gresham így szólt dr.

Harry Brownhoz: – Menj, kérdezd meg, szerelmem. Ki vagyok száradva.

– Én is ki vagyok száradva, szerelmem.

– Akkor menj, kérdezd meg.

– Jó – mondta dr. Harry Brown. – Mit veszíthetek? – Kissé nehezen birkózott meg a szóvégi mássalhangzókkal.

Kiment a szobából, s elbotorkált az irodába. A napbarnított portás komoly képpel üldögélt egy karosszékben, és újságot olvasott.

– Jó estét – mondta Harry.

– Jó estét – felelte a férfi.

– Vásárolhatok egy kis itókát? – kérdezte Harry.

– Itókát, doktor úr? – Az ember összehajtott a újságot, letette a szék karjára, és megmutatta sárga fogsorát.

– Hogyhogy doktor úr? – kérdezte Harry Brown.

– Vörös kereszt van a kocsin – magyarázta a portás. – Itókát mondott, doktor úr?

– Azt én – felelte az orvos.

– Itókát – folytatta a portás, és felállt – innen nyolc mérföldre északra lehet kapni, ott található ugyanis a legközelebbi italbolt. De az, számításom szerint, ilyenkor már zárva van.

– Éppen azért fordulok magához.

– Olykor szívesen iszom egy-két kortyot, doktor úr, tehát nyilvánvalóan kitalálta, hogy van itókám.

– Talán vodkája is akad?

– Véletlenül akad vodkám is, doktor úr.

– Adjon el nekem egy üveggel.

– Maga is tudja, doktor úr, hogy azt nem lehet. Törvénybe ütközne.

– Mondok én magának valamit – javasolta dr. Brown. – Amint megfigyelte, én orvos vagyok. Orvosok általában receptet írnak. Hát én vodkát írtam fel, még hozzá önmagamnak. Mit szól hozzá, barátom? Mennyit kér egy üveg gyógyvodkaért?

– Italmérési engedély nélkül nem árusíthatok vodkát – mondta az ember, és megmutatta petyhüdt ínyét. – De adhatok belőle.

– Ah!

– Ha megveszi, ami hozzátartozik.

– Citrom?

- A citromnál jobbal szolgálhatok, doktor úr. Egy palack Rose-féle citruslével. Angol import. Jégkockát is adhatok.
- Vásárolhatok egy palack Rose-féle citruslét jégkockával?
- Természetesen. Hiszen nem ütközik törvénybe. De figyelmeztetnem kell, hogy ilyen késő éjjel egy kicsit drága.
- És akkor megajándékozna ráadásul egy üveg vodkával?
- Végtelenül tisztelem az orvosokat, doktor úr. Örülnék, ha elfogadná tiszteletem jeléül.
- És mit fizetek?
- Harminc dolcsit.
- Harminc dolcsit!
- Elsőrangú jégkockákat adok, doktor úr.
- Remélem is – mondta az orvos. Elővette a pénztárcáját, a napbarnított portás pedig elővette tisztelete jelét.

Karen közben beakasztotta ruháját a szekrénybe. Melltartó, bugyi és cipő volt rajta, hajából kiszedte a csatot; sűrű haja a lemenő nap glóriáját vonta a feje köré. Elvette a tálcát Harrytól, és így szólt: – Te aztán a lelkére tudsz beszélni mindenkinek!

– Harminc dolcsi segítségével – mondta Harry. Levetette a zakóját.

– Akkor is, elvégre nem vagyok puszipajtások. Lehetnél ellenőr, vagy ki tudja, micsoda.

– Láta a New York-i rendszámot és a vörös keresztet. – Letépte magáról a nyakkendőjét és az ingét. – Van egy fésűd?

Karen adott neki egy fésűt a táskájából. Harry kiment a fürdőszobába, hideg vízzel megmosakodott, és megfésülködött. Mire visszajött, már el is készült a citruslével kevert vodka. Összekoccintották a poharukat.

– Egészségünkre – mosolyodott el Karen. Szemében izgalom csillogott.

– Egészségünkre – mondta a férfi is.

A szoba meleg volt. Harry kinyitotta az ablakot, kitámasztotta a redőnyt, s a cigarettát meg a gyufát áttette zakójából a nadrágja zsebébe. Aztán poharával a kezében leült a fényes műanyag borítású karosszékre. Karen végignyúlt az ágyon. A nyikorgás megneveltette.

– Nyikorgós ágy egy motelban. Lehet, hogy perverz vagyok?

Mulattat ez a gondolat. – Újra felnevetett, mohón ivott, de utána már nem nevetett. – Itt akarod tölteni az egész éjszakát?

– A következő folytatást várom – felelte Harry.

– Hol tartottam? – Karen elfintorította arcát.

– Egy éjjeli mulató üzletvezetője lettél Philadelphiában heti ezer dollárért, és a nagyfőnök szerelmes volt beléd.

– Igen, kitartóan. Feleségül akart venni.

– Így hát hozzámentél, és boldogan éltek, amíg meg nem haltok.

– Nem ment az ilyen gyorsan. Technikai nehézségekbe ütköztünk.

– Mi akadályozta a házasságotokat?

– A pénz.

– Minden baj forrása.

– A pénz önmagában nem forrása minden bajnak. Ezt a közmondást folyton rosszul idézik. *A pénzsóvárság minden baj forrása*, így van ez helyesen.

– Szóval?

– Szóval Kurt el akart venni, és én vonakodtam. Először valószínűleg meg volt lepve – nyilván azt hitte, hogy a gyűrű felcsillanására máris a karjába vetem magam. Amikor látta, hogy komolyan gondolom – igazán gyors felfogású öregember –, így szólt: „Rendben van, beszéljük meg az ügyet.”

– És akkor te kiszedtél belőle egy csomó dohányt?

– Nem. Megmondtam neki az igazat. Megmondtam neki, hogy mit akarok az élettől – pénzt, kényelmet, társadalmi rangot. Megmondtam neki, hogy nem szeretem, és ha hozzámegyek, azt csak azért teszem, mert mint a felesége mind a hármát megkapom. Megmondtam neki, hogy megpróbálok jó felesége lenni, de figyelmeztettem, hogy szeretem a férfiakat. Megmondtam neki, hogy öreg. Megmondtam neki, hogy valószínűleg meg fogom csalni. Ha ilyen feltételek mellett hajlandó feleségül venni, akkor hozzámegyek.

– Bocsáss meg – mondta Harry –, ha most sírva fakadok.

– Minden további nélkül tudomásul vette, drágám. Te nem ismered Kurtot. Utálja, ha be akarják csapni. Viszont becsüli az őszinte beszédet. Átgondolta a dolgot, aztán azt mondta, hogy megért. Azt mondta, hogy nem féltékeny. Azt mondta, hogy öreg és elnyűtt, és pocsék a szíve; nem várja el tőlem, hogy szeressem. Azt

mondta, hogy a magáénak akar tudni; ha pedig valaki akar valamit, azt meg kell vennie.

– Adásvételi szerződést is kapott? – kérdezte Harry rekedten.

– Egy házassági anyakönyvi kivonatot.

– És te mit kaptál?

– Százezer dollárt készpénzben.

– Olcsón megkapott. Potom áron.

– Ne utálatoskodj, szerelmem, nem illik hozzád. Mi lenne, ha kevernél egy kis nedűt? – Karen nyújtotta üres poharát. Harry felállt, szótlánul új italt készített, meggyújtott egy cigarettát Karennek, és letett mellé egy hamutartót az ágyra.

Aztán ő is rágyújtott, és visszaült a karosszékébe. – Az csak előleg volt – mondta Karen kényelmesen. – Egy kis aprópénz szükség esetére. Többet, sokkal többet helyezett kilátásba. Milliókat.

– Milliókat? – kérdezte Harry, és Karen testét bámulta.

– Milliókat.

– Beleegyezett, hogy milliókat fizet ki neked?

– Ezt nem mondtam;

– Hát nem épp most mondtad?...

A férfi hangja valamilyen okból felfigyelt Karent. Villámló szemmel kiáltotta: – Hallgass végig, a fene a dolgot! Hallgass végig, ha mondom!

– Bocsánat. – Harry a cigarettáját szívta.

– Folytattuk üzleti megbeszélésünket. Minthogy meg akart venni, tisztázni kellett a feltételeket. Megint arra hivatkoztam, hogy öreg. Váratlanul meghalhat, s akkor én pórol járok. Azt mondta, hogy a végrendeletében gondoskodik rólam. Mire én azt mondtam, hogy egy végrendeletet meg lehet változtatni. Ekkor özvegyi jogokról beszélt. És én: „De tegyük fel, hogy tönkremész, mielőtt meghalsz.” Minél jobban alkudoztam, annál több tiszteletet tanúsított irántam. Nem foglak untatni a részletekkel. Több megbeszélést tartottunk.

– És a végső alku mi volt?

– Hárommillió dollárt helyezett el egy bankban feltételes letétként. Ha Kurt meghal, a három millió az enyém. A letét visszavonhatatlan, kivéve azt az egy esetet, ha elválok tőle. Egyébként nem rendelkezhet vele.

– És ha ő válik el tőled?

– A letét továbbra is fennáll. Ehhez ragaszkodtam, s ő hozzájárult. Mindenképp azt akarta, hogy az övé legyek.

– Ez a vágy teljesült is, nem igaz? – mondta Harry. – Talán nem is olyan okos, amilyennek mindenki hiszi. Tony Mitchell volt az ügyvéded? – kérdezte hirtelen.

Karen elnyúlt, mint egy lusta cica, és nevetett. – Ne légy már teljesen idióta, doktorkám. Tony Mitchell az ő ügyvédje volt.

– És a tiéd?

– Olyan ember, akinek a legtávolabbról se volt köze Kurt Greshamhez, efelől megnyugtathatlak. Erre aztán vigyáztam. Az egyik legjobb nevű jogtanácsost bíztam meg, s amikor az egyezmény elkészült, titokban ellenőriztettem egy másik jó nevű ügyvéddel.

Harry megrázta a fejét. – Csodálatos nő vagy, Karen. Szóval, ha Kurt meghal, hárommillió dollár hullik az öledbe, igaz-e?

– Ó, ennél is több, szerelmem. A törvény szerint jár nekem az özvegy szerény osztályrésze, s aztán persze ott a végrendelet is. Nem tudom, mi van benne, de elképzelhető, hogy mindent megkapok.

– És az mennyi?

– Jó nagy rakás lehet – mondta Karen álmatagon. – Egyébként ki tudja? – Felemelte poharát, hörpintett belőle, s zöld szeme ostorként csapott a férfi felé a pohár pereme fölött. – De ahogy ebben a pillanatban érzem magam, kiegyeznék a hárommillióban.

Furcsa kis borzongás futott végig dr. Harrison Brown hátán. – Mintha azt mondtad volna, hogy csak akkor kaphatod meg a hárommilliót, ha meghal.

– Úgy is van – mondta Karen. Aztán lágyan hozzátette: – Szerelmem.

Dr. Harrison Brown úgy érezte, mintha a szoba láthatatlan tűzön melegedne.

– Akkor hogyan érted? – kérdezte rekedten.

– Te mit gondolsz, hogyan értem? – suttogta Karen.

– Úgy érted... azt szeretnéd, ha meghalna?

– Igen, azt szeretném, ha meghalna, Harry. Hogy van a szíve?

– Fáradtan – mondta a férfi. – Karen?

– Igen, drágám!

– Ha szabad volnál... feleségül jönnél hozzám?

– Igen. Igen.

Harry hallgatott. Hallgatott Karen is. Ittak. Cigarettaztak.

Aztán Karen felállt az ágyról, bement a fürdőszobába, s hallatszott, hogy mosakszik. Egy nedves törülközővel jött vissza, gyöngéden megtörülte Harry arcát, és megcsókolta vizes homlokát. Majd fogta a férfi poharát, jégkockát tett az italukba, és visszament az ágyhoz. Az megint nyikorgott. – Most te kerülsz sorra – mondta Karen.

– Én – válaszolt a férfi. – Igen. Velem mi van?

– Te is benne vagy – folytatta a nő. – Pedig nem neked való. Sajnálak.

– Miben vagyok benne? – kérdezte Harry.

– Máris félsz beszélni róla, még velem is.

– Miben vagyok benne? – ismételte meg Harry.

– Egy szó elég.

– Mondd ki!

– Heroin.

– Benne vagyok – ismerte be dr. Brown. – Hát Tony?

– Nem tudom.

A férfi elvigyorodott: – Ne viccelj.

– Mondom, hogy nem tudom. Ha Kurt ajánlatot tett neki, akkor Tony is benne van. Egyébként csak törvényes ügyekben képviseli Kurtot.

– Ez mit jelent?

– Azt jelenti, hogy ha Kurt egyszer rászánja magát, hogy ajánlatot tegyen valakinek, akkor az vagy elfogadja, vagy meghal. – Ivott, megtörülte az arcát a törülközőben, és a nyakába akasztotta.

– Hogyan tudtad meg rólam? – morogta Harry.

– Megkérdeztem Kurtot.

– Hogy jutott az eszedbe?

– Lynne Maxwell miatt.

Ez a név hideg zuhanyként hatott. – Igen? – kérdezte Harry. Tényleg lúdbőrzött a háta.

– Amikor Tony rávette Galivan felügyelőt, hogy árulja el a történetet, vagyis amikor Galivan ellenőrizte az alibidet, rögtön ráismertem az én drága férjem olasz vagy a fene tudja, milyen stílusára. Ugyanis ismertem Lynne Maxwellt.

– Ismerted? – kiáltott fel a férfi.

– Még mindig tagja vagyok a felderítő részlegnek, drágám – mosolygott Karen. – Különösen értékes tagja, amióta mint a Park Avenue-i Mrs. Kurt Gresham előkelő körökben mozgok. Lynne Maxwell esetében én vizsgáltam meg, hogy alkalmas lesz-e állandó vásárlónak. Én vagyok a titkos nyomozó. Amikor Lynne-t holtan találták a lakásodon, mindjárt tudtam, hogy Kurt kiszemelte az öreg Welliver doki New York-i utódát. A férjem ugyanis így szokott dolgozni. Megkérdeztem tőle, mi történt, és ő megmondta.

– És azt gondolod, hogy ha elutasítottam volna...

– Drága Harry, te igazán naiv vagy. Nyíltan beszélt veled, nem igaz? Hát megengedheti magának, hogy hagy téged nemet mondani és odébbállni? Mit gondolsz, hogyan tudta Kurt annyi éven át titokban tartani szervezete tevékenységét? De úgy képzem, hogy tenálad nem sokat kockáztatott.

– Még mindig nehezen tudom elhinni – mondta Harry. – Olyan pokolian melodramatikus az egész. Vagy csak ugratsz?

– Bárcsak ugratnálak. – Felült az ágyon, kikapcsolta a melltartóját, és eldobta. Átsétált a férfihoz, széke fölé hajolt, és megcsókolta. Az ajka hűvös volt, Harry ölébe kuporodott, és magához húzta a férfi fejét.

– Ugye, a felszámoló-részlegéről nem beszélt? Vagy beszélt, de te nem hittél neki. Szakértők állandó csoportjából áll, s ezek az emberek tényleg szakértők. Ha Kurt úgy találja, hogy veszélyes vagy, a legkülönösebb baleset ér. Elcsúszol a fürdőkádban, és kitöröd a nyakad, vagy elszédülsz, és éppen akkor esel le a földalatti peronjáról, amikor befut az expressz, vagy holtan találnak a Central Parkban, és elrabolták a pénzedet, vagy egy teherautó elé lépsz, vagy túl sok altatót szedsz be, és nyilvánvalóan megállapítható, hogy nyakig úsztál az adósságban, vagy... nem is tudom elképzelni azt a sok különféle módot, ahogy meghalhatsz, anélkül, hogy bárki is kiejtse ezt a csúnya szót: gyilkosság. Én nem tudom elképzelni, de Kurt felszámoló-részlege tudja. – Tenyerét a férfi arcára tette, eltolta nyirkos, illatos testéről, és így folytatta: – Most azt akarom, hogy megcsókolj.

– Én beszélgetni akarok.

– Egész éjjel beszélgethetünk – suttogta Karen. – Végre találkoztunk, Harry, végre tudunk mindent egymásról. Ez olyan...

izgató. Olyan izgató, Harry. Csókolj meg! Tégy magadévá!
Megcsókolta. Magáévá tette.

Tíz

Később egymás mellett feküdtek a sötétben, és tovább beszélgettek.

– Szóval megölt volna, mi? – dörmögte Harry.

– Édes vagy. Magad is könnyen tűzbe jössz, drágám, hajlasz az erőszakra, de azért édes vagy. Harry, próbáld megérteni, egy rossz mozdulat, egy rossz szó, egy rossz tekintet, és Kurt szakemberei végeznek veled. Sőt mi több: nem szabadulhatsz. Életed végéig benne vagy.

– Hát dr. Welliver? Ő kimászik belőle, nem?

– Nem. Csak azt hiszi. Ma is a régi korlátok közt él. Ha pedig ezt nem tudja, akkor nem is fogja megélni, hogy rájőjjön. Egyébként én azt hiszem, hogy félig sem olyan gyöngé, amilyennek megjátssza magát. Azt hiszem, hogy az öreg Welliver doki már egy ideje színészkedik, hogy előkészítse visszavonulását.

– Annyi év után belefáradt?

– Hogy te milyen ártatlan vagy! Nem. Szerintem attól tart, hogy repedés támadt a szervezetben, és ki akar mászni belőle, mielőtt az egész összeomlik. És tudod mit, drága Harry? Azt hiszem, hogy a doktor tényleg megszimatolt valamit. És még tudod mit gondolok én, szőrös kis majmom? Azt, hogy Kurtnak is bűdös valami.

– Ezt hogyan érted?

Karen elhallgatott. Aztán Harry megérezte, hogy a válla, amely az övéhez szorult, megmozdult, mintha megvonta volna. – Ha már ennyit elmondtam, nyugodtan elmondhatom a többit is. Harry, van valami elképzelésed róla, hogy hová megy Kurt minden hétfő, szerda, péntek és vasárnap este?

– Honnan a fenéből tudhatnám? A belső ügyekről nem sokat

mesélt. És még csak azt se tudom, hogy mennyi igaz belőle. Egy hazugságon máris rajtakaptam.

– Milyen hazugságon?

– Azt mondta, hogy te a felesége vagy, és kész. Hogy semmit se tudsz a kábítószer-hadműveletről.

Karen nevetett. – Hetenként négy este a Starhurstbe megy.

– Starhurst? Az mi?

– Egy kopott, de tiszteletre méltó, régi szálloda a 83. utca és a Columbus út sarkán. Kurt évek óta bérlí az egyik szobát. Az első emeleten – gyalog megy fel –, a 101-est.

– De miért?

– Üzleti okokból. Sohasem tölt ott több időt, mint amennyi feltétlenül szükséges. Kurt ragaszkodik a percnyi pontossághoz. Feltétlen pontosságot követel a látogatóitól is.

– Milyen látogatói vannak?

– Türelem! Pontosán öt perccel hét előtt érkezik meg a starhurstbeli szobájába, és pontosan hétkor ott van a látogatója.

– Miféle látogatója?

– Egy üzletvezető Kurt valamelyik mulatójából – New Yorkból vagy Chicagóból, vagy Philadelphiából, vagy Washingtonból, vagy Miamiból. Váltják egymást, egy este csak egy üzletvezető érkezik. Kurt aktatáskát visz magával, aktatáskát hoz magával az üzletvezető is. Kurt felmegy, öt perccel később felmegy az üzletvezető is. A lépcsőház a szálloda bejáratától jobbra van, egy rövid folyosón át lehet elérni. A porta és a liftek a hall mélyén vannak, tehát nem valószínű, hogy bármelyiküket is meglátják, amikor be-, illetve felmennek. De ha meg is látnák őket – két jól öltözött férfi tiszteletre méltó aktatáskával, ötpercre egymás után...

– Mit akarsz ezzel mondani, Karen?

Az asszony megmozdult a sötétben; már megint izzadt, meztelen válla úgy siklott végig a férfién, mintha meg lett volna olajozva. – Adj, kérlek, egy cigarettát, drágám.

Harry keresgélni kezdett az éjjeliszekrényen. Adott egy cigarettát, meggyújtott egy gyufát. Karen a homlokát ráncolta. Alig szippantott néhányat, visszaadta a cigarettát. A férfi elnyomta az asztalon álló hamutartóban.

– Kurt aktatáskájában ott lapul az új szállítmány kábítószer,

csupa kis csomagban, az üzletvezető részére – folytatta Karen gépies és halk hangon. – Az üzletvezető aktatáskájában a kábítószerből származó bevétel van készpénzben, amit utolsó látogatása óta szedett össze. Az aktatáskák tartalmát kicserélik, a feljegyzéseket és a számadatokat egyeztetik, majd az üzletvezető távozik. Öt perc múlva Kurt bezárja az ajtót, és ő is távozik. Ennyi az egész.

Harry nyugtalanul megmoccant a nyirkos sötétségben. Karen gyöngéden rátette a kezét, mintha csillapítani és nyugtatni akarná.

– Hat hónappal ezelőtt, első ízben a szervezet fennállása óta, az egyik washingtoni üzletvezető – egy Carona nevű, csöndes, középkorú emberke, aki irattárosnak látszik – nem jelent meg a Starhurstben a találka időpontjában.

– Meglógott a bevétellel?

– Akiről Kurt egyszer megállapítja, hogy alkalmas az üzletvezetői munkára, Harry, az sohase lóg meg. Carona azért nem jelent meg, mert amikor a repülőgépe leszállt New Yorkban, két városi detektív letartóztatta.

– A pénzzel teli aktatáskával?

– Nem. Az üzletvezetők sohasem hozzák magukkal a pénzt. Nem tudom, milyen szisztémájuk van – azt hiszem, hogy a pénz valamilyen úton-módon már előbb megérkezik, és az üzletvezetők csak akkor veszik magukhoz, amikor már leszálltak a gépről. Tehát nem a pénzről volt szó. Kurtot az nyugtalanítja, hogy Caronát egy húszéves vád alapján fogták fülön.

– Mi volt a vád?

– Szándékos emberölés. Húsz évvel ezelőtt egy italbolt kirablása közben megöltek egy rendőrt. A rablást ketten követték el. A zsaru megölte az egyiket; a másik megölte a zsarut, és kereket oldott. Aki kereket oldott, az volt Carona.

– És Kurt bevette a szervezetbe, amikor *ilyesmi* lóg a feje fölött?
– kérdezte Harry hitetlenül.

– Caronát sohase hozták összefüggésbe a gyilkossággal – sőt a rablással se. Sohase azonosították – még csak be se vitték, hogy kihallgassák. Egyszerűen nem tudták, hogy ki a gyilkos. Tanú nem volt; a zsaru és a bűntárs azonnal meghalt. Carona simán meglépett.

– Akkor hogyan lehetséges, hogy a New York-i rendőrség húsz év múlva fülön fogja ezért a bűnért?

– Éppen ez a kínos kérdés. Carona azt állítja, hogy soha senkinek el nem árulta, kivéve Kurtot. Ezt az ügyvédjének mondta. Az ügyvédnek csak annyit sikerült megtudnia, hogy a rendőrséget váratlanul figyelmeztették. Az egyetlen lehetséges magyarázat, hogy Carona felesége figyelmeztette a rendőrséget. A férfi ugyan azt mondja, hogy sohasem szólt róla az asszonynak, de lehet, hogy hazudik. Carona az utóbbi időben el-elszórakozott egy szőke lánnyal, és a felesége tudomást szerzett róla. Kurt gyomrát mindenesetre az feküdte meg, hogy az államügyésznek sikerült vádemelést kierőszakolnia az esküdtszéktől. És Caronát óvadék ellenében sem voltak hajlandók szabadlábra helyezni. Itt valami nem stimmel. Valami van mögötte – és ez okozhatja a már említett repedést.

– Kicsoda Carona ügyvédje? – kérdezte Harry. – Tony?

– Az Isten szerelmére, dehogya! Kurt egyik bábja, akinek Kurthoz való kapcsolatát mély homály fedi. Egy nagyon tehetséges pasas. Bobby Trenton.

Harry megmerevedett. – Csak nem Robert Cope Trenton, a volt bíró?

– Ő a fiúcska, fiacskám.

– Nem hiszem! – kiáltotta Harry. – Elvégre Trenton bíró alkotmányjogi könyveket ír. Nemzetközi tekintélynek örvend!

– Mondtam neked, hogy Kurt csak a legkülönbeket választja. Ne kérdezd tőlem, hogyan sikerült beszerveznie Trentont – valószínűleg megszarolta valamivel. Mindenesetre Bobby azt mondja, hogy nincs komoly bizonyíték Carona ellen; kezeskedik érte, hogy felmentik. De akkor mért fogták fölön Caronát? Mért erőszakolták keresztül a vádemelést?

– Repedés a kőoszlopon, igaz?

– Ezt gondolja Kurt is. Valahol valami kiszivárgott – talán Európában, talán Közép-Keleten, talán Ázsiában –, és Caronát fölön fogták. Bobby Trenton megmondta neki, hogy ez kicsinált dolog, semmitől se kell félnie, az egésznek egyetlen célja van, éspedig az, hogy kipréseljének belőle némi tájékoztatást a kábítószer-akcióról. Megértették vele, hogy nincs más dolga, csak szépen be kell fognia a száját, tisztázni fogják az ügyét, és ha ez megtörténik, jókora prémiumot fog leakasztani. De valójában Carona halálra van ítélve. És ez az, ami Welliver dokit voltaképpen aggasztja – hogy Carona

tudja, hogy halálra van ítélve, és esetleg kinyitja a száját.

– Ezt nem értem.

– Kurt a legjobb embereit küldte ki, hogy megkeressék és kivizsgálják a repedést. Szeptemberben maga is elutazik külföldre, hogy helyrehozzon mindent, amit helyre kell hozni. De nyilvánvaló, hogy Carona ma már komoly veszélyt jelent. Míg Trenton bíró a kezét fogja, Kurt a felszámolását készíti elő. Egy börtöngyilkossághoz persze idő kell – úgy értem, egy olyan gyilkossághoz, amely balesetnek látszik, amelyről nem lehet kinyomozni, hogy a mi szervezetünk csinálta. Már elrendezték, de még idő kell hozzá.

– Jézusom! – mondta Harry, és még jobban izzadt a sötétben.

– Ezért szóltam neked, drágám. Éppen a legrosszabbkor léptél be. Ha baj lesz, nem hiszem, hogy meg tudsz birkózni vele. Ismerlek, Harry. Nem vagy alkalmas ilyesmire. Ha Carona kinyitja a száját, mielőtt elintézik, az egész szervezet a levegőbe röpül, és te pillanatokon belül mindent el fogsz csiripelni, mint egy kis veréb. Kurt súlyos hibát követett el, amikor beszervezett. Még nem jött rá. Imádkozzunk, hogy soha ne is jöjjön rá.

– Talán mégse vagyok olyan anyámasszony katonája, mint gondolod...

– Drágám, ne mérgeledj – mondta Karen lágyan. – Van annyi erő, amennyit egy nő egy férfitől kívánhat. De ez nem az a fajta erő, amilyenre egy bűnszövetkezetben van szükség. Alapjában véve túlságosan tisztességes és becsületes vagy. Mondd el nekem, drágám, hogyan engedhetted meg, hogy beszippantsanak?

– Ugyanabban a betegségben szenvedek, mint te – mondta Harry tompa keserűséggel.

– A pénzre gondolsz?

– Beteg vagyok tőle.

Karen átkarolta. – Mi a csudának kellett találkoznom veled? A legjobb úton voltam. Csak a pénzre tudtam gondolni – a pénzre, amit megszereztem, a pénzre, amit meg fogok szerezni. Most meg csak terád tudok gondolni, vigyen el az ördög! Szeretlek. Későn találkoztam veled...

– Ne áltassuk magunkat, Karen. Mint nincstelen orvosnak, aki nyakig van az adósságban, semmi esélyem nem lett volna nálad. És

én is elmentem volna melletted, ha vetkőző táncosnő vagy, aki a fizetéséből él. És mind a ketten ugyanabból az okból. Betegeg vagyunk. Meg vagyunk fertőzve.

– Ne beszéljünk többet – suttogta Karen.

Egymásba kapaszkodtak a sötétben. Meleg volt.

De nem annyira meleg. A feszültségtől izzadtak. A félelemtől.

– És mi lesz, ha meghal? – kérdezte Harry vadul.

– Carona? A repedést megtalálják és kijavítják, s az üzlet megy tovább a megszokott módon.

– Nem Caronáról beszélek.

Karen hozzásimult, keze végigsuhant Harry nyirkos testén, körme a bőrébe mélyedt. – Bárcsak megtörténne. Bárcsak halott volna. Halott. Meg lennél váltva te is, én is. Azonnal hozzád mennék. Együtt szenvedhetnénk a pénzkórságtól, s hárommillió dollárunk volna orvosságnak. Talán sokkal több. Szabadok lennénk, Harry, megmenekülnénk, megtisztulnánk, meggyógyulnánk... Ő már öreg, elnyűtt, élete a vége felé közeledik, mi meg fiatalok vagyunk, Harry, még csak most kezdjük az életünket – suttogta Karen. Keze szenvedélyesen simogatta a férfi testét. – Harry, minden a miénk lenne – mi meg egymáséi –, és nem kellene többé ócska motelokban bujkálnunk...

De aztán elvette a kezét, felsóhajtott, és elfordult a férfitől.

Elfordult a férfitől, és az is tőle, mindketten az oldalukon feküdtek, s izzadó hátuk összeért; nem beszéltek többé, míg csak reggel nem lett, és a motelszobát el nem árasztotta a ragyogó napfény. De még az éjjel, mielőtt elaludt volna, míg forrón, izzadva, kiszáradt szájjal, dobogó szívvel feküdt az ágyon, s háta az asszony hátához ért, Harry Brown elkötelezte magát.

Tizenegy

Napokon át elutasította magától a gondolatot. Amikor agya egyik

részlegében leküzdötte, a másikban újra feltámadt. Megrohanta és megszállta munka közben is, akármin dolgozott. Betolakodott az álmába, belekeveredett ételébe, italába, még szexuális életébe is; gyakran bizonyult impotensnek, amikor Karennel volt, ingerlékenynek is, az pedig, hogy a nő nyugtatta és megértette, szemlátomást még csak rosszabbá tette az egészséget. Lefogyott, szája elkeskenyedett, s szeme úgy villogott, hogy maga is megrémült tőle. Valósággal elmebetegnek látszom, gondolta. És ez csakugyan elmebetegség. Ki más gondol gyilkosságra, ha nem egy örült? Az Isten szerelmére, hogyan kerültem ilyen kutyaszorítóba? Tehetetlen részese vagyok egy bűnös összeesküvésnek; megfogtak, bilincsbe vertek, gúzsba kötöttek. Én, Harry Brown, Harrison Brown orvosdoktor. És gyilkosságon töröm a fejem, hogy szabadulhassak.

Neveltséges, gondolta. Nem is igaz. Le kell ráznom magamról. Ki kell másznom belőle. Valahogy.

Aztán egy telefonbeszélgetés mindent eldöntött.

Egy nyomasztóan forró hétfői napon került sor rá, délben egy órakor. Kurt Gresham hangja mézesmázos volt a telefonban. – Harry? Hogy vagy, fiam?

– Jól – felelte Harry.

– Harry, el tudsz jönni ma az irodámba?

– Mikor, Kurt? – A hangjától hányingere támadt.

– Kettő harminckor tudnál időt szakítani?

– Igen.

– Nagyon szépen köszönöm, Harry. – A kattanas, amely véget vetett a Greshammal folytatott beszélgetésnek, úgy hangzott, mintha egy gyilkos fegyver kattant volna.

Kettő harminckor dr. Brown a főnök színe elé járult. A főnök szürkéskék ruhát viselt, meghökkentően fehér nyakkendővel. A rózsaszínű, kerek arcon ráncokat vetett az elégedettség.

– Ó, Harry, hajszálpontos vagy. Nagyon helyes. Hogy vagy, fiam?

– Jól. De hadd tegyek fel egy időszerűbb kérdést: te hogy vagy?

– Tudom, hogy most össze fogsz szidni, amiért kétszer is be voltam jelentve hozzád, de nem mentem el.

– Nem viselkedsz nagyon okosan, Kurt.

– Tudom, tudom – sóhajtott fel Gresham. – Üzleti ügyek. Apró nehézségek, amelyek felhalmozódnak, Harry. Még csak nem is

gondolhatok arra, hogy idén nyáron elutazzam a városból – legfeljebb hétvégeken. De szeptemberben – derűsen elmosolyodott – szép, hosszú vakációra megyünk.

– Igen? – mondta Harry. Karen nem mondta, hogy vele megy. Hátradőlt a székében. Az iroda kellemesen hűvös volt. A kilátás az ötvenötödik emeletről lenyűgöző.

– Harry.

– Igen? Ó, bocsánat.

– Te, ugye, szereted a szép dolgokat?

– Hogyne.

– Annyi szépség van a világon. Nagy része sajnos meglehetősen költséges, nem igaz, fiam?

– Na persze. – Mire célozgat ez a Gresham?

A milliomos felemelte az asztalán álló szivaros doboz tetejét.

– Szivart?

– Köszönöm, nem kérek.

A kicsi, kerek, piros szájból egyenesen meredt előre a szivar, mialatt a kicsi, párnás, rózsaszín kéz odatartotta az öngyújtót. Gresham lassan, mosolyogva pöfékelt. Aztán a hüvelyk- és mutatóujja közé vette a szivart.

– Van útleveled, Harry?

– Nincs.

– Majd szerzünk.

Harry pislogni kezdett: – Útlevelet? Minek?

Gresham már újra pöfékelt; a szivart továbbra is hüvelyk- és mutatóujja közt tartotta, kifelé fordított tenyérrel, kecsesen begörbített ujjakkal. Aztán így szólt: – Természetesen, hogy elmehessünk vakációzni.

Harry majdnem felkacagott. – Vagyis arra számítasz, hogy én megyek veled?

A rózsaszín gömb nyájas mosolyra ráncolódott. – Szeptember elsején útra kelek Európába és a Távol-Keletre. Hat hétre megyek, talán két hónapra. Minthogy rossz a szívem, magától értetődően azt akarom, hogy az orvosom elkísérjen. Mint orvosomnak szép tiszteletdíjat fizetek neked; mint vendégemnek fedezem minden költségedet. Csábító ajánlat, Harry?

– És nem lesz más dolgom, mint rád vigyázni?

Gresham kuncogott. – Akadhat egy s más apróság még ezen kívül is. De ezen a hídon akkor megyünk át, ha majd megépítjük.

Most mi lesz? – gondolta Harry. Hóhérségéddé léptetett elő? Első találkozásunk óta kitartóan dolgozik körülöttem, szövi a hálót, egyre szorosabbra húzza, összezárja. Most már biztos bennem: a „fiúk“ közé tartozom.

Egy perverz sugallat hatására Harry így szólt:

– Sajnos nem mehetek veled, Kurt.

– Ne játssz velem, Harry! – A rózsaszín sötétebb lett, a hang fanyarabb.

– Én orvos vagyok, Kurt. Nem hagyhatom faképnél a pácienseimet.

A szivart a hamutartóba dobták. – Nehéz fiatalember vagy, igaz-e?

– Nem hinném – mondta Harry ártatlanul, s mialatt ezt mondta, azon tűnődött, hogy ugyan miért teszi. Miért ingerli Greshamet? Tudja, hogy nem győzhet. Olyan vagyok, mint egy kölyök, aki gyufával játszik, gondolta. Tudom, hogy veszélyes, de izgat.

– Harry, te nagyon értékes lehetsz nekem, és én is neked. Nagy terveim vannak veled. – Szóval a Nagy Ember még mindig szelíd húrokat penget.

– Ne fecséreljük az időt vitatkozással. Tekints úgy, mintha az apád lennék...

Ki áltatja itt a másikat, gondolta Harry. – És mi lesz a betegeimmel, apuka?

Ez már hatott. Gresham füle tűzvörös lett, míg kövér arcának többi része hamuszínű, színtelen szeme pedig izzó salakká keményedett. – Elég időt adok rá, Harry. Az orvosok mindig átadhatják betegeiket más orvosoknak. Rendezd el az ügyeidet.

– És ha nem? – Öngyilkosságot próbálok én elkövetni, gondolta Harry. Majdnem ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy felálljon, megkerülje Gresham íróasztalát, felborítsa a nagy széket, rátegye a lábát a nagy, kerek arcra, és széttapossa.

– Harry! – tört fel Gresham torkából a hang, míg a megszurkült állkapocs remegett, s a nőiesen kicsi, piros száj lebiggyedt. – Elég volt ebből a gyerekes beszédből, megértted? Jobb, ha leveszed a szemellenzőt, és hallgatsz rám.

Karennek tehát igaza volt. – Úgy beszél, mintha nem volna választásom.

– Nincs is!

Harry szép lassan megkereste a cigarettáit, és szertartásosan meggyújtott egyet. Aztán nyugodtan így szólt: – Rendben van, Kurt, magyarázz el mindent.

– Éppen ezt akarom, Harry. Be vagy sorozva, és a szolgálat nem jár le. Amíg csak élek, Harry. Nem, nincs választásod. Ha olajra lépsz, már rá is kerültél a veszteséglistára. Ha megengeded magadnak azt a fényűzést, hogy eljár a szád, ott találsz magad a fal tövében, amint az utolsó cigarettádat szívod. De ha derék kis katona vagy, és azt teszed, amit mondanak neked, mindenféle kitüntetésre számíthatsz.

– Lefordítanád költői nyelvről prózába?

– Rendben van. Szükségem van rád, megszereztelek, megfizetek érte. De mialatt meggazdagszol, egyetlen dolgot ne felejts el a saját érdekedben: kiszállni nem lehet! Hogy tetszik a magyarázatom, Harry?

Harry hallgatott. Aztán megszólalt: – Azt hiszem, mást nem tehetek, mint hogy megkérdezem: milyen gazdag leszek?

A fül megszokott kagyló-rózsaszínűre fakult, a hamu felizzott, a salak elolvadt, és megint Gresham szeme lett belőle. – Ez az, Harry, amit hallani akartam! Már-már aggódtam miattad. Úgy látom, hogy egyre jobban kedvellek, valószínűleg azért, mert szembeszállsz és felelsz az öreggel... Nos, azt hiszem, hogy már ez az első év is több, mint ötvenezret hoz majd a házhoz. – Új szivarra gyújtott.

– Ezt hogyan számítottad ki?

– Ó, még nem is mondtam neked. Azért, hogy külföldre jössz velem, Harry, huszonötezer dollár rendkívüli tiszteletdíjat kapsz. S ez még csak a kezdet. Jövőre legalább százezret fogsz keresni. A jövedelmed egyre több lesz, hacsak nem csalódom benned, ezt azonban nem hiszem. Megítélésem szerint benned megvan az adottság ahhoz, hogy tagja legyél az én kis elitgárdámnak – az igazgató tanácsnak. Tulajdonképpen az sem lepne meg, ha rekordidő alatt igazgató lenne belőled. Tetszik ez neked, fiam?

– Nagyon is, papa.

– Akkor még egy kis nyalánságot tartogatok neked, érdemes

elgondolkoznod róla – nézett rá Kurt Gresham sugárzó arccal. – Mihelyt megszavazzuk a felvételeket az igazgató tanácsba, bekerülsz a végrendeletembe.

– A végrendeletedbe? – kiáltott fel Harry. Hangjában őszinte meglepetés csendült.

– Ez, ugye, meghökkent? Egy olyan szervezetnél, mint a mienk, nem lehet nyugdíjalapot létesíteni... – az új szivar füstjéből zsíros kuncogás hallatszott – úgyhogy a hűséges belső kör részére én gondoskodom a társadalombiztosításról. Az igazgató tanács kilenc tagjának mindegyike – te lennél a tizedik – félmillió dollárt kap, ha meghalok. Tudod, hogy mennyi a vagyonom, Harry?

– Fogalmam sincs róla.

– Az igazat megvallva, nekem sincs. Valószínűleg százmillió. Sok függ a piac helyzetétől. A java része biztos részvényekbe van befektetve. Így aztán nekem nem sokat számít, ha fejenként félmilliót hagyok a legjobb embereimre. Egyébként jobban járnak, amíg élek – a fizetések és a prémiumok magasak, Harry, nagyon magasak. Neked is kifizetődik, ha nem kíméled a fáradságot, hogy ez az én zakatoló szívem működjön – a jövedelmed, amíg élek, sokkal több lesz, mint az a félmillió, amire halálom esetén számíthatsz. De azért megnyugtató arra gondolni, hogy megkapod, ha a forrás elapad... nem igaz, Harry?

– Én... Kurt, én nem is tudom, hogy mit mondjak.

Gresham továbbra is sugárzó arccal nézett rá.

Te hazug, gondolta Harry. Te lelkiismeretlen, hatalmi tébolyban szenvedő hazug! Valami piszkos munkára készítesz elő, valószínűleg gyilkosságra – elhúzod a mézesmadzagot az orrom előtt, mialatt a vágóhídra vezetsz.

– Szóval értjük egymást, Harry? – vigyorgott Gresham.

– Igen, Kurt.

– És az orvosom vagy?

– Az orvosod vagyok.

– Mindvégig?

– Mindvégig.

– Velem jössz a vakációra?

– Veled.

– Megkapod a teljes tiszteletdíjat, mielőtt elindulunk. Nincs most

szükséged pénzre?

– Nincs.

– Akkor be is fejeztük, fiam. Vannak bizonyos problémáim, de azokat majd útközben megbeszéljük. Élveztem a mai napot. Rámenős fiú vagy, kényszerítettél rá, hogy kiteregessem a lapjaimat. Nyereség leszel a Gresham és Társa-cégnek. – A kövér ember kikászálódott székéből, és megkerülte az íróasztalt. Harry felállt. – Köszönöm szépen, hogy eljöttél – mondta Gresham.

Átölelte Harry vállát, és elkísérte az ajtóig.

– Karen üdvözetét küldi – jegyezte meg ugyanolyan meleg baráti hangon.

– Igen? – Harry akarata ellenére összerezzent. Ha Kurt meg is érezte, nem adta jelét.

– Az utóbbi időben sokat voltál Karennel.

– Elragadó asszony – mondta Harry ostobán.

– Ügyelj Tonyra.

– Hogy én... Tessék?... – dadogta Harry.

– Tony Mitchellre.

– Aha – mondta Harry.

– A féltékenység alantas érzés, Harry. Nem tartja tiszteletben az illemszabályokat. Tapintat, fiam, tapintat, és az emberiség véleményének kellő tisztelete. Különös tekintettel a férjekre. Igaz-e?

Gresham nevetett.

Nevetett Harry is.

A vállát átfogó rövid, kövér kar szorítása erősebb lett, úgyhogy Harry egy pillanatra megijedt.

De aztán Kurt Gresham elengedte.

Tizenkettő

Egy kedd délután, öt óra tájban, dr. Alfred McGee Stone benézett dr. Harrison Brown rendelőjébe.

– A feleségem bejött a városba bevásárolni – mondta dr. Stone. – Arra gondoltam, nem volna-e kedve velünk vacsorázni?

– Hogyne volna, doktor – mondta dr. Brown.

– Nyolc óra megfelel?

– Persze.

– Egyébként tudna ajánlani egy vendéglőt? A feleségem mindig új étkezőhelyeket keres. Ha tudna valami különleges éttermet...

– Mit szólna Giobbához? Remek olasz kocsmá Greenwich Village-ben...

Mrs. Stone afféle töltött galamb típusú asszonyka volt, mosolygós, ragyogó szemű. Giobbánál minden fogástól el volt ragadtatva.

– Tudja, doktor – mondta Harrynek –, én csak azért vagyok itt, hogy Alfrednek legyen ürügye magával találkozni. Egy nő általában rossz néven veszi, ha így kihasználják, de ez az étel olyan isteni...

– Bernice! – Dr. Stone zavartan törülgette száját az asztalkendővel. Aztán elnevette magát. – Egyébként igaz, doktor. Gondolkozott a javaslatomon?

– Gondolkoztam – felelte Harry udvariasan.

– És még nem döntött, ha nem tévedek.

– Valóban nem.

– Bőven van még rá idő. De ha mégis határoz, azonnal hívjon fel.

– Természetesen, doktor.

Dr. Stone a Taugus Intézetéről kezdett beszélni.

– Elismerem – mondta később –, hogy a maga szempontjából egyetlen hátránya van: a jövedelem. Feltételezem, hogy maga becsvágyó fiatalember. Higgye el, doktor, nem akarok banális közhelyeket pufogatni, de a pénz és a boldogság nem feltétlenül jár együtt.

– Boldogság? – kérdezte Harry. – Ismer boldog embert, dr. Stone?

– Elég sokat. Maga nem?

– Ő még fiatal ahhoz, hogy boldog legyen – mondta Bernice Stone.

– Peter Gross boldog – jelentette ki dr. Alfred Stone. – Lewis Blanchette boldog. Boldog vagyok én is. Szeretem a feleségemet, a gyerekeimet, az unokáimat. Szeretem a munkámat. Nem vagyok

gazdag, de elég jövedelmem van ahhoz, hogy tisztességes életet biztosítsak a családomnak, s valami még maradjon is könyvekre, lemezekre, golfra és egy-egy alkalmi kiruccanásra, amikor a feleségem többet ehet a kelleténél. Mit kívánhat még az ember?

Harry nem felelt.

– Maga nem boldog, dr. Brown? – kérdezte a kövérkés asszonyka.

– Azt hiszem, hogy nem, Mrs. Stone.

– Lépjen be hozzánk, az Intézetbe – mondta dr. Stone. – Azért nem boldog, mert nem elégíti ki mélyen gyökerező igényeit. Vagy talán igen?

– Azt hiszem, hogy nem, dr. Stone. – Nevetségesnek érezte magát.

– Megengedi, hogy Harrynek szólítsam? – kérdezte a Taugus Intézet igazgatója mosolyogva.

– Természetesen – válaszolta Harry.

Elkötelezte magát. Többé nem harcolt ellene; nem volt többé valószínű. Elkötelezte magát, hogy szembeszáll egy furfangos, öreg ellenféllel, akinek minden fegyver a kezében van.

Nekem csak egy előnyöm van, gondolta dr. Harrison Brown: az ellenfél nem tudja, hogy kitört a harc. A halálos harc. Nincs választásom – ezt ő maga közölte velem. Be vagyok zárva az arénába, és ölnöm kell, vagy megölnek – szép lassan megölnek. Ő legalább azonnal meghal... Már nem találta elmebeteghez illő gondolatnak, hogy a gyilkos szerepében lássa magát. Újra bele tudott nézni a tükörbe. Gondolkozni tudott a tervein, anélkül, hogy kínosan érezte volna magát... anélkül, hogy *nagyon* kínosan érezte volna magát.

Már jobban aludt, jobban dolgozott és szeretett.

Terveiről nem beszélt Karennek. Az asszony úgyszólván tudott róluk. Részletesen tájékoztatta a Starhurst-szállóbeli gyakorlatról. Ha dr. Brown nem is fogta fel tudatosan, hogy miért tette, akkor is tudta.

Elkötelezte magát, hogy meggyilkolja Kurt Greshamet. Mint a háziorvosa könnyen megtehetné. De mint a háziorvosa könnyen bajba is keveredhetne miatta. És mint a feleség szeretője? Mindenképpen meg akarja szerezni az özvegyet, a milliókat, hogy

megvalósuljon az álom, amelyet egész életében álmodott. Gresham halálában senki se gyaníthassa dr. Harrison Brown kezét!

Tehát gyilkosságot kell elkövetni – durva, köznapi, látszólag minden körmönfonság nélküli gyilkosságot. Amely olyan távol áll dr. Browntól, mint egy utcai rablógyilkosság Chicagóban. Amely nem egy műkedvelő szenvedélyből fakadó bűntette, hanem kitervelt, alvilági leszámolás. Egy orvos nyilvánvalóan orvoshoz illő fegyvert használna – mérget vagy injekciót, vagy valamilyen gyógyszert. Tehát: hirtelen halál egy gengszter fegyverétől.

Ez volt az első probléma.

Nyilvánvaló, hogy a pisztoly az a fegyver, amire szüksége van. Csakhogy pisztolya nincs. Ha legálisan szerez egyet, magára zúdítja a nyomozókat. A kérdés tehát az, hogyan szerezzen fegyvert illegálisan, engedély nélkül. Olyan pisztolyra van szüksége, amely nem vezet nyomra, amelynek sorozatszámát lehetőleg azonosíthatatlanul és végleg eltávolították – amely egy hivatásos gyilkos fegyvere. Mert az világos, hogy a fegyvert a hulla mellett kell megtalálni, ami kétségtelenné teszi, hogy a tettes hivatásos.

De hogyan szerez ilyen pisztolyt egy doktor, aki belvárosi rendelőben folytat orvosi gyakorlatot?

Tizenhárom

Egy nyúlós péntek este Tony Mitchell felhívta.

– Mit szólnál egy hétvégéhez, Harry, amit kettesben töltenénk? Kihoznám a hajót, és felmennénk Montaukba. Greshamék ügyis elutaztak.

– Tudom – mondta Harry Brown. – Egy napi-száz-dollár-az-ára lebuja röptek valahová Maine-be.

– Te ugye, mindent tudsz, doktorkám?

– De még mennyire! – felelte dr. Brown.

– Menjek érted holnap korán reggel?

– Milyen korán?

– Hatkor.

– Hű, testvér, az tényleg korán van. Na nem baj, Tony, kész leszek.

Tony Mitchell hajója kajütös túramotoros volt, mélytengeri, tágas, pompás jószág. Montauk magasságában horgásztak és úsztak, közben a fedélzeten ettek és ittak, este pedig lehorgonyoztak egy szálloda mólója mellett, és kivettek egy kétszobás lakosztályt. Lezuhanyoztak, szunyókáltak egy kicsit, aztán kicsípték magukat vacsorára, megvacsoráztak a kerthelyiségben, és buzgón udvaroltak két napbarnított bőrű, habos ruhát viselő lánynak. Utána táncoltak és ittak egy éjjeli mulatóban, miközben Tony vicceket mesélt, és a napbarnított bőrű lányok nevettek, majd újra táncoltak és ittak, míg végül Tony eltűnt az egyik lánnyal, Harry pedig hazakísérte a másikat, búcsúzóul megcsókolta, azután felment a szobájába, levetkőzött, ismét lezuhanyozott, és lefeküdt aludni. Reggel felé egyszer felébredt, és bekukucskált Tony szobájába. Amikor látta, hogy Tony ágya nincs megbontva, kiment a fürdőszobába, kiöblítette a száját, és visszabújt az ágyba.

Délután Tony így szólt: – Vigye el az ördög a hajót. Maradjunk itt a szállodában. Ússzunk a medencében, szemezzünk a bikinis lányokkal. Júliusban egy kicsit túl meleg van a horgászáshoz. Benne vagy?

– Benne.

– Tudod, hogy Greshamék hiányoznak nekem? Elbűvöl az a vén gazember, Karen pedig elragadó.

– Az.

– Szóval megint az egyszavas mondatoknál tartunk. Másnapos vagy?

– Igen.

– Együnk a medence mellett.

A medence mellett Tony megkérdezte: – Hogyan csinálod, hogy rögtön dióbarna leszel? Én először leégek.

– Kreol típus vagyok. Mondd, Tony, hogyan öl meg az ember valakit?

– Micsoda?

– Hogyan öl meg az ember valakit?

– Te nem másnapos vagy, Harry, hanem részeg. Egyél egy kis olajbogyót. Jobban fogod érezni magad.

Mialatt a napernyővel védett asztalnál ettek, Tony leltárt készített. – Ez már döfi! Nézd meg azt a lányt – azt a magasat, fehér fürdőruhában, aki az ugródeszka mellett ül. Azt hiszem, ezt nem hagyom ki.

– Hogyan öl meg az ember valakit? – kérdezte Harry.

Tony rábámult. – Mondd, mi bajod van neked ma?

– Tegnap egész este ezen gondolkoztam – felelte Harry mosolyogva. – A vendéglőben, az éjjeli mulatóban. Elnéztem azt a sok embert. És azon tűnődtem, hány olyan lehet köztük, aki szeretne megölni valakit – feleséget, férjet, akárkit. Érezted te már, Tony, hogy szeretnél megölni valakit?

– Hogyne. Téged. Ebben a percben.

– Nem így értem. Tegyük fel, hogy tényleg úgy volna.

– Mi volna tényleg úgy?

– Hogy szeretnél megölni engem. Hogyan látnál neki?

– Ilyen gondolatokkal foglalkozott tegnap este, doktor úr?

– Az igazat megvallva, egy kicsit már piás voltam, mire visszakerültem a szobába – nevetett Harry.

– Abban biztos vagyok, testvér! Mikor kerültél vissza?

– Korán.

– Aha – jelentette ki Tony Mitchell. – És kinek a szobájába, a miénkbe vagy a kis szőkéébe?

– A miénkbe.

– És a kis szőke milyen volt?

– Nem tudom. Leráztam, és elmentem durmolni. Ugyan, Tony, ne kérsd magad, úgy szeretném tudni. Hogyan csinálnád?

– Mit?

– Hogyan ölnél meg valakit? Pisztollyal?

– Hagyd végre abba! – nyögte az ügyvéd. – Te még mindig piás vagy, és nem is tudom, mikor fogsz kijózanodni. Térj már végre észhez! Istenem, az a kis szőke pipi a tiéd volt, csak a kezedet kellett volna kinyújtanod. Beteg vagy, Harry, vagy mi a fene?

– Az égvilágon semmi bajom.

– Akkor maradj itt szépen, ahogy az egy jó kis doktorhoz illik, és várj az orvosságodra, én meg közben elkacsázom az ugródeszkáig. –

Tony felállt, és ráhunyorított. – A fehér fürdőruhás lánnyal fogok visszajönni. Figyeld meg, hogyan kell csinálni, öreg fiú!

– Honnan szereznel pisztolyt?

– Miféle pisztolyt?

– Egy pisztolyt, hogy lelőj vele. Feltételezhetőleg olyat szereznel, amit nem lehet azonosítani. Hogyan szerezne egy tiszteletre méltó ügyvéd olyan pisztolyt, amely nem vezet nyomra?

– Mért akarnálak lelőni?

– Akármiért. Mert gyűlölsz.

– Nem én, fiacskám. Én bizony nem ölnélek meg.

– Semmiképpen se?

Tony barna szeme hidegen pillantott rá. – Semmiképpen se, fiacskám. Semmi sem éri meg a kockázatot. Feltéve, hogy normális az ember. Ide hallgass, Harry, keress már más témát részeg töprengéseidhez. Lehet, hogy téged szórakoztat, de engem nem.

Harry elnevette magát. – A kiváló bűnügyi szakértő nem hajlandó elárulni egy szakmai titkot.

– Miféle szakmai titkot?

– Hogy hogyan lehet pisztolyt keríteni.

– Én nem kerítenék pisztolyt – mondta Tony kurtán. Aztán ő is felnevetett. – Fiam, én most mindjárt helyrerázlak. Pincér!

Egy pincér odajött. – Igen, uram?

– Hozzon a barátomnak egy rumot. Egy dupla rumot. Rossz bőrben van.

– Igen, uram – mondta a pincér, és vigyorogva távozott.

Tizennégy

Hiányzott neki Karen. Amikor hétfőn felhívta, arról értesült, hogy Greshaméket csak szerdára várják vissza a városba. Amikor szerdán újra telefonált, Karen pár szóval elintézte: szombatig nem tud találkozni vele.

Szombaton Karen hívta fel; aztán a meleg, esős nap estéjén eljött a lakására. A hosszú hétvége ellenére sápadt volt; dísztelen, fekete ruhát viselt. És nem csókolta meg Harryt, amikor az ajtót nyitott.

– Jól mulattatok Maine-ben? – kérdezte Harry.

– Csak lógtunk és pihentünk. Hogy vagy?

– Jól.

Nagy, zöld szeme árnyékolt volt, szemöldökét feszülten összeráncolta. – Italt szeretnék, drágám.

– Vodkát?

– Gint, szódával. Sok gint.

Harry kiment a konyhába, és két nagy pohárban behozta a kért italt. Karen cigarettázott. Azonnal felállt, odalépett hozzá, és elvette az egyik poharat. Aztán megfordult, mintha vissza akarna menni a székéhez. De visszafordult, és nagyon nyugodtan így szólt: – Örülök, hogy elhatározta magát.

– Mire?

– Találkoztam Tonyval. Mesélt a montauki hétvégéről.

– És mit mesélt?

Karen éppen csak megkóstolta az italt, azután letette a poharat, és elnyomta a cigarettáját egy hamutartóban.

– Tudod, hogy Tonynek hogyan pereg a nyelve. Arról mesélt nekem, milyen örültségeket mondanak az emberek, ha berúgnak. Harry Brown például leissza magát, és rögtön arról kezdi faggatni a cimboráját, a bűnügyi védőügyvédet, hogy hogyan öl meg az ember valakit – hogyan kerít valaki, aki gyilkosságot akar elkövetni, olyan pisztolyt, amit nem lehet azonosítani. Tony azt mondta, örül, amiért éppen tőle kérdezted – azt mondta, hogy mindenki más komolyan vette volna. Nem volt ez ostobaság, drágám – mármint hogy ilyen nyíltan megkérdezted?

– Nem tudom, miről beszélsz – mondta Harry.

– Csak fecsegetem.

Karen felvette a poharát, ivott, és a pohár pereme fölött nézett a férfira. – Igen, drágám – suttopta.

Harry is ivott. – Egyébként hogyan lehetséges, hogy Tonyval volt időd találkozni, de velem nem?

– Mert téged szeretlek, Tony pedig... Tony pedig Tony.

– Ezt nem értem.

– Kurt ki-be járt, hol az irodájában volt, hol otthon, nem lehetett kiszámítani. Nekem kéznél kellett lennem. Ez a Carona-ügy állandó figyelmet igényel, Kurt szinte egész idejét neki szenteli. A maine-i kirándulás sem pihenésre volt szánva. Arra szolgált, hogy néhány üdülőnek álcázott emberrel megbeszélést folytathasson a Carona-ügyről, a Gresham és Társa-céget esetleg fenyegető belső vizsgálatról és Kurt szeptemberi európai utazásáról. Tudod, hogy te is vele mégy?

– Tudom – felelte Harry. – De neked volt időd találkozni Tonyval.

– Féltékeny vagy? – mosolygott az asszony.

– Vágytam rád, Karen. Minden porcikám vágyott rád. – Harry odalépett, és a nő fölé hajolt.

– Kérlek, drágám, ne most! – Új cigarettára gyújtott, mélyen leszívta a füstöt, aztán nagy felhőben kifújta. A füst mögül folytatta: – Tony Kurt ügyvédei közé tartozik. Kurttal együtt feljön a lakásunkra. Kurtot elhívják. Így aztán alkalmunk nyílik, hogy pár percig elbeszélgezzünk. Ne butáskodj... Tudod, Harry, örülök neki. De szégyellem is magam.

– Miről beszélsz? – kérdezte Harry.

– Nem neked kéne megtenned. Hanem nekem. De nincs meg bennem ez a fajta bátorság.

– Ne beszéljünk róla – mondta Harry kurtán.

– Beszélünk kell róla. Ha nem volnék olyan átkozottul gyáva... – Kiitta a maradék gint. – Nem mintha nem tudnám elintézni, hogy valaki megtegye. Fényes pályafutásom alatt mindenféle alakkal találkoztam. De ha az ember felbérel valakit, mindig ki van téve a zsarolásnak. Csöbörből vödörbe. Kinek kell az? Harry...

– Tessék?

– Az orvosa vagy...

– Nem – mondta Harry. Aztán szótlanul fel-alá kezdett járkálni a szobában. Karen aggódó tekintete nyomon követte. Harry megtorpant, és szembefordult vele. – Na jó, ha ragaszkodsz hozzá, hogy megvitassuk. Nem szabad, hogy bármi módon is kapcsolatba hozzassák velem. Szó se lehet orvosi módszerekről. Éppen az ellenkezőjét kell elérni. Alvilági ügy. Mint amikor – hogy is mondják? – rendezik a számlát.

– Igen. Erre nem gondoltam – mondta Karen halkán. – Mégis szeretnék...

– Ide figyelj, Karen. Azt hiszem, hogy ezt akkor is meg kellene tennem, ha rólad nem is volna szó; vagy megteszem, vagy életem végéig pórázra fogott majom leszek. Soha nem volt választásom. Belerángattak, amikor még nem tudtam, mibe keveredem, s aztán már késő volt. Vagy kitartok, vagy vízszintesen távozom. Kurt ezt világosan megmagyarázta. Én úgy számítom, hogy vagy elkövetek most egy komoly bűntettet, és utána szabad vagyok, vagy dolgozom Kurtnak, apró bűntettek végtelen sorát követem el, és a halál veszélye éjjel-nappal ott lóg a fejem fölött. Ne ostorozd magad. Az életemért harcolok... az életünkért.

Karen vaktában a poharáért nyúlt, s csak aztán vette észre, hogy üres. Ülve maradt, és a pohárba bámult. – Harry... mire van szükséged?

– Pisztolyra és hangtompítóra. És persze tőltényekre. A pisztolyról és a hangtompítóról minden kinyomozható jelzés legyen eltávolítva, de úgy, hogy még vegyi úton se lehessen azonosítani. Szakszerű munkára van szükség. Azt akarom, hogy a pisztolyt megtalálják.

– Nem kellett volna szólnod Tonymak. Mindjárt hozzám kellett volna jönnöd. Én meg tudom szerezni neked, ami kell, Harry.

– Az összeköttetéseid... erre nem is gondoltam. – Most észrevette, hogy Karen ide-oda forgatja az üres poharat. – Iszol még? – kérdezte.

– Igen.

Harry megcsókolta a kezét, kivitte a poharát a konyhába, és visszajött a pezsgő itallal. Míg Karen mohón ivott, ott állt mellette. Az asszony elvette a poharat a szájától, felnézett rá, és így szólt: – Menj el, drágám... menj oda, ahol eddig álltál... Velem se fogják kapcsolatba hozni. Jó sok ideje a szeme fénye voltam egy friscói nagymenőnek. Ez még vetkőző táncosnő koromban történt. Bolondult értem. Érdekel, hogy mi volt a szakmai nevem?

– Mi?

– Jackie Jill. Édes, ugye? Minden vetkőző táncosnőnek ilyen édes – vagy bolondos – neve van. Ő azt tudta rólam, hogy Jackie Jill vagyok, én meg azt róla, hogy ő Joe bácsi, és kész. Lehetetlen, hogy

azonosítani tudja a New York-i Mrs. Kurt Greshammel. Ne neved, de az az ember alapjában véve szentimentális. Már réges-rég elmúlt a dolog, de nem felejt el Jackie Jillt.

– Nekem ez nem tetszik – dörmögte Harry.

Karen felkacagott. – Ha attól félsz, hogy újra felcsap a láng, nincs rá okod. El tudom érni Joe bácsit, és biztos vagyok benne, hogy elintézem az ügyet, és te megkapod, amire szükséged van. Anélkül, hogy bármelyikünket is veszély fenyegetné. Joe bácsi megteszi Jackie Jill kedvéért, amit kell, és semmit se kérdez. Ő így szokott üzletet kötni; az nem érdekli, hogy az árut mire használják. Az egész kereslet és kínálat kérdése; Joe bácsi számára ezzel vége is van az ügynek. Mégpedig szakszerűen – hogy a te kifejezésedet használjam.

– Hogyan bonyolítanád le?

– Interurbán felhívom egy nyilvános állomásról mint Jackie Jill. Még megvan nekem a titkos telefonszáma. Joe bácsi a régi szép napokból adós nekem némi szolgálatokért, és tudja, hogy számíthat a titoktartásomra. Az ő szerepe ezzel véget is ér. Szóljak neki, Harry?

– Szólj, de légy óvatos.

– És aztán?

– Aztán még nem tudom. A Starhurstre gondolok. Az időbeosztás, amiről beszéltél – ragaszkodik hozzá?

– Kínos pontossággal.

– Öt perccel hét előtt érkeznek?

– Hajszálpontosan.

– És a látogató hétkor?

– Kivétel nélkül mindig. Egy perccel sem jöhet előbb vagy később. Kurt úgy hozzászoktatta őket, hogy most már vérükké vált.

– Ez azt jelenti, hogy öt percig egyedül leszek – mondta Harry. – Ennyi elég kell, hogy legyen... feltétlenül elég... Azt hiszem – igen, alibiről mindenképpen gondoskodunk arra az esetre, ha engem mégis kihallgatnának vagy lenyomoznának...

– Harry?

– Tessék?

– Van még valami, amit meg kell mondanom neked.

A hangjában keveredő szorongás, dac és szégyenkezés hallatára Harry hirtelen felkapta a fejét. – Mi az?

– Most kell megmondanom neked...

– Mit?

– Ha nem sikerül...

– Akkor?

– Én hazudni fogok. És cserbenhagylak. Ismerem magamat. Benne hagylak a slamasztikában. A pácban. Azt fogom mondani, hogy mindent te találtál ki – és engem belekényszerítettél... Megmondtam neked, drágám, hogy szeretlek, és igazán szeretlek is. De ismerem magamat, és tudom, hogy szerelem ide, szerelem oda, a saját bőrömet fogom menteni. Azt akarom, hogy azt már most tudjad, mielőtt tovább megyünk...

Harry ránézett a szoba túlsó feléből. – Nagyszerű asszony vagy, Karen.

– Gyáva kukac vagyok.

– Köszönöm neked.

– Mit?

– Hogy becsületes voltál velem. De ne aggódj. Minden sikerülni fog.

– De a rendőrség... Szorongatni fognak, kifacsarnak. Megvannak rá a módszereik...

– Nem lesz rá alkalmuk.

– De Harry, gondold meg. Most gondold meg. Mielőtt...

– Már meggondoltam, Karen – mondta dr. Harrison Brown. – Gyilkolni fogok, mert gyilkolnom kell. Ha nem sikerül, megölöm magam.

Vasárnap este Kurt Greshamék vendégeket hívtak Park Avenue-i lakásukba. Estélyi ruhás, de víg multság volt; Mrs. Kurt Gresham egy elképesztő és eredeti Cassini-modellben ragyogott. A nyájas házigazda bejelentette vendégeinek, hogy szeptember elsején pár hónapra Európába utazik új háziorvosa társaságában. – Ha fiatal volnék, a feleségemet vagy a szeretőmet vinném magammal, esetleg a feleségemet és a szeretőmet. De öreg vagyok, így hát az orvosomat kell magammal vinnem. Ilyen az élet.

Bejelentését nevetés és taps fogadta, és a háziasszony beinvitálta vendégeit a csillogó-villogó ebédlőbe, kései vacsorára és pezsgőre.

– Harry – szólta oda Kurt Gresham. – Tony elintézte az útleveledet. De neked is el kell menned az útlevélosztályra.

- Hát persze – mondta Harry.
- Tony is veled megy. Ahol bürokrácia van, ott mindig legyen kéznél egy ügyvéd.
- Hát persze – mondta Harry.
- Tony Mitchell elvigyorodott. – Szerdán délelőtt tízre beszéltem meg velük, doktorkám. Megfelel?
- Hát persze – mondta Harry.

Tizenöt

Augusztus elseje hétfőre esett, és hétfőn, augusztus elsején, két óra tíz perckor megszólalt a telefon dr. Harrison Brown rendelőjében, a telefonos-kisasszony pedig így szólt: – Meghívásra keresik San Franciscóból dr. Harrison Brownt. – Az asszisztensnő beadta a vonalat, Harry pedig beleszólt a kagylóba: – Itt dr. Harrison Brown beszél.

– Egy pillanat türelmet kérek. Beszéljünk, kérem.

Megszólalt egy hang: – Dr. Harrison Brown? – A hang vastag, mély és férfias volt, egy kicsit érdes.

– Dr. Brown vagyok. – Érezte, hogy gyöngyözni kezd a homlokán az izzadság.

– Aggyisten, doki. Itt Jackie Jill nagybátyja beszél, Joe bácsi. Emlékszik rám? Kezelt a múlt évben, amikor New Yorkban jártam. Hogy van, doki?

Dr. Harrison Brown hátgerincén a félelem kígyója kúszott végig. Kiegyenesedett a székében. – Igen? – kérdezte. – Igen?

– Szívességet akarok kérni magától, doki.

– Szívességet? – Egy papír zsebkendőért nyúlt, és letörölte a homlokát.

– Ben bátyám a múlt héten meghalt. New Yorkban. Elhamvasztották...

– Igen?

– A bátyám azt akarta – az van a végrendeletében –, hogy a hamvait szórják az óceánba, az Atlanti-óceánba.

– Értem.

– Tudom, hogy nagy szívesség, de én még jó darabig nem szabadulhatok Friscóból, és senkire se számíthatok New Yorkban, csak magára. Megtenné, doki, hogy átveszi a hamvakat tartalmazó csomagot, vagyis az urnát vagy hogy is hívják, és irántam való szívességből végrehajtja bátyám utolsó akaratát? Borzasztó hálás lennék.

Harry megnedvesítette az ajkát. – Hol található? Hol kell átvennem?

– A temetkezési vállalat ravatalozója kint van Yonkersben. Tudja, ahol a lóversenypálya is van, az ügető. A ravatalozó nincs messze a pályától. *Allerton Avenue*. Smith és Smith Temetkezési Kápolnája. Keresse a fővállalkozót, Franklin Gregory Archibald Smith-t. Megteszi a kedvemért, doki?

– Mikor? Hány órakor?

– Holnap egy órakor. Én már felhívtam Mr. Smith-t, és *megmondtam neki, hogy* maga valószínűleg benéz hozzá. Elvégre én is tettem szívességet magának annak idején, amikor New Yorkban voltam, és kölcsönadtam ezer dolcsit. Erről jut eszembe, hiszen két legyet is üthetek egy csapásra, ahogy mondani szokás. *Úgy* hallottam, doki, hogy magának elég jól megy mostanában – visszafizethetné az ezrest, amivel nekem tartozik? Úgy értem, hogy most mindjárt?

– Igen.

– Nagyszerű. Még nem fizettem Smith és Smith-nek a temetésért, és nem is adják ki a bátyám hamvait, amíg meg nem kapják a pénzüket. Véletlenül az ő számlájuk is éppen ezer dolcsit tesz ki. Fizesse ki helyettem, vegye át a hamvakat, és senki se tartozik senkinek. Rendben van, doki?

– Természetesen.

– Azt hiszem, jó volna, ha készpénzben fizetne. Van rá mód?

– Hogyne. Hogy hívják? Mármint a megboldogultat.

– Ó, a bátyámat. Hiszen megmondtam – Benny-nek, Benjamin A. Smith-nek. Gyakori név, nem igaz, doki? A temetkezési vállalkozó neve is Smith, a hulla neve is Smith. Szegény, öreg Ben, sokáig

elkínlódott azzal a rákkal. Nos, mindent tisztáztunk, doki? Megvan a név és a cím?

– Feljegyeztem.

– Holnap egy órákor. Ne felejtse el magával vinni a pénzt. És nagyon szépen köszönöm.

Azzal a telefon elhallgatott, mert Joe bácsi San Franciscóban letette a kagylót.

Aznap délután dr. Harrison Brown felhívta egy kollégáját, dr. Manley Lampert, és elintézte, hogy szeptemberre és októberre dr. Lamper átveszi a betegeit. Azonkívül megfogalmazott egy levelet, amelyben értesíti pácienseit, hogy szeptemberben és októberben távol lesz, és erre az időre dr. Manley Lamper (cím és telefonszám) veszi át a praxisát. Utasította a kisasszonyát, hogy menjen végig a kartotékon, és minden páciensének küldje el a levél egy másolatát, szeptember 1-től pedig minden jelentkező beteget dr. Lamperhez irányítson.

Másnap reggel, miközben a rendelő felé tartott, megállt a bankjánál, és egy egyszerű borítékkal jött ki, amelyben tíz darab százdolláros bankjegy volt.

Tizenhat

Az emeletes, vörös téglás épület egy kellemes yonkersi utcában állt, többnyire lakóházak közt. A járda mentén árnyas fák sorakoztak, és tiszta házak zöld gyeppel meg néhány üzlet: egy ABC Áruház, egy mosoda, egy kozmetikai szalon, egy gyógyszertár, egy virágkereskedés és a temetkezési vállalat. Lassan elhajtott mellette, és vagy harminc méterrel arrább betárolt egy üres helyre a járda-szegély mellé. Mielőtt kiszállt a kocsiból, megtapogatta a borítékot zakója belső zsebében.

Kényelmesen visszasétált a napfényes utcán a téглаépületig. Szürke márványhomlokzata volt és széles üvegajtaja. Benyitott az

ajtón, és belépett egy hűvös terembe, amelyet puha, szürke szőnyeg borított, bútorzata egy hosszú, szürke asztalból, szürke székekből és padokból állt. Néhány cserepes pálma is díszelgett a teremben. A terem túlsó végében egy szőke fiatalember ült egy kis szürke íróasztalnál. A szőke fiatalember azonnal felállt, és közelebb jött. – Parancsol? – szólalt meg halkán.

– Mr. Franklin Gregory Archibald Smith-szel szeretnék beszélni.

– Milyen nevet mondhatok, uram?

– Mármost hogy engem hogy hívnak?

– Igen, uram.

– Smith-nek – mondta Harry.

A fiatalember elmosolyodott, és kimutatta ragyogó fehér fogait.

– Meg van beszélve?

– Igen.

– Kérem, foglaljon helyet.

A fiatalember megfontoltan elsétált a terem végéig, ott kiment egy kettős üvegajtón, amely ugyanolyan volt, mint a bejárati ajtó, csak keskenyebb. Harry állva maradt.

A fiatalember harminc másodperc múlva visszatért.

– Erre szíveskedjék, uram.

Harry követte a keskeny üvegajtón és egy ablaktalan folyosón át egy ugyancsak szürke tónusú irodába: szürke szőnyeg volt benne, szürke bőr karosszékek, szürke acél íróasztal és szorosan záródó, szürke redőnyök.

– Jöjjön be, uram. – Az acél mögül egy sovány ember emelkedett fel, akinek hosszú, gyűrött arca és fekete haja volt. A haj csakis paróka lehetett. Elég magas hangjáról Harry meglepetésére kiderült, hogy művelt emberé. Drága fekete ruhát viselt és fekete nyakkendőt, szürke gyöngy nyakkendőtűvel. – Köszönöm, Adam.

A szőke fiatalember kiment, és becsukta az ajtót.

– Franklin Gregory Archibald Smith vagyok – mondta a temetkezési vállalkozó. – Kérem, foglaljon helyet... Mr. Smith, ugye, így mondta?

– Harry Smith – felelte Harry Brown.

A sovány ember elmosolyodott, és az íróasztal mellett álló karosszékre mutatott.

Harry leült. Leült a magas ember is.

– Gyakori név – jegyezte meg a magas ember.
– Az – mondta Harry.
– Nos – kérdezte Mr. Smith –, mivel szolgál hatok, Mr. Smith?
– Megbízásból vagyok itt.
– Megbízásból?
– Joe bácsi küldött.
– Joe bácsi?
– Joe bácsi. San Franciscóból.
– Igen? – kérdezte a sovány temetkezési vállalkozó. És elhallgatott.

– Azért jöttem, hogy átvegyem Joe bácsi bátyjának, Bennynek a hamvait. Benjamin A. Smith hamvait.

– Igen? – kérdezte újra a temetkezési vállalkozó. Még mindig mozdulatlanul ült a helyén.

– Ja igen – mondta Harry. Elővette a borítékot a zsebéből. – Itt a pénz, amivel Joe bácsi tartozik önnek.

Ezúttal a férfi megmozdult. Kinyújtotta csontos kezét a borítékért, kinyitotta, kivette a bankjegyeket és megszámlolta. Aztán visszatette a pénzt a borítékba, kinyitotta az acél íróasztal egyik fiókját, beejtette a borítékot a fiókba, bezárta a fiókot, és zsebre vágta a kulcsot. Végül felállt.

– Várjon itt, kérem – mondta magas hangján, és kiment.

Hosszú, suhanó léptekkel távozott, s ezért olyan benyomást keltett, mintha lábujjhegyen járt volna.

Harry ülve maradt. A szoba hűvös volt. Nyugtalanul megmozdult.

És ha becsapják? Miért ne? Smith átnyújthat neki egy urnát, amelyben hamvak vannak – mit tehet ő ellene? Elmehet a rendőrségre? Erre a gondolatra felkacagott, és mindjárt jobban érezte magát.

Smith egy hosszúkás csomaggal jött vissza. Közöséges csomagolópapírba volt csomagolva, a széleit széles ragasztószalag zárta le, az egészet vastag zsinórral kötötték át.

– Itt van – mondta a temetkezési vállalkozó. Átnyújtotta Harrynek a csomagot. – Emlékeztetnem kell önt, hogy be kell dobnia az Atlanti-óceánba.

– Igen – mondta Harry.

– Egy jó mély hely lesz a legalkalmasabb utolsó nyugvóhelyéül.
Nem felejtí el, ugye?

– Ó, dehogy – mondta Harry. A fenét felejttem el, gondolta.

– Akkor sok szerencsét, Mr. Smith.

– Köszönöm – mondta Harry.

A magas ember azonnal becsukta mögötte az ajtót.

A szőke fiatalember ismét az íróasztalnál ült.

– Isten önnel, uram.

– Isten önnel – mondta Harry.

Az üvegajtón át kilépett a meleg utcára. A csomag, bár nem volt nehéz – nehéz volt. Nem a zsinórjánál fogta. Alsókarjával a melléhez szorította.

A kocsihoz érve gondosan elhelyezte a kesztyűtartóban. Nem merte kinyitni. Ruhája a testéhez tapadt. Levette a zakóját, meglazította a nyakkendőjét, és kigombolta a gallérját. Aztán beült a kocsiba, és elhajtott.

Nem ment gyorsan. Nem próbált átsurranni a pirosra váltó jelzőlámpák alatt. Szigorúan jobbra tartott, és minden sarkon jelezte, hogy befordul. Sok idő eltelt, mire visszatért a rendelőjéhez. Azt mondta az asszisztensnőjének, hogy kettőre megjön. Majdnem fél három volt, mire odaért.

A csomag erősen nyomta az alsókarját, míg kinyitotta az utcai bejáratot.

De majdnem elejtette. Valaki várt rá a várószobában.

Nem páciens.

Galivan felügyelő.

Tizenhét

– Aggyisten – mondta Galivan felügyelő.

– Jó napot – mondta dr. Brown.

– Itt jártam a környéken, gondoltam, beugrom. A kisasszony azt

mondta, hogy kettő körül itt lesz, így hát megvártam. Kellemes, hűvös várószobája van.

– Lám, mire képes a légkondicionáló!

– A civilizáció egyik áldása.

– Keresett valaki? – kérdezte dr. Brown az asszisztensnőjétől. Megpróbálta észrevehetetlenül kicsire nyomorítani a csomagot.

– Igen, doktor úr. Három beteget kell meglátogatnia. – Három cédulát nyújtott át. – Azonkívül Mr. Murphy jelentkezett be négy tizenötre, Frida Copeland pedig négy harmincra.

– Hirtelen micsoda forgalom – mosolyodott el dr. Brown. A cédulákra pillantott. – Van köztük sürgős?

– Nincs, doktor úr.

– Megbocsát egy pillanatra, felügyelő úr?

– Hogyne – felelte Galivan felügyelő.

– Azonnal visszajövök.

– Csak kényelmesen, doki.

Harry nagyon halkán csukta be maga mögött a rendelő ajtaját. A barna csomagot berakta egy szekrénybe, a szekrényt pedig bezárta. Zakóját felakasztotta; nyakkendőjét, ingét, alsóingét levette. Bement a fürdőszobába, mélyen belehajolt a mosdóba, és hideg vizet eresztett a fejére. Aztán derékig alaposan megmosakodott, megtörülközött, megfésülködött, tiszta fehérneműt és tiszta fehér köpenyt vett magára. A köpenyre nagy szüksége volt. Az orvosi köpeny orvossá változtatta. Eltakarta a bűneit.

Kinyitotta a várószoba ajtaját. – így már jobban érzem magam, felügyelő úr. Fáradjon beljebb.

A detektív beballagott a rendelőbe.

– Foglaljon helyet.

– Köszönöm, doktor. – A felügyelő leült, és keresztbe tette a lábát.

Harry is leült az íróasztal mögött. Micsoda különbség, ha íróasztalnál ül az ember, gondolta közben.

– Hogy érzi magát, doki?

– Remekül – mondta Harry. – Felügyelő úr, a viláért sem akarom siettetni – különösen akkor nem, ha fontos ügyről van szó...

– Ó, nem tart soká.

–... csakhogy fel kell keresnem néhány betegemet a lakásán, a

délutáni rendelési idő pedig négytől hétig tart...

– Van valami újság a Lynne Maxwell-ügyben, doktor?

– Nincs, különben felhívtam volna.

A felügyelő bólintott. – Tudja, egy különös dologra jöttünk rá.

– Csakugyan?

– Mert ha egy ügyet nem zárunk le, a vizslatást sem hagyjuk abba. Emlékszik Mrs. Greshamre, akivel ügyvéd barátja társaságában vendéglőben volt aznap este?

– Igen. – Érezte, hogy a veríték megint ellepi a bőrét.

– Nos, kiderült, hogy Mrs. Gresham ismerte Lynne Maxwellt.

– Tényleg? Ezt nem tudtam, felügyelő úr.

Galivan előszedte a pipáját. De nem tömte meg.

A tenyerébe szorította. – Doktor, a Maxwell-ügyben nem forog fenn gyilkosság gyanúja. Csak arról van szó, hogy holtan találtuk a maga lakásán, és erre nincs elfogadható magyarázatunk.

– Ezt már megbeszéltük.

– Megértem a türelmetlenségét. Sajnálom, de ez most kihallgatás.

– Igen? – Harry hallotta, hogy magasabb lett a hangja.

– Mrs. Gresham a páciense.

– Ezt megmondtam magának. Ő is az, a férje is az.

– Nagyon vonzó nő.

– Feltehetőleg.

– A férje öreg ember.

Harrynek nagy önuralmába került, hogy közönyösen kérdezze: – Mire céloz, felügyelő úr?

– Doktor, a következő kérdésnek nem fog örülni, de én kénytelen vagyok feltenni. Többet jelent magának Mrs. Gresham, mint akármelyik páciense?

Harry nem volt erre felkészülve. Ez volt az utolsó kérdés, amire számított. Vajon tudja-e Galivan? Vagy csak vaktában kérdezte? Ha most rosszul felel, örökké bánni fogja... amikor már utána lesz. Kétségbeesetten törte a fejét.

Lehetséges, hogy Galivan megfigyelteti? Lehetséges, de valószínűtlen. A Maxwell lány halála ügyében nem terheli gyanú: semmi köze hozzá; bizonyos benne, hogy erről Galivan meg van győződve. Úgy döntött, hogy bátran kockáztathat.

– Úgy érte, hogy lefekszik-e velem?

Galivan felkacagott: – Na és lefekszik?

– Nem. De azért a kapcsolatunk szorosabb, mint amilyen orvos és páciense közt lenni szokott. Azt hiszem, hogy ezt már mondtam magának. Barátok is vagyunk. Miért kérdezi, felügyelő úr?

– Arra gondoltunk, hogy ha Mrs. Greshammel jóban vannak, maga esetleg adott neki egy kulcsot a lakásához. S minthogy Mrs. Gresham ismerte Lynne Maxwellt, ez a kulcs megmagyarázhatná, hogyan jutott be a lány.

– De nem magyarázza meg. Mrs. Greshamnek ugyanis nincs kulcsa a lakásomhoz. – Most magabiztosnak érezte magát; igazat beszélt.

– Hát a férjének? Neki sem adott soha kulcsot?

– Uramisten, nem! Miért adtam volna? Már megmondtam, felügyelő úr: nincs több kulcs a lakásomhoz.

Galivan előszedett egy dohányzacskót, és megtömte a pipáját. Szép lassan meggyújtotta, és komótosan pöfékelni kezdett. Két füstfelhő közt megkérdezte: – Mióta ismeri Mrs. Greshamet?

– Hát... van már pár hónapja, hogy a páciensem lett.

– Kurt Gresham is?

– Egyszerre jöttek hozzám.

– Azelőtt nem ismerte Mrs. Greshamet?

– Nem.

– Se Mr. Greshamet?

– Őt sem, felügyelő úr.

– Hogyan történt, hogy magát választották orvosuknak, doktor?

– Tony Mitchell ajánlott be nekik.

– Tony Mitchellt régóta ismeri?

– Kölyökkorom óta. Ismerte az apámat. Az apám is ügyvéd volt.

– Tudom. Szóval maguk négyen igazi jó cimborák.

– Nézze, felügyelő úr – mondta dr. Brown. – Greshamék a legfontosabb pácienseim. Kurt Gresham szívbajos. Amikor a régi orvosa visszavonult, Mr. Gresham megállapodott velem, és nagyon tisztességes évi honoráriumot ajánlott fel. Nem akarom eltitkolni maga elől, hogy nagyon jól jött nekem. Nem bánám, ha volna még egy tucat hozzá hasonló betegem... Szeptember elsején egyébként háziorvosi minőségben elvisz magával Európába két hónapra. Ne

kérdezze, hogy kifizetődik-e nekem, mert kifizetődik. Huszonötezer dollárt kapok ezért a két hónapért, s ráadásul minden költségemet fedezi. Fiatal vagyok, felügyelő úr, csak most kezdtem praktizálni, s amióta találok Mr. Greshammel, nem győzöm csipkedni magam. Valamilyen rejtélyes okból nagyon megkedvelt, én pedig életben tartom az öreg fiút, még ha fel is kell vágnom a mellkasát, és minden órában a pusztá kezemmel kell megmasszíroznom a szívét. Rossz néven veszi tőlem?... Remélem, elég őszinte voltam magához, felügyelő úr? Óhajt még valamit, mielőtt meglátogatom a betegeimet?

Galivan felállt. – Köszönöm, doktor. Értékelem az őszinteségét. Ugye, felcsönget, ha valami – akármi – felmerül a Lynne Maxwell-ügyben?

– Természetesen.

– Sajnálom, hogy feltartottam.

– Szóra sem érdemes, felügyelő úr.

Miután Galivan elment, dr. Harrison Brown belesüppedt forgószékebe, és két tenyerét erősen az íróasztal lapjára szorította, hogy megállítsa a keze remegését.

De diadalézés töltötte el. Galivantól nem kell tartania.

Arra nem maradt ideje, hogy kinyissa a Smith és Smith-től kapott csomagot.

Az az átkozott beteglátogatás!

Levetette a fehér köpenyt, belebújt a zakójába, felmarkolta a táskáját, és már rohant is.

Amikor visszatért a rendelőbe, négy páciens várt rá. Mire végzett a négygel, további öt gyűlt össze a várószobában. Kedve lett volna összetörni valamit, amiért a sors ilyen tréfát űz vele.

Nyolc óra volt, mire a rendelő kiürült, a délutáni asszisztensnő is eltávozott, és ő kinyithatta a szekrényt, hogy kivegye Joe bácsi bátyjának hamvait. Elvágta a zsinórt, és letépte a csomagolópapírt. Vaskos kartondoboz került napvilágra, a széleit ragasztószalag zárta le. Azt is leszakította, s közben visszafajította a lélegzetét.

A doboz tele volt gombóccá gyúrt, közönséges selyempapírral. A

gombócok közt több viaszosvászonba csomagolt tárgy fészelt. Kibontotta valamennyit.

Nem csapták be.

Egy pisztoly, egy hangtompító és egy huszonöt töltényt tartalmazó doboz van a birtokában.

A pisztoly újnak látszó, 38-as, Colt márkájú extra rendőri gyorstüzelő volt kékre edzett csővel és préselt műanyag aggyal. A sorozatszámot lereszelték, a reszelés helyét vegyszerekkel alaposan bedörzsölték. A számot lehetetlen volt megállapítani. A hangtompító is újnak látszott, ezt is hasonló módon kezelték.

A pisztolyt nemrég olajozták. Harry megvizsgálta a tölténytár rekeszeit, hogy biztosan üresek-e, aztán kipróbálta, hogy a forgórész jól van-e beállítva. Egészen hátrahúzta a kakast, és mindkét irányban megpróbálta elforgatni a hengerdobot. Aztán meghúzta a ravaszt, de nem engedte el, hanem jól hátranyomta, és megint megpróbálta mindkét irányban elcsavarni a hengerdobot. Egyik próba sem eredményezett szabad mozgást. A pisztoly kifogástalanul volt beállítva. Ráterősítette a hangtompítót a csőre; jól illett rá.

Kinyitotta a tölténydobozt, kivett hat golyót, és megtöltötte a rekeszeket. Aztán eloltotta a villanyt, odatapogatózott az ablakhoz, felhúzta a redőnyt, hangtalanul kinyitotta az ablakot, és óvatosan kihajolt, hogy körülnézzen a sötétben. A hátsó bejárattal szemközti épület fala sötét volt; senkit sem látott. Megcélzott egy fényes csillagot, és meghúzta a ravaszt. Halk sziszegés hallatszott, ahogy a pisztoly elsült; pisztolyt tartó tenyerének jólesett a fegyver rúgása.

Harry becsukta az ablakot, leeresztette a redőnyt, és ellenőrizte, hogy a lécek szorosan zárnak-e, aztán visszament a villanykapcsolóhoz, és újra felkattintotta.

Leszedte a hangtompítót, új töltényt tett az üres rekeszbe, és bebiztosította a fegyvert; egy teljes sorozat bőven elég lesz. A pisztolyt és a hangtompítót begöngyölte a viaszosvászonba, a viaszosvásznat kicsi kéztörülőkbe tekerte, az egészet betette a szekrénybe, és a szekrényt bezárta. Elővett egy sebészollót, rövid darabokra vágta a zsinórt, összevagdalta a csomagolópapírt, összevagdalta a selyempapírt, összevagdalta a kartondobozt, összevagdalta a viaszosvásznat, amelybe a tölténydobozt csavarták, aztán valamennyi kisebb-nagyobb darabot odavitte a

szemétegetőhöz, és beleszórta az aknanyílásba. Visszament, megszámlálta a muníciós-dobozban maradt töltényeket – tizennyolc darab volt –, visszarakta a doboz tetejét, és szorosan leragasztotta ragtapasszal, amit a fali gyógyszer-szekrénykéből vett elő.

Aztán utcai ruhát vett magára, a tölténydobozt zsebre vágta, eloltotta a villanyt, bezárta a rendelőt, és beült a kocsijába.

Egy darabig céltalanul vezetett; szemét le nem vette a visszapillantó tükörről. Amikor már megbizonyosodott afelől, hogy nem követik, elindult a belváros felé.

Megállás nélkül hajtott a Manhattan-sziget csúcsáig.

Rágördült a kompra.

Amikor a komp félig átszelte már az öblöt, kiszállt a kocsiból, és járkálni kezdett a fedélzeten. Alig néhány utas ácsorgott a korlátnál, a komp faránál senki sem volt.

Rákönyökölt a tatkorlátra. A leragasztott tölténydoboz már a kezében volt.

Körülnézett. Sehol senki.

Keze villanásszerűen meglendült, alulról fölfelé, s a nehéz kis dobozt jó messzire bedobta a komp sodrába. Még csak nem is láthatta a loccsanást a tajtékbán.

– Sajnálom, Benny – mondta Harry. – Ennél jobban nem tudom megközelíteni az Atlanti-óceánt.

Tizennyolc

Szerda reggel elment Tony Mitchell-lel az útlevélosztályra; pénteken újra elment; a következő kedden megkapta az útlevelét. Csütörtökön és pénteken ruhákat és bőröndöket vásárolt. A vásárolt holmi közt volt egy pár puha, könnyű kesztyű is. A kesztyűt nem küldette haza; magával vitte a rendelőbe, és bezárta a szekrénybe a

pisztoly és a hangtompító mellé.

Szombaton golfozott Greshammel, Karennel és dr. Stone-nal; szombat este dr. Stone és felesége vacsorára látta vendégül Greshamékot, Tony Mitchellt és Harry Brownt. A vacsora, amelyet egy divatos francia vendéglőben rendeztek, sokba került. – Viszonzásul azért, hogy Bernice és én olyan sokszor voltunk Greshamék vendégei – magyarázta dr. Stone.

Egy alkalmas pillanatban, két fogás közt, a Taugus Intézet igazgatója átszólt az asztalon Harryhez:

– Mi van az elhatározásával, doktor?

– Még habozom – felelte a doktor, és Bernice Stone-hoz fordult abban a reményben, hogy ezzel elriasztja a férjét a téma folytatásától.

De már késő volt. Kurt Gresham lefegyverző mosollyal megkérdezte: – Elhatározás, Alfred? Miféle elhatározásról van szó? Ez az ember a házi orvosom, ha nem tudná.

– Ó – mondta dr. Stone rejtélyesen. – Ez még titok.

Harry arra számított, hogy Gresham később majd kifaggatja; meglepetésére Gresham szemlátomást elfeledkezett róla.

Vasárnap este dr. Brown és Mrs. Gresham kettesben vacsoráztak Giobbánál a Village-ben. Első ízben maradtak magukra, amióta azon a szombaton Harry lakásán beszélgettek. A férfi úgy találta, hogy Karen soványabbnak látszik, klasszikus vonású arca keskenyebb; de ez csak még jobban kiemelte zöld szeme nagyságát; kimondhatatlanul szépnek látta. Karen kedves volt, érdeklődő, olykor vidám; ennek ellenére Harry megérezte, hogy ideges.

Csak egyszer beszéltek a számukra legfontosabb kérdésről, akkor is Harry hozta szóba.

– Joe bácsi jelentkezett.

Az asszony cigarettára gyújtott. Remegett a keze. – Mikor?

– Hétfőn. Ellátott bizonyos utasításokkal, én meg végrehajtottam valamennyit. Minden nagyszerűen stimmel.

– Szóval megkaptad. – Harry alig hallotta a hangját.

– Igen.

– Most mi lesz?

– A Starhurst.

– Mikor?

– Még nem tudom. De mindenesetre elseje előtt.

Kedden Harry próbamenetet végzett. Pontosan délelőtt tizenegykor indult a rendelőből. Rendes tempóban haladt. A töltött pisztolyt nadrágja övrészébe dugta. A hangtompító bő sportzakója belső zsebében volt. Pihekönnnyű új kesztyűjét egyik külső zsebében tartotta. Nyugati irányba ment a Columbus útig, s aztán a Columbus úton a szállodáig.

Mindenestül kerek tíz perc.

A Starhurst magas, keskeny, ütött-kopott épület volt, forgóajtós bejárattal. Átpréselte magát rajta, és belépett egy hosszú, folyosószerű hall üres előterébe, amelyet kitaposott, vörös szőnyeg borított. Harry meglátta a hall túlsó végében a porta egyik sarkát, a liftek hívógombjait, a karosszékeket, kanapékat és a homályosan megvilágított asztalokat. A bejárattól nem láthatta a portáspult mögött álló tisztviselőt, ami azt jelentette, hogy az sem láthatja őt.

Az egész hely csendes, nyirkos és enyhén dohos szagú volt.

Mindjárt a bejárattól jobbra rövid folyosó nyílt, vörös szőnyeges, akár a hall, s rézgombos ajtóban végződött. Harry végigsétált rajta, elfordította a gombot, belökte az ajtót, és egy szűk előcsarnokban, egy meredek lépcső lábánál találta magát. Felment a lépcsőn: a lépcsőházzal szemközti ajtó a 101-es számot viselte.

Dr. Harrison Brown visszafordult, lement a meredek lépcsőn, kinyitotta a rézgombos ajtót, kilépett rajta, végigsétált a rövid folyosón, a Starhurst halljának előterébe érve balra fordult, kipréselte magát a forgóajtón az utcára, és rendes tempóban visszament rendelőjébe.

Az idő ajtótól ajtóig: pontosan tíz perc.

Tizenkilenc

Kurt Gresham csütörtökön végre megjelent a rendelőben ellenőrző vizsgálatra. Vérnyomása magas volt; kapkodta a levegőt,

pulzusa gyorsnak és szabálytalannak bizonyult, EKG-je egyenetlennek.

– Hogyan kéred, vattába csomagolva vagy őszintén? – kérdezte utána Harry a rendelőben.

– Nem vagyok nagyon jó bőrben, mi? – Kurt Gresham szivarra gyújtott.

– Nyamvadt bőrben vagy. Beveszed reggelente a digitáliszt? Reggeli és vacsora után a kinidint? Délután a dikumerolt? Az előírt mennyiségben?

– Ha eszembe jut.

– Vagyis, úgy látszik, gyakorlatilag soha. Jó lenne még egy prothrombin-vizsgálatot csinálni.

Vért vett, és a laboratórium számára megjelölte a fiolát. – Nem is kell mondanod, Kurt, hogy nem teljesíted az előírásaimat. Láttam, hogyan tömöd a fejed – és csupa nem neked való étellel...

– És feltehetőleg túl sokat iszom is.

– Hogy iszol, azt nem bánom, nekem a diéta a fontos. Mire törekszel? Még egy szívrohamot szeretnél?

– Az idegeim miatt van, Harry. Túl vagyok terhelve.

– A koszorúeredről van szó, Kurt. Ha így folytatod, hamarosan statisztikai adat lesz belőled.

– Boldoggá tennék vele egy csomó embert.

– Magadat is?

– Nagyon rossz?

– Nem nagyon. De nem is jó.

Gresham türelmetlennek látszott: – Mi a prognózis?

Harry cigarettára gyújtott, és vállat vont. – Akár évekig is folytathatod így; a legutóbbi roham okozta kárt helyrehoztuk. A szervezeted erős, és látszólag nem árt neki, hogy visszaélsz vele. Másrészt viszont az életmódoddal kihívod magad ellen a sorsot. Valószínű, hogy ha továbbra is visszaélsz az egészségeddel, egy nem is távoli napon holtan esel össze.

– Szóval van rá esély?

– Miért hívod ki magad ellen a végzetet? Nekem se közömbös. Ha meghalsz nekem, elvesztem a legjobb páciensemét. – Harry kuncogása eléggé rosszul sikerült.

Kurt Gresham jókora füstgomolyt fújt ki. – Rendben van, mit kell

tennem?

– Ha leadsz huszonöt kilót, és ragaszkodsz a diétához, amit előírtam, és betartod a gyógyszeres kezelést, és nem engeded, hogy üzleti ügyeid – ezt mogorva arccal mondta – elnyűjenek, akkor nemigen lehet akadály, hogy élj az emberi kor végső határáig.

– Na jó – mondta a milliomos morcosan –, azt hiszem, okosabb lesz, ha nekivágok.

– Mi lenne, ha most mindjárt elkezdenéd?

– Jó orvos vagy, Harry – kuncogott Gresham.

– Túl jó. A vakáció alatt elkezdem. Úgy figyelheted, mint egy titkosrendőr.

– Nem lesz megerőltető neked ez a kirándulás?

– Az idegrendszer szempontjából az lesz. Ne mondd ki – úgyis elhatároztam már, hogy jövőre lelassítok. Szépen hátradőlök, és csak a fölét szedem le. Ez persze azt jelenti, hogy leadom a munkaköröm egy részét, s te is szerepelsz a terveimben, Harry. Talán felhagysz az általános gyakorlattal, he? A házi orvosom leszel, s mellette igazgató is – hogy tetszik ez neked?

– Nem nagyon.

– Mi a baj vele?

– Semmi, csak én szeretek praktizálni.

– Esetleg én olyan ajánlatot teszek, aminek nem bírsz ellenállni.

– Majd meglátjuk.

Gresham a szivarját tanulmányozta. – Na jó, majd meglátjuk. Szeptember elsejétől mintaszerű páciens leszek. Addig meg csak kibírom, vagy talán mégse?

Dr. Brown elnyomta a cigarettáját, és mosolyogva hátradőlt. – Ez egy olyan üzletág, Kurt, ahol nem lehet garantálni az árut.

– Én megkockáztatom – más választásom úgyszincs – nevetett Gresham. – Egyébként, Harry, úgy tervezem, hogy holnap estére meghívom színházba dr. Stone-t és a feleségét. Stone a múltkori vacsorával túlságosan is kitett magáért, és különben is, senki se erőltesse meg magát Kurt Gresham kedvéért viszonzás nélkül. Szeretném, ha tennél nekem egy szívességet. Helyettesítenél házigazda minőségemben?

– Miért nem vállalod magad? – Harry nagyon jól tudta, hogy hol lesz Kurt Gresham másnap este.

– Üzleti elfoglaltságom miatt.
– Mindig ez az üzleti elfoglaltság!
– Mostantól fogva nem lesz egy perc megállásom, amíg el nem utazunk. Bár az igazat megvallva, magam is sajnálom, hogy lemaradok róla. Sikerült öt jegyet szerezni a *Karrierre*.

A *Karrier* volt az évad kimagasló vígjátéksikere. Május végén mutatták be, és két évre előre minden jegy elkelt.

– Hogy a csudába jutottál hozzá? – kérdezte Harry elismerőleg. Jegyüzérek ötven dollárt is elkértek egy jó jegyért.

– Pénzért minden kapható – felelte Kurt Gresham. – Öt jegy egymás mellett, zenekari ülés, középen a hatodik sor.

Ez már döfi, gondolta Harry. – Stone-ék meg én, az három. Ki a másik kettő? Karen és Tony? – kérdezte.

– Igen. Azonkívül vacsorát is rendeltem előadás előttre Monique-nál – az egyik különteremben. És a kocsit elküldöm a gépkocsivezetővel Taugusba Stone-ékért, hogy hozza el, és vigye vissza őket. Legyetek hét órára Monique-nál, úgy kényelmesen megvacsorázhattok. Stone-nak korán vissza kell mennie Taugusba, úgyhogy te, Karen és Tony színház után egyenest feljöhetnek a lakásunkra – addigra én már otthon leszek, elüldögélünk, iszogatunk, beszélgetünk. Rendben van, Harry?

– Jól hangzik.

– Akkor ezt elintéztük. – Gresham felállt. – A jegyek Karennél vannak. A részleteket vele beszéld meg.

Kurt Gresham távozása után harminc másodperccel Harry már beszélt is Karennel.

– Éppen most járt itt – mondta Harry.

– Tudom – hallatszott Karen hangja. Nyugtalannak hatott. – Mondta, hogy odamegy ellenőrző vizsgálatra. Mi az eredmény?

– Sohasem referálok a betegeimről telefonon – mondta dr. Brown. – Át tud jönni hozzám, Mrs. Gresham?

– Át. Mikor?

– Most mindjárt.

– Most mindjárt – egyezett bele az asszony.

Húsz

Szorosan összekulcsolt kézzel és összeszorított térddel ült, szemhéja remegett, haja rozsdavörösen lángolt. Zöld selyemkosztümöt viselt, hozzá fehér blúzt, mély, ék alakú kivágással. Az ajakrúzst leszámítva, nem volt kikészítve. Nagyon fiatalnak látszott.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Harry nyugodtan.

– Biztos – suttogta Karen. – Holnap este a Starhurstben a szokásos üzleti megbeszélés.

– Akkor helyben vagyunk. Teljes öt perc áll a rendelkezésemre? Feltétlenül biztos vagy benne?

– Igen.

– Hat ötvenötötől hétig.

– Igen.

– Két perc is elég kell, hogy legyen.

Felállt az íróasztal mellől, kinyitotta a szekrényt, felhúzta kezére a vékony kesztyűt, és elővette a pisztolyt meg a hangtompítót. Karen lenyűgözve figyelte mozdulatait. Harry mindent kicsomagolt és letett az íróasztalra. – A jó öreg Joe bácsi – mondta kimérten. – Vacak hamvakat árul. Ezer dollár egy maréknyi.

– Kérlek, Harry, tedd el. Te... félek tőle.

A férfi visszacsomagolta a pisztolyt és a hangtompítót, és a kesztyűvel együtt újra betette a szekrénybe. A szekrényt bezárta, a kulcsot zsebre vágta, visszaült az íróasztal mellé, és a nőre nézett.

– Karen.

– Igen, Harry?

– Te nem vagy benne közvetlenül. Nem felejtetted el?

– Nem.

– Tudom, hogy meg vagy rémülve. De össze kell szedned magad. Szerepet kell játszani. Ha úgy érzed, hogy nem vagy képes rá, most mondd meg.

– De képes vagyok rá. Meg is teszem. Csak most...

– Megértelek – mondta a férfi. – Akkor most jól figyelj ide.

– Igen, drágám.

– Az alibi. Nem lényeges, csak biztosítás. Valamennyiünknek ott kell lennünk hét órakor vacsorára a Monique különtermében. Így van?

– Így, drágám.

– Kurt elküldi a kocsit Taugusba Stone-ékért, ők tehát biztosan korán érkeznek. Így van?

– Így. A biztonság kedvéért megmondom a gépkocsivezetőnek, hogy már háromnegyed hétre hozza oda Stone-ékat.

– És te is biztosan korán ott leszel?

– Tony értem jön. Gondoskodni fogok róla, hogy még Stone-ék előtt odaérjünk.

– Ami pedig engem illet: én semmiképpen sem lehetek ott idejében. Hétig rendelek. Igaz?

– Igaz.

– Gondoskodom róla, hogy holnap hat óra után már egyetlen beteg se keressen fel, s addigra hazaküldöm a délutáni asszisztensnőmet is. Hat és fél hét közt átöltözöm a rendelőben – mindig így szoktam, ha esti programom van. Nem sokkal később elmegyek a rendelőből, de ezt senki se fogja tudni. Eddig érted?

– Értem.

– Pontosan két perccel hét óra előtt elnézést kérsz, bemész Monique-ék telefonfülkéjébe, és *úgy teszel*, mintha felhívnál. Aztán visszamész a többiekhez, és közlöd Stone-ékkal meg Tonyval, hogy én azt mondtam: éppen most borotválkozom és öltözködöm, de hamarosan eljövök a rendelőből. Ez világos?

– Igen, Harry.

– Öt perccel negyed nyolc után – bőven számítva az időt– már biztosan visszaértem a Starhurstból a rendelőbe. Öt perccel negyed nyolc után nyugtalankodni kezdesz, és megkéred dr. Stone-t, hogy hívjon fel. Tony esetleg felajánlja, hogy telefonál nekem – ha igen, hagyd rá; jobban szeretném, ha Stone tenné, de ha lebeszéled Tonyt, gyanút kelthetsz. Egyébként akármelyikük hív fel, én már ott leszek, és beszélek vele. Elnézést kérek, és közlöm, hogy éppen végeztem az öltözködéssel, már indulóban vagyok. Utána el is indulok, egyenest elhajtok Monique-hoz, és csatlakozom a társasághoz. Az est hátralévő részére természetesen fedezve vagyok. Van kérdésed?

– Igen. – Karen már nem látszott olyan idegesnek; mintha

megnyugtatta volna, hogy megbeszéljük a dolgot. – Attól kezdve, hogy kisurransz a rendelőlől, egészen addig, hogy visszaérsz, senki se lesz nálad. Ugyanakkor hét óráig akárki – egy járókelő is – megpróbálhat bemenni a rendelőbe, mert orvosra van szüksége. S eszükbe fog jutni, hogy nem voltál ott...

– Mielőtt elindulok a Starhurstbe, eloltom a villanyt a váróban, és az utcai ajtó lámpáját is lekattintom, a belső szobában azonban égve hagyom a villanyt. Ha ez a kérdés valaha is szoba kerül – de ne felejtse el, Karen, mindez csak elővigyázatosság: nincs rá ok, hogy bármikor is kikérdezzenek –, egyszerűen azt mondom, hogy korán végeztem, mert estére meg kellett borotválkoynom, le kellett zuhanyoznom, és át kellett öltöznöm. S minthogy nem akartam, hogy feltartsanak, nem nyitottam ajtót, vagy nem is hallottam a csengőt. De ez a kérdés valószínűleg csak elméleti. Ritkán vannak futóbetegeim.

– Tegyük fel, hogy egy páciens megpróbál felhívni abban az időben, amikor már kisurrantál, és még nem értél vissza?

– Megkérem dr. Lampert, hogy helyettesítsen holnap este; ebben már rég megállapodtunk arra az esetre, ha valamelyikünknek fontos társadalmi kötelezettsége van. És utasítom az orvoshívót, hogy öt órától kezdődőleg minden szakmai hívást dr. Lamperhez kapcsoljon. Egyébként ne felejtse el, hogy amikor két perccel hét előtt úgy teszel, mintha telefonálnál nekem, elméletileg a privát számomat hívod; és amikor megkéred Stone-t, hogy hét húszkor csöngessen fel hozzám, feltétlenül add meg neki a privát számomat. Így elkerüljük a bonyodalmat az orvoshívóval. Van még valami?

– A... – Karen megnyalta a szája szélét – a pisztoly.

– A hangtompítóval együtt olyan helyen fogom hagyni, hogy a rendőrség biztosan megtalálja. Ez a lényeg, Karen. Minden ismertetőjelet eltávolítottak róla, ez fémmjelzi majd, hogy hivatásos bűnöző végezte a munkát. A kesztyűt beszuvasztom a szemétegetőbe, mihelyt visszaérek, mert fegyverzsír-vagy puskapornyomok lehetnek rajta, s ezt nem *kockáztathatom*. Szóval... ez az egész. – *Ránézett az asszonyra.* – Mit gondolsz?

– Szeretlek – mondta Karen.

A férfi felállt: – Jobb lenne, ha most hazamennél.

– Szeretlek, Harry.

- Hánykor hívsz fel?
- – Két perccel hét előtt. A privát számodon.
- És Stone?
- Hét óra húszkor. Ugyanazon a számon.
- Szeretlek – mondta Harry.

Huszzonegy

A természet annyira alkalmazkodott a gyilkosság napjához, hogy ez már-már megfelelt a klasszikus egység követelményeinek. Ez a péntek mintha erőszakos tettekre rendeltetett volna – borús égbolt, nyomasztó hőség, szélsend, majdnem teljes levegőtlenység. Minden lélegzet erőfeszítésbe került. Az időjárás felszabadította az emberben rejlő vadságot.

A sors iróniájából ez a nap szakmailag nagyon elfoglalta dr. Harrison Brownt. Egész nap talpon volt: vagy betegeket látogatott, vagy pácienseket fogadott a rendelőjében. A délutáni rendelés alatt már nem tudta utolérni magát; az utolsó pillanatban azonban két bejelentett páciens lemondta látogatását, és ez lehetővé tette, hogy hatkor haza küldje a délutáni asszisztensnőt, és elsötétítse a várószobát. Dr. Lampert már délben felhívta, s ugyanakkor értesítette az orvoshívót is.

A rendelő utcai ajtaját gondosan bezárta, s eloltotta a névtábláját megvilágító lámpát.

Először felhajtott egy pohár tiszta skót whiskyt. Aztán ivott egy kis vizet, és eltette a palackot. Megígérte magának, hogy az esemény megtörténte előtt csak egy pohárral iszik a rendelőben, utána pedig két koktélt Monique-nál, nem többet.

Bement az öltözőbe, és munkához látott. Nem érzett semmi különösebb feszültséget vagy izgatottságot. Egész élete függött a következő kilencven percben végrehajtandó cselekedeteitől, örült tehát, hogy sem idegességet, sem félelmet nem fedez fel magában.

A vetkőzéssel nem sietett, takarékoskodott a mozdulatokkal; utána lezuhanyozott meleg vízben, majd fokozatosan hidegre állította a csapot, s a végén már didergett. Nyersen ledörzsölte magát egy törülközővel, azután megborotválkozott; egyetlenegyszer sem vágta meg magát. A használt törülközőket szándékosan ott hagyta a fürdőszoba padlóján, levetett ruháit szétdobálta. Tiszta fehérneműt vett, szénszürke kényelmes, könnyű öltönyt, fehér inget és sötétszürke nyakkendőt. Pontosan hat óra harminc perc volt, amikor a pisztolyt becsúszatta nadrágja övrészébe, a viaszosvászonba csomagolt hangtompítót bedugta a zakója belsejébe, bezárta a szekrényt, még egyszer körülnézett a helyszínen, és magában utoljára még leltárt készített.

Most érezte meg először, hogy félelmében reszketés fogja el. Majdnem elfelejtette a kesztyűt. Elővette, és berakta egyik külső zsebébe. Félelemérzése azonnal elmúlt.

Még egy utolsó jó ötlete támadt, mielőtt elindult: privát telefonja hallgatóját levette a villáról, és úgy hagyta. Ha valaki megpróbálná felhívni a privát számán, mielőtt visszaér, a készülék foglaltat jelez, mintha használnák.

Hat perccel háromnegyed hét előtt osont ki az utcára, mert némi tartalékidőt akart biztosítani magának.

Tíz perccel hét előtt lépett be egy bérház sötét kapualjába, az utca túlsó oldalán, éppen szemben a Starhurst Hotel bejáratával.

Az ismerős, kövér alak fél háztömbbel a Starhurst előtt szállt ki a taxiból; ez nyilván automatikussá vált óvatosság, gondolta Harry Brown, nehogy valamelyik taxisofőr emlékezzen rá, hová vitte péntek este. A bérház kapujának piszkos üvegén át Harry megfigyelte Kurt Greshamet, amint aktatáskával a kezében bemegegy a Starhurst forgóajtaján. Órájára pillantott. Hat perc múlva hét óra.

A milliomos eltűnt.

Harry ötven másodpercet engedélyezett neki. Aztán kilépett az utcára, és átment a túloldalra – nem gyorsan, és nem is lassan. Habozás nélkül keresztülprézelte magát a szálloda forgóajtaján, és jobbra fordult – a hosszú, keskeny hallban senkit sem látott, vagyis őt sem látta senki –, majd végigment a rövid folyosón a rézgombos ajtóig, és kesztyűs kezével elfordította a gombot. Kinyitotta az ajtót, és belépett a kis előcsarnokba. Felnézett a lépcsőn: sehol senki.

Visszanézett a rövid folyosóra: sehol senki.

Elővette a pisztolyt az övéből, és a hangtompítót a zsebéből, ráillesztette a tompítót a csőre, majd halkán és gyorsan felment a meredek lépcsőn. A 101-es szoba ajtaja előtt kibiztosította a coltot.

Egy cseppet jobbra fordult, hogy pisztolyos keze távolabb kerüljön az ajtótól. Aztán felemelte a bal kezét, és se nem hangosan, se nem halkán megkopogtatta a kopott, gyakran festett ajtót.

Egy csepp szünet következett, mintha a szobában tartózkodó ember meglepődött volna.

Aztán kinyílt az ajtó.

S a küszöbön ott állt Kurt Gresham, útra készen az örökkévalóságba.

Dr. Harrison Brown felemelte a jobb kezét.

A kis piros száj kis piros lyuk lett a nagy kerek, rózsaszín arcban, amikor a színtelen szemek Harry arcáról lecsúsztak a Harry kesztyűs jobb kezében tartott hangtompítós pisztolyra.

Aztán Kurt Gresham lassan visszahúzódott, és Harry követte, miközben bal kezével gyöngéden belökte az ajtót maga mögött; az ajtó kattant egyet, s ők ott álltak szemtől szemben, félelmetes csöndben.

Harry felemelte a pisztolyt; a könyökét lazán tartotta, a fegyvert keményen markolta.

Látta, hogy Gresham állkapcsa hirtelen megrázkódik. Látta, hogy a rózsaszín nyelv pici hegye ide-oda cikázik a száraz ajkak közt. Látta, hogy a színtelen szemek kocsonyássá válnak.

És azt mondta az ujjának, hogy húzza meg a ravaszt.

De az nem húzta meg.

Nem húzta meg.

Nem húzta meg.

Kurt Gresham elvette tőle a pisztolyt, s miután meglepően erős kezével elkapta a kabátja hajtókáját, megrántotta és meglökte Harryt. Az belezuhant egy kárpitozott karosszékre.

– Ostoba fráter. Szerencsétlen flótás. Balek. Anyámasszony katonája – Ismételte meg Gresham többször egymás után halkán, gonoszul. De akkor hirtelen egy ököl csapott le kívülről az ajtódeszkára, és a gomb fordulni kezdett. Abban a pillanatban, hogy fordulni kezdett, a milliomos odarohant az ágyhoz, bedugta a

pisztolyt a párna alá, s már meg is tette a fele utat az ajtóig, mire az felpattant.

A küszöbön egy betört orrú, jól megtermett férfi állt, nagy, fekete automata pisztollyal a kezében.

Huszonkettő

Dr. Harry Brown üres fejében világos, hideg, felesleges gondolat villant fel; ez az ember meg van lepve. Akárki legyen is, mindenre számított, csak arra nem, hogy a hotelvendég kérdő pillantással áll előtte, és egy látogató ül a karosszékekben.

– Mr. Curtis – mondta az óriás. Basszus hangja volt, amely mintha berozsdált volna a ritka használatból. – Nincs semmi baj?

– Baj? – ismételte meg Kurt Gresham. – Mi baj volna, Mr. O'Brien? Jöjjön beljebb.

Az óriás pár lépést tett a szoba közepe felé, a milliomos pedig átnyúlt mögötte, és becsukta az ajtót.

– Minek az a pisztoly, Mr. O'Brien? – kérdezte Gresham. – Nem lenne szíves eltenni? Gyöngé a szívem.

Az óriáson látszott, hogy zavarban van. Vagy birkózó, vagy egykori ökölvívó, gondolta Harry. A betört orr, a lehetetlenül széles váll, az ostoba kis disznószemek a homlokcsont kidudorodó pereme alatt, a gorillához illő állkapocs...

– Elnézést, doktor – mondta Kurt Gresham. – Ez itt Mr. O'Brien, a Starhurst-szálló házidetektívje. Ez az úr pedig az orvosom, dr. Brown.

– Az orvosa? – kérdezte O'Brien. Betört orrán át lármásan lélegzett. – Jó napot, doki.

Harry fejbőlintással válaszolt.

– Mi történt, Mr. O'Brien? – kérdezte a milliomos, homlokát ráncolva.

– Nem tudom – dörmögte a házidetektív. – Úgy látszik, Mr.

Curtis, nem vesztek még ki a humoros kedélyű emberek. Felhívtak az irodámban. Egy gyors beszédű, hisztis nőszemély azt mondta, hogy lövéseket hallott a 101-es szobából. Letette, mielőtt megkérdezhettem volna, hogy kicsoda, és hányas szobából beszél. Nem volt időm ellenőrizni.

– Mikor telefonált? – kérdezte halkán Gresham.

– Hajszálpontosan öt perccel hét előtt, tudja, Mr. Curtis, az irodámban éppen az íróasztalommal szemben van az a falióra – és úgy látszik, hogy kerek kilencven másodperc alatt ide is értem –, pár pillanatba tellett csak, amíg leállítottam a lifteket, és lezárattam a kijáratokat.

– Gyors munka volt – jegyezte meg a milliomos. – Sokkal biztosabban érzem magam, mióta tudom, hogy olyan ember van szolgálatban errefelé, mint maga. Gondoskodom róla, hogy *meg ne bánja*, bár magát nyilván felültették. Mit szólna valami szép karácsonyi ajándékhoz?

– Köszönöm, Mr. Curtis – felelte az óriás szemérmesen. – Annyi biztos, hogy ha igazán lövöldöznek, a fickó meg se moccanhatott volna. Fél kézzel elcsípem... Uraim, bocsássanak meg a zavarásért. Szólnom kell, hogy indítsák meg újra a lifteket, és a fiúk hagyják ott az ajtókat.

Abban a pillanatban kopogtak az ajtón, amikor a házidetektív éppen rátette roppant mancsát a gombra. O'Brien Greshamre sandított, a milliomos pedig bólintott.

– Várok valakit, Mr. O'Brien. Minden rendben.

O'Brien ajtót nyitott. Egy szolidan öltözött, magas férfi állt előtte. A kezében aktatáskát tartott. Amikor meglátta O'Brient, megrebbent a szeme.

Harry gépiesen karórájára pillantott. Aztán nem bírta levenni róla a szemét. Hihetetlen volt. A mutatók pontosan hét órát jeleztek. Mindössze öt perc telt el azóta, hogy belépett a földszinti forgóajtón.

– Ha alkalmatlan önnek, Mr. Curtis... – mondta az aktatáskás férfi. Semleges hangja volt, olyan hangja, amit könnyű elfelejteni.

– Nem, nem, jöjjön csak be. Mr. O'Brien már távozóban van. – Kurt Gresham barátságosan intett a házidetektívnek, az óriás pedig kiment a szobából, s közben kurtán odabólintott a magas férfinak is.

Az belépett, és becsukta az ajtót. Az aktatáskát erősen fogta.

Kifejezéstelenül nézett Harryre. Többet nem szólt.

Gresham elvette tőle az aktatáskát, és letette az ágyra. Bement a fürdőszobába, és egy másik aktatáskával jött vissza, amely az ikertestvére volt az ágyon heverőnek; a táskát odaadta a magas férfinak.

– Mára végeztünk is, Monte – mondta a milliomos megszokott, precíz hangján. Az elszámolást máskorra halasztjuk. Egyébként máától fogva mellőzzük ezt a helyet. A jövő hét elején értesíteni fogom az új helyről és az új időbeosztásról. – Gresham kinyitotta az ajtót, és elmosolyodott. – Kellemes utat.

A magas férfi kiment.

Huszonhárom

Kurt Gresham bezárta és bereteszelt az ajtót, és amikor megfordult, még mindig mosolygott. – Végre egyedül – mondta.

Harry Brown egy szót sem válaszolt.

A milliomos odajött hozzá, megállt *mellette*, lenézett rá, de Harry nem nézett fel. Csak homályosan hallotta, hogy a vénkisasszonyos hang így szól:

– Nem akarnál esetleg kezet mosni, doktor, ahogy jól nevelt emberek közt mondani szokás? Felesleges hangsúlyoznom a házi orvosom előtt, hogy egy ilyen élmény hogyan hat az ember hólyagjára. Nincs rá kedved? Nos, doktor, az én szervezetem már nem olyan fiatal és friss, mint a tiéd. Elnézést.

A kövér öregember kiment a fürdőszobába, és becsukta az ajtót.

Egy idő múlva Harry Brown meghallotta, hogy lehúzzák a vécét. Aztán a csapból folyó víz csobogását hallotta. Utána pacskolás és alapos toroköblítés zaját. Ez eltartott egy darabig.

Hallgatta a hangokat, s azok úgy – megtöltötték a fejét, hogy semmi másnak nem maradt hely benne. Gondolatoknak egyszerűen sehol sem volt nyomuk. A hangok mögött homályosan tudta, hogy

egy csomó nagy jelentőségű esemény zajlott le az elmúlt pár percben, de hogy pontosan mik és mit jelentenek, milyen helyzetbe hozták Őt, azt már képtelen volt felfogni és emlékezetében megtartani. Olyan volt ez, mintha megbénult volna – szellemileg és testileg egyaránt. Akkor sem bírt volna felállni a kárpitozott karosszékéből, odamenni az ágyhoz, visszaszerezni a pisztolyt a párna alól, kinyitni az ajtót és kísétálni a szobából, ha az élete függ a cselekedeteknek ettől az egyszerű sorozatától. Holott legjobb tudomása szerint csakugyan az élete függött tőle. De nem törődött vele.

A fürdőszoba ajtaja kinyílt, s Gresham rózsásan, frissen, megfésülve jött ki rajta. A zakóját és a nyakkendőjét időközben levetette, inge nyitva volt a nyakán, s egy csomó szürke szőr látszott ki alóla; kezében tiszta törülközőt tartott.

A törülköző Harry ölébe röpült.

– Nesze! – hallotta Gresham hangját. – Úgy izzadsz, mint egy kamasz az első randevún. – Élesen hozzátette: – Törülközz meg!

Harry felvette a törülközőt, megtörölte az arcát, a nyakát, a kezét. Aztán összehajtotta a törülközőt, és szépen letette a térdére. Gresham, aki gondosan figyelte, elvette a térdéről a törülközőt, és bedobta a fürdőszobába. Utána odament az ágyhoz, felemelte a párnát, elővette Benny bácsi hamvait, és megvizsgálta. A hangtompító láttán megcsóválta a fejét, Harryre pillantott, vállat vont, kinyitotta az ágyon heverő aktatáskát, betette a táskába Harry pisztolyát, és becsukta a táskát.

Aztán odalépett Harryhez, és megszólította: – Harry!

Harry felnézett rá.

– Volna kedved inni egyet?

Harry egy rekedt hangot hallott: – Igen. – Meglepetéssel vette tudomásul, hogy a hang az övé.

Gresham újra kiment a fürdőszobába. Egy palack konyakkal és két vizespohárral jött ki.

– Húszesztendő – mondta. – Saját használatra. – Félig megtöltötte mind a két poharat, az egyiket Harry kezébe nyomta, odament az ágyhoz, feltornyozta a párnákat, és leheveredett. Felemelte a poharát, jót húzott belőle, aztán leeresztette a poharat, és rögtön utána újra felemelte. De ezúttal csak kortyintott belőle.

– Harry – mondta. – Idd meg azt a konyakot.

Harry összeresztette. Felemelte a poharat, és le sem tette, amíg ki nem ürítette. Gresham az ágyról figyelte. Harry testét melegség öntötte el: a lábujjainál kezdődött, felkúszott a lábán, a törzsén, és aztán előntötte a fejét; ettől az agya újra megelevenedett.

– Aha – mondta a kövér öregember. – Látom, doktor, hogy visszatértél az élők birodalmába. A véleményedre vagyok kíváncsi, doktor. Mit gondolsz önmagadról?

Harry gondolkozni kezdett, de nem önmagáról. Karenről kezdett gondolkozni.

– Jól bedóltél nekik – fuvolázta Kurt Gresham, s újra mosolygott.

– Szépen palira vettek. Átejtettek. S már alig győzték kivárni.

– Micsoda? – kérdezte Harry pislogva. – Mit mondtál, Kurt?

– Már alig győzték kivárni.

– Kik? És mit?

– Hát nem tudod? Azt akarod mondani, hogy még mindig nem látod?

– Mit nem látok?

– Harry!

– Mit nem látok, Kurt?

– Hogy behúztak a csőbe: a feleségem és a szeretője.

– A szeretője? De hiszen... – dadogta Harry.

– Vagyis közös barátunk, Anthony Mitchell.

Mitől romlott el minden? – Tony? – dadogta Harry.

– Úgy, szóval Karen nem beszélt Tonyról? Vagy hazudott, és színlelt, amikor Tonyról volt szó? Pokoli kár érte. Úgy értem, a rengeteg elpazarolt tehetségért. Karen sohasem jött rá, hogy nem kellett volna vetkőzéssel megkeresnie a kenyerét. Szép karriert csinálhatott volna mint színésznő. Ó, igen, Karen és Tony. Akarod, hogy felvázoljam a hátteret, doktor? Tonyét?

– Tonyét... – ismételte meg Harry.

– Tony velem dolgozott, a közvetlen munkatársam volt az elmúlt tíz évben. Egyike vezető tisztviselőimnek, tagja az igazgató tanácsnak. Mit gondolsz, ki javasolta, hogy te váltsd fel dr. Wellivert a New York-i poszton, amikor Wellivernek vissza kellett vonulnia? Barátod, Tony Mitchell.

Tony javasolt téged, és mi csak utána kezdtük meg a múltad

ellenőrzését.

– Tony – mondta Harry újra. A pohara után nyúlt, látta, hogy üres, mire bambán rábámult.

– Tony ajánlotta, hogy Karen és én a pácienseid legyünk. Tony találta ki, hogy azzal a bankkölcsonnel, amit kezesként aláírt, megnyer téged, s nem sokkal később én egy összegben tünetőleg kifizettem, hogy horogra csaljalak, ami sikerült is. És Tonyt illeti meg a dicsőség a kegyelemdőfésért is – hogy beszerzett téged Karen ágyába.

Harry Brown pislogott. Hirtelen megfájdult a gyomra.

– Te ezen felháborodsz? – kérdezte Karen férje mosolyogva. – Te fuser, te ezen tényleg felháborodsz?!

Harry nem bírta abbahagyni a pislogást. A fájdalom kezdte elárasztani, már el is árasztotta a testét. Az egész teste merő fájdalom volt.

– De ha te fuser vagy – folytatta Kurt Gresham –, akkor én komplett idióta vagyok. Elvégre, Harry, neked van mentséged – te sohasem éltél, magad vagy a ma született ártatlanság, s amellet elég ostoba is vagy. De engem okos embernek, ügyes és tapasztalt embernek tartanak. Azt hittem, Tonymak az az ötlete, hogy neked viszonyod legyen Karennel, egészséges, jó stratégia. Nem tudtam, hogy a távolabbi céljuk nem te voltál, hanem én.

– A saját feleséged! – kiáltotta Harry. – Te magad mondtad a feleségednek, hogy legyen a szeretőm?

– Igen, és nem is volt olyan könnyű rávenni. No, azt hiszem, mindkettőnkre ráfér még egy konyak.

Gresham feltápáskodott az ágyról, újratöltötte a poharakat, és visszafeküdt. – Harry, te szerencsétlen, te még ma is úgy nézel az életre, mint egy vasárnapi iskolás kamasz. Azt hiszed, hiú reményekkel áltattam magam, amikor feleségül vettem Karent? Én egy csúf vénember vagyok; ő pedig fiatal, szép, és mint te is tudod, szenvedélyes asszony. Csak úgy vehettem meg őt, ha megalkudtam vele; tudtam ezt, és elfogadtam. Ő pénzt és házasságot kapott; én azt a jogot, hogy kedvemet tölthettem vele. De azt is tudtam, hogy nem vagyok elég férfi hozzá – öreg vagyok és elnyútt, ahogy mondani szokta. Tehát feljogosítottam rá, hogy másokkal is lefeküdjön – tudtam, hogy amúgy is megtenné –, s csak azt a feltételt szabtam,

hogy legyen tapintatos. Tony Mitchell-lel való viszonyáról attól a naptól fogva tudtam, amikor elkezdődött, vagyis mielőtt összeházasodtunk. De azt nem tudtam, hogy az ő viszonyuk nem közönséges viszony. Nem tudtam, hogy arra spekulálnak, hogy meggyilkolnak, és csak azt várják, mikor bukkannak rá a megfelelő fegyverre. Ez a fegyver pedig te voltál.

Harrynek eszébe jutott a konyak. Szép lassan inni kezdte.

– Te lettél a fegyverük, Harry. Te megölsz engem helyettük, rajtakapnak, ők megszabadulnak mind a kettőnktől, és boldogan élnek a pénzből, amíg meg nem halnak. Nos, mit szólsz a diagnózisomhoz, doktor?

– Egy szót se hiszek belőle – mondta Harry.

– Még hülyébb vagy, mint amilyennek gondoltalak. Bár talán elhiszed, csak nem akarsz bevallani magadnak. Vagy talán magadnak bevallod, de valamilyen mulatságos okból nem akarsz, hogy még kisebbnek lássalak, mint amilyennek legjobb tudomásod szerint látlak.

Az öreg Kurt Gresham ernyedten, lomhán, terjedelmesen hevert az ágyon, és közben rámosolygott a fiatal dr. Harrison Brownra. Mosolya nem volt barátságos; már-már rokonszenvet tükrözött. Tokája rózsásan remegett.

– Hadd mondjam hát ki helyetted, doktor... Karen ötlete volt, hogy meggyilkolj.

– Nem.

– Nana, gondolkozz csak, fiam. A te ötleted volt?

– Igen.

– Nem. Ő ültette a bogarat a füledbe. Hidd el nekem. Ismerem őt. Tudom, hogyan dolgozik... Annyit megengedek, hogy az ötlet eredetileg nem tőle származik. Érzik rajta Tony észjárása. *Na de mindegy*, akármelyikük jött is rá, együtt dolgozták ki. Ez ugyanolyan biztos, mint hogy még lélegzem. Gyerünk tovább. Karen megmondta neked, hogy minden péntek este hét óra előtt öt perccel egyedül vagyok ebben a szobában a Starhurst Szállodában. Így történt?

– Igen, de...

– Sőt a pisztolyt és a hangtompítót is ő szerezte neked?

Harry nem felelt.

– Ó, de lovagias vagy! És milyen tipikus figura! Aztán mindent

kidolgoztatok az utolsó mozzanatig, nem igaz, Harry? A töredék másodpercekre is kiterjedő időbeosztást? Halálomnak abban az öt percben kellett volna bekövetkeznie, ami megelőzte a mulató üzletvezetőjének megérkezését? El se lehetett rontani, nem igaz, Harry? És mégse sikerült. De miért? Mert miután beléptél ebbe a szobába – közvetlenül azután, hogy felemeltem a pisztolyt, és elméletileg lelőttél (hogy az én drága feleségem – vagy az én drága ügyvédem – vagy mind a kettő – milyen rosszul választotta meg a fegyverét!), éppen abban a pillanatban, amikor elméletileg holtan rogytam a lábad elé... ugyan mi történt? O'Brien, a szálloda biztonságának őre berontott, és – még mindig elméletileg – rajtacsípett téged, doktor. Ha tehát lett volna merszed végrehajtani a tervet, rajtakaptak volna, nem igaz? Kedves ártatlanságom, ezt még neked is világosan kell látnod.

Harry Brown lehunyta a szemét, hogy szabaduljon a szörnyeteg pöffeszkedő képétől, amely az ő lelkiismeretét és tehetetlenségét testesítette meg; de a fülét nem tudta becsukni a hangja elől.

– O'Brient viszont felhívták az irodájában, és éppen kellő időben; így aztán intézkedhetett, hogy alakítsák át a szállodát kelepccévé, és felrohanhatott ide, hogy téged tetten érjen. Mit gondolsz, doktor, ki hívta fel? Öt perccel hét óra előtt?

Öt perccel hét óra előtt ő éppen átréselte magát a földszinti forgóajtón – nem egészen egy perccel Gresham megérkezése után...

– Egy nő hívta fel, így mondta O'Brien – folytatta a vénkisasszonyos hang. – Egy „hisztis” nő, aki pisztolylövést hallott a 101-es szobából, holott ott nem is lőttek. Az a nő tehát tudta, hogy egy pisztolynak el kell sülnie. Tudta, hogy te itt fogsz állni ebben a szobában, és ólmot pumpálsz belém. Ki az a nő, Harry, aki mindezt tudta? Mondj egy nevet – akármilyen nevet, csak ne a feleségemét. Tudsz ilyen nevet?

De Harry nem tudott ilyen nevet, egyet sem tudott.

– De miért telefonált Karen a Starhurst házidetektívjének – egy új szerepben, a hisztis nő szerepében –, miért bírta rá, hogy felrohanjon ebbe a szobába, és éppen akkor, amikor te feltehetőleg lelősz engem? Nem gondolod, hogy a figyelmeztetést – amely szándékosan korai volt, s így lehetővé tette O'Briennek, hogy a gyilkosság pillanatában érjen ide –, nem gondolod, hogy ezt a

figyelmeztetést úgy időzítette, hogy téged éppen rajtakapjanak, Harry?

Igen, igen, igen, igen, igen.

– Talán arra számítottak, hogy elveszted a fejed, és elmenekülsz, Harry, O'Brien pedig golyót ereszt beléd – ez lett volna aztán a legjobb megoldás... mindketten meghalunk, az áldozat is, a gyilkosa is. Vagy hogy O'Brien láttán a szájadba dugod a pisztoly csövét, és megtakarítod a fáradságot O'Briennek, mégpedig ugyanazzal a kielégítő eredménnyel. És ha menekülés közben nem lőnek le, és te nem lövöd agyon magad... mondd meg nekem, Harry, belerángattad volna Karent? Bele tudtad volna rángatni Karent? Ha jól ismerem a feleségemet, akkor ő mindent úgy intézett, hogy a gyanúnak még az árnyéka se férhessen hozzá.

Bizony. És semmi másra nem volt szüksége, csak hogy *ne* tegyen úgy, mintha két perccel hét előtt felhívna, és *ne* kérje meg dr. Stone-t hét óra húsz perckor, hogy telefonáljon... és akkor tisztán áll, egész tisztán...

– És büntetlenül megúszta volna. *Nos*, hogy érzed magad, doktor?

Harry megnyalta a száját. Lehetséges volna... lehetséges volna, hogy valamiképpen, valamilyen módon, valami csoda folytán Karen ne legyen felelős ezért? Hogy kezdettől fogva Tony Mitchell keze van a dologban, és senki másé?... De alig kapaszkodott meg *ebben* a szalmaszálban, máris elgömbült, eltörött. Tony Mitchell csak úgy tudhatta, hogy mit terveztek ma estére, ha Karen megmondta neki.

– Látom, elég rohadtul érzed magad, olyan rohadtul, ahogy csak egy derék, tiszta életű ifjú érezheti magát, amikor mások szemével látja saját személyét... amikor ostobának és megvetésre méltónak látja magát, aki körülbelül olyan fontos a szerelmének, mint egy piszkos zsebkendő. És szeretnél találni valahol egy odút, ugye, hogy elbújhass, és nyalogathassad megsebzett kis énedet. És szeretnél szabadulni az egésztől – Karentől, Tonytól, a szervezettől, tőlem? Még tőlem is? Legfőképpen tőlem? Harry?

– Igen. – Mereven és tompán szakadt ki belőle.

– Ezt talán el is intézhetjük – mondta Kurt Gresham. – Tudod, Harry, én mindjárt megkedveltelek. Csak abban tévedtem, hogy rámenősnek hittelek. De most sem az idő, sem a hely nem alkalmas

rá, hogy rólad beszéljünk. Amúgy is elég dolgunk lesz.

Harry buzgón, nagyon buzgón próbálta megfejtetni az öregember szavainak értelmét. Gresham felállt az ágyról, odament egy szekrényhez, és egy lehetetlenül hosszú, zöld havanna szivarral jött vissza. Harry szótlanul nézte, hogy meggyújt egy gyufát, tűnődve szippant, helyeslőleg bólint.

– Érdekes helyzetben vagyunk, Harry fiam – dörmögte a milliomos. – Próbáljuk a feleségem és az én okos ügyvédem helyébe képzelni magunkat. E pillanatban én már halott vagyok, téged pedig vagy megöltek, vagy letartóztattak. Természetesen nem mehetél el vacsorázni Monique-hoz, sem utána velük és Stone-ékkal színházba. Hogyan magyarázzák meg távollétedet? Nagyon egyszerűen: az orvosok közismerten megbízhatatlanok, ha társadalmi kötelezettségekről van szó. Nyilván egy sürgős eset – dr. Stone és a felesége *ezt* biztosan megérti. Még arra se volt idő, hogy telefonálj. Ezek a lelkiismeretes, fiatal orvosok, ejnye, ejnye és a többi. – Kivette a szivart a szájából, összeráncolta homlokát, úgy bámult rá. – Ez eddig rendben van. Karen, Tony és Stone-ék befejezik a vacsorát, elmennek a színházba. Aztán a gépkocsivezetőm hazaviszi Stone-ékat Taugusba, ahogy dr. Stone kérte. Karen és Tony kettesben maradnak, első ízben ma este. Hova mennek, Harry?

– A lakásodra.

– Otthon, édes otthon – úgy bizony, Harry, Tony azonnal hazakíséri Karent. Mert ha én meghaltam, ha te meggyilkoltál, és a rendőrség feltétlenül megpróbálja elérni az özvegyet, akkor valószínűleg otthon várnak rá. Igen, egyenest felmennek a lakásunkra, s közben lelkileg felkészülnek arra a színjátékra, amit már nyilván elpróbáltak. Na de mi történt? – kiáltotta elragadtatottan a kövér öregember. – A rendőrség nincs itt! Nyoma sincs a rendőrségnek! Üzenet sincs! *Semmi* sincs! Hogyan veszik ezt tudomásul, Harry?

– Zavartan – felelte Harry. – Aztán idegesen. Talán meg is ijednek.

– Látom, kezdesz lassan magadhoz térni, Harry – mondta Kurt Gresham örvendezve. – Úgy van, zavarba jönnek, aztán idegesek lesznek, majd nagyon idegesek, a végén halálra rémülnek. És mit fognak tenni zavarukban, idegességükben, halálos rémületükben? –

Foga gonosz gyönyörűséggel mélyedt bele a szivarba. – Beszélni fognak, beszélni bizony! Megbeszélik a helyzetet.

Még mindig nem hiszi, hogy meggyőzött, gondolta Harry. Vagy talán nem is olyan biztos az elméletében, mint ahogy mutatja.

– Megbeszélik a helyzetet, Harry – ismételte meg Kurt Gresham –, mi pedig – te meg én – ott leszünk; ott leszünk, és végighallgatjuk.

Huszonnégy

Gresham letelefonált a portára, és rendelt egy rakás szendvicset meg egy kanna kávé. A kövér ember átszellemült élvezettel evett. Harrynek egyetlen falat sem ment le a torkán. Ezzel szemben ivott. Nem kávé. Jó sok konyakot.

Fél tizenegykor Gresham fogta az aktatáskáját, és elmentek a Starhurstból. – A hátsó bejáraton megyünk be – mondta a taxiban –, és gyalog megyünk fel. Nem akarom, hogy a portás vagy a liftes meglásson.

Harry álmosan bólintott. Úszott a konyak hullámain.

– A megfigyelőhely a kék vendégszobában lesz.

– A kék vendégszobában – mondta Harry. Az örület kellős közepén ez tökéletesen logikusnak hangzott.

A milliomos kinyitotta lakása ajtaját, és – Harry órája szerint – tizenegy perccel tizenegy előtt bementek a sötét hallba. Harry órája régimódi jószág volt, még az apjától kapta, fekete számlapján világoszölden foszforeszkáló mutatók jártak körbe. Még akkor is az órát figyelte a sötétben, amikor Kurt Gresham felkattintotta a villanyt a hallban,

– Siess! – Az öregember Harry előtt belódult a kék vendégszobába, és az orvost egy ajtó melletti székhez vezette. – Ide ülj!

Harry leült. Cigaretta keresett. Gresham nyilván látott a

sötétben. – Ne dohányozz! – szólt rá élesen. – És ne üss zajt, amikor bejönnek. Lélegezz nyitott szájjal.

Kibotorkált a szobából. Egy pillanat múlva a hallban elaludt a villany. A következő pillanatban Harry már hallotta is, hogy Gresham visszajön a szobába.

– Rendben vagy, Harry? – kérdezte a vénkisasszonyos hang. Harry csak nehezen fojtotta vissza vihogását. Olyan volt, mint az a szeánsz, amelyen valamikor részt vett, s mindenféle hangokat hallott a levegőből.

– Rendben vagyok.

Halk neszt hallott, ami egy másik széktől származott, aztán ziháló morgást, ahogy Gresham közvetlenül az ajtó mögött, a vendégszoba villanykapcsolója közelében elhelyezkedett; hallotta a szék rugóinak nyikorgását is és Gresham aktatáskájának tompa koppanását, ahogy a gazdája óvatosan letette a padlóra.

Aztán szótlanul üldögéltek a sötétben. Harry mellére bukó fejjel, nyitott szájjal szundikált.

Kétszer összerezzen, magához tért, és megnézte az óráját.

Kulcs fordulását hallották a zárban. Harry gyorsan kihúzta magát, és megerőltette a szemét. Öt perc múlva háromnegyed tizenkettő.

A lakás ajtaja kinyílt, majd becsukódott, aztán egy kis világosság támadt a hallban a szalon lámpáinak visszfényétől. Halkan, de tisztán hallották a beszédet.

– Valami baj van – mondta Tony Mitchell hangja.

A bár felől zaj hallatszott, jégkockák csörrentek meg poharakban, aztán palack kotyogott.

– Ez most éppen jó lesz – hallatszott Karen Gresham hangja.

Szünet következett. Aztán megint Tony Mitchell beszélt: – Nagy baj lehet. Már odalent zsaruknak kellett volna várniuk, tisztelettudóan meghúzódva az előcsarnok háttérében. De sehol semmi. Megkérdem a portást: „Hogy van ma este, John?“, ő meg: „Köszönöm, jól, uram.“ Sem izgalom, sem üzenet, sem sokatmondó pillantás – semmi. A liftes pedig úgy vigyorog és hajlong, mintha holnap már karácsony lenne.

– Te mit gondolsz, Tony? – Érdekes volt hallani a hangját. Egészen más hang volt – ezt eddig nem ismerte. Harry biztos volt

benne, hogy ha most látná Karent, a külseje is más volna – az is idegen lenne. De hát talán nem az? Nem az?

– Vagy dr. Baleknak inába szállt az a kicsi bátorsága, és kiszállt a buliból...

– Nem, a kis lordnál erről szó se lehet – mondta Karen. – Neki nem feladata az okoskodás. Őt maga a természet ütötte lovaggá, ezt nem tudtad?

–... vagy, ami sokkal valószínűbb, eltolta a dolgot, és a vén farkas kiszedte belőle az egészet. Ez megmagyarázná, hogy bár Harry nem intézte el, mégis mért nincs itthon apuka, hogy üdvözöljön minket. Valószínűleg éppen most tárgyal a hentesáru-osztállyal, és megbízást ad nekik a fiúcska felszeletelésére, becsomagolására és elszállítására. Ehhez idő kell, drágám. És jobb, ha szembenézünk vele – ha tényleg így történt, akkor te meg én nyakig benne vagyunk a pácban.

Karen káromkodni kezdett. Halk, egyenletes, indulatmentes hangon átkozta szeretett Harryjét, aki vonaglott szégyenletében. Egyáltalán nem hallotta Kurt Gresham lélegzését.

– Fogd be a szád, jó? – förmedt rá Tony Mitchell. – Ezt végig kell gondolnom. De gyorsan, mert az öreg a hirtelen halált jelenti.

– Mintha én nem tudnám – mondta Karen gyűlölködve.

– Az a legfontosabb, hogy mialatt a sebészfűrészek alkatrészeire bontják Harryt, az öreg Kurt feltétlenül felteszi magának a kérdést: honnan tudott Harry a Starhurstról?

– És ki hívta fel a házidetektívet? – Karen hangja már rémülten csengett. – Tony, gondolod, hogy rájön...

– Egyszerre csak egy dologgal foglalkozzunk, jó?

Harry hallotta Tony Mitchell nyugtalan lépteit. Kurt Gresham megmoccant mellette; a szék rugói egész picit megnyikordultak. De már a következő másodpercben újra csend lett.

– Gyorsabban kell gondolkoznunk Kurtnál – mondta Tony. A lépések megálltak. – Na jó: honnan tudhatta Harry? Nincs időnk annyira kidolgozni, amennyire kellene – kénytelenek leszünk rögtönözni –, de van egy ötletem.

– Adj még innom.

Újabb kotyogás hallatszott; aztán Tony Mitchell folytatta: – Például így: te köpted el, de véletlenül. A kölyök bevallotta neked,

hogy az öreg beszervezte. Te megkérdezted tőle, hogy Kurt hol egyezett meg vele, az irodájában-e az Empire State Ruildingben, vagy a szállodai szobájában a Starhurstben. Egyszerű elszólás. Elég természetes? Szóval a kölyök tudomást szerzett a Starhurstról, és attól kezdve mindent maga dolgozott ki. Érted?

– Éppenséggel be is válhat.

– Te semmit se tudtál róla, szeretett doktorunk soha egyetlen szót el nem ejtett előtted; de most, utólag, ha különböző részleteket összeegyeztetsz, kezdesz rájönni, hogy Harry meggondolhatta magát, vagy megszeppent; szabadulni akart, de tudta, hogy Kurt nem engedi; nyilván kiszámította, hogy csak egy módon menekülhet – ha megöli Kurtot. Még azt is hozzáteheted: a fiú nyilván arra is gondolt, hogy utána hozzámész. Akárhogy is, Harry megpróbálta, de eltolta a gyáva bikfic... Innen kezdve kotta nélkül játszunk.

Karen hallgatott. Csak valamivel később mondta: – Egész jó. Okos fiú vagy, szerelmem.

– Nem is olyan okos – dörmögte Tony Mitchell. – Jól kell majd játszanod a szereped.

– Te vagy az egyetlen, aki okosabb a férjemnek nevezett hájpacninál. És sokkal csinosabb is. Na, gyere ide szépen...

Hosszú, hosszú szünet következett. Mást nem lehetett hallani, csak a vad és magáról megfélelmező szerelem neszeit. Mi meg itt vagyunk, gondolta Harry, és hallgatjuk – a két felszarvazott, a törvényes és a balkézről!. Közben egészen kijózanodott.

– Ne – mondta Tony váratlanul. – Ne, Karen, most ne!

– Ördög a dolgodat! – nevetett Karen. – Amit viszont te csinálsz velem... – Halk, nevető huzakodás hallatszott. – Drágám. Mi baj?

– Az a tohonya fráter – morogta Tony Mitchell.

– Milyen tohonya fráter?

– Harry.

– Harry? – Harry Brown megborzongott a mérhetetlen megvetéstől, ami Karen hangjából áradt.

– Tohonya, ez illik rá. Ziháló, nevetséges, tohonya fráter. Olyan erős, mint a bika, ami még keservesebbé tette a dolgot – erős, őszinte, ziháló állat. Csak úgy bírtam elviselni, hogy behunytam a szemem, és azt képzeltem, hogy te vagy az. Töltsd meg újra a poharam, drágám. Szükségem van egy kis szíverősítőre, ha be

akarom csapni apukát, amikor bedöcög azon az ajtón...

Harry azon kapta magát, hogy talpon van, és tárgyilagos meglepetéssel állapította meg, hogy morgó hangok törnek fel a torkából. De egy kéz ragadta meg a csuklóját, és kígyósziszegésre emlékeztető hang csiklandozta meg a fülét: – Maradsz veszteg?!

Aztán a kéz elengedte a csuklóját, Kurt Gresham ormótlan alakja pedig eltakarta az ajtón beszűrődő halvány fényt; aztán elmozdult onnan, és Harry semmit sem hallott többé; egy örökkévalóság telt el, és ő nem hallott semmit. Amit utána hallott viszont, az egy pisztoly tompított köhögése volt Majd még egy.

És két puffanás.

Aztán újra csend lett.

Átfutott a hallon a szalonig, de a boltív alatt megtorpant.

– Egy tapodtat se, Harry! – mondta a kövér öregember. A hangtompítás pisztoly Harry felé fordult. Aztán a kövér öregember folytatta, de ez már nem Harrynek szólt: – Szemét! *Szemét!*

Két ép pohár feküdt a vastag bolyhos szőnyegen terjedő foltok közt. Az egyik mellett Karen Gresham hevert, ragyogó teste kifacsarodva csillogó-villogó kivágott ruhájában. Nyakából patakzott a vér. A másik pohár mellett Tony Mitchell hevert gyűrött szmokingban. Neki a szájából ömlött a vér.

– Ne mozdulj, Harry – mondta a kövér öregember. Odalépett a feleségéhez, és gondosan még egy golyót eresztett a fejébe. Aztán odalépett az ügyvédjéhez, és gondosan még egy golyót eresztett az ő fejébe is. Mitchell szeme nyitva maradt. Karennek nem volt már szeme.

Gresham fityegő arcbőrének olyan színe volt, mint a kampóra tűzött marhafaggyúnak, s remegett, amíg beszélt.

– Ne aggódj, Harry – mondta –, a biztonsági alakulatom erről is gondoskodni fog. Nyoma se marad a szőnyegen. És én itt se vagyok, ezt ne felejtse el.

Valami hiba volt Gresham kijelentésében, de Harry pillanatnyilag nem jött rá, hogy mi az.

– A megoldás a következő: holnap az ügyvédem kiviszi a feleségemet a hajóján a tengerre; amikor már jó messzire lesznek a parttól, beülnek a csónakba egy kicsit horgászni; de felborulnak, vízbe fúlnak, és a három holttest közül egy se kerül elő többé. Tudod,

hogy mennyi cápa van Montauk Point magasságában.

Harry mondani akart valamit, de megakadt a nyelve, aztán mégis kinyögte a szót. – Három? – kérdezte.

– Hát nem mondtam még, Harry? Te is velük mentél horgászni.

– Ezért kértél meg, hogy ide kísérjelek? – Harry csak most jött rá, hogy egész idő alatt tisztában volt ezzel.

– Hát persze, Harry. Ha a szállodában lőlek le, bonyolult elterelő műveletekre lett volna szükség. Itt egyszerűbb. Két golyót félretettem neked. – Az öregember közelebb lépett; a pisztoly lassan felemelkedett.

– De miért, Kurt? Amiért meg akartalak ölni?

– Meglepte, hogy milyen tiszta a feje, és mennyire nem fél a teste.

– Amiért elmulasztottál megölni – felelte az öregember. – Betojtál, Harry. Nem dolgozhatok együtt holmi anyámasszony katonájával. Ahhoz viszont túl sokat tudsz, hogy életben hagyjalak. Különösen miután tanúja voltál, hogy két gyilkosságot követtem el saját kezűleg.

Harry felmérte a köztük lévő távolságot. Annak idején tagja volt az egyetlen rögbicsapatának, és tudta, milyen messzire képes ugrani, ha szerelni akar. Láb- és combizmai megfeszültek.

Kurt Gresham nőies kis szája mosolygott, színtelen szemében azonban a személytelen vadság olyan fénye lobbant fel, amit Harry még sohasem látott, legfeljebb vadállatok szemében.

– Ennek így kell lennie, Harry. Súlyos csapás lesz az öregembernek. Horgászás közben a csónak felfordult, a holttestek sohasem kerültek elő, s szegény, öreg Kurt Greshamet a végzet egyetlen gonosz csapása megfosztotta életének három legfontosabb társától – a feleségétől, az ügyvédjétől, az orvosától. Isten veled, Har...

Harry nagy erővel ugrott, magasra és messzire, de mihelyt célba ért, máris tudta, hogy tulajdonképpen nem is volt célja; nem sodort el semmit; nem volt ellenállás; a test ott volt alatta, de *nem* a rázúduló súlytól rogyott össze. Amikor visszaszerezte az egyensúlyát, és lenézett Kurt Gresham-re, tudta, hogy a harmadik halál, amelyről Kurt Gresham ábrándozott, ugyanolyan kevésbé válik valóra, mint a csendes szobában fekvő két másik ember álmái.

Gresham kerek arca nem rózsaszínű volt, hanem sárgásszürke.

Bal karja mereven és görcsösen megfeszült. Szája szélén buborékok ütköztek ki. Ajka elkékült és az ínyére feszült; szája keskeny résre nyílt. Állatias szeme fennakadt.

Dr. Harrison Brown gondolatban gépiesen elkészítette a pontos klinikai diagnózist: szívkoszorúér-elzáródás.

Dr. Brown maga sem tudta, hogy mit csinál: feltételes reflex hatására szétfeszítette Gresham száját, lenyomta a nyelvet, száját ráhelyezte Kurtéra, és levegőt fújta be. Aztán kicsit visszahúzódott, hogy Gresham tüdeje kiprélhesse a levegőt, amit ő erőltetett belé, újra rátette száját a Greshaméra, tüdejéből levegőt fújta Gresham tüdejébe – kitartóan végezte az előírt mozdulatokat, ki, be, kilégzés, belégzés...

Ajkai alatt megrándultak az ajkak, sósak lettek, összecukódtak, megnedvesedtek.

Dr. Brown felemelkedett.

Egy pillanatra értelem villant fel a rámeredő szemekben. A kék felső ajak megvonaglott. Kivillantak a fogak, s mintha torz mosoly rajzolódott volna ki a szájon.

Harry jobbról-balról erősen megpaskolta Gresham arcát.

– Kurt – mondta. – Kurt!

A nyálba fúló sóhajból egy szó született:

– Emberi...

Dr. Brown Gresham csuklóit dörzsölte. Kitartóan dörzsölte.

– Emberi... nevetséges... – Alig lehetett hallani.

– Micsoda? *Micsoda?*

Ekkor egészen tisztán lehetett érteni a szikkadt nyelv mellett, a kék ajkak közt formálódó szavakat: – Bocsánat... szerelem... nem... tréfa...

A szemek fennakadtak, fehér hasíték lett belőlük.

A test megvonaglott.

A test mozdulatlaná vált.

Dr. Brown újra rászorította ajkát Gresham ajkára, teljes erejéből fújta be a levegőt, de a másik szája merev volt, a nyelve akadály, a tüdeje üres zsák.

Dr. Brown felállt, megtántorodott, majd kiegyenesedett, a földön heverő két véres tetem mellett odament a telefonhoz, és feltárcsázta a rendőrkapitányságot.

Huszonöt

A kék vendégszobában, amely most jól ki volt világítva, dr. Brown a csukott ajtó mögött szemben ült Galivan felügyelővel. Dr. Brown Kurt Gresham saját használatára félretett konyakját szüröcsölte, és a szívkoszorúér-betegségek statisztikájának fittyet hányva, egyik cigarettáról a másikra gyújtott. Közben elejétől fogva elmesélte történetét.

Galivan felügyelő pedig, aki mindig olyan arcot vágott, mintha őt semmi sem lephetné meg ezen a világon vagy a másikon, ezúttal meglepettnek látszott.

Valaki bekopogott az ajtón, és Galivan kiszólt:

- Szabad. – Egy izmos, széles vállú férfi jött be.
- Kész vagyunk, felügyelő úr – mondta. – A halottkém aláírta a menetlevelet, a halottszállító kocsit megérkezett. Levihetjük őket?
- Nem – felelte Galivan.
- Nem? – visszhangozta a detektív.
- Ennek az ügynek szövetségi vonatkozásai is vannak, őrmester.
- Igen? No lám, mi meg azt hittük, hogy ez is csak a régi nóta: öreg férj, fiatal feleség, fiatal szerető.
- Egyelőre hagyjunk mindent úgy, ahogy van – mondta Galivan lassan, fáradt hangon. – Ne felejtse el: az újságoknak egy szót se!
- Igenis, felügyelő úr.
- Küldje el a szakértőket. Mindenkit. Ne maradjon itt más, csak maga és Jimmy Ryan. A halottszállító kocsit tartsa készenlétben. De az egyik mellékutcában, ne az Avenue-n.
- Szükség van még valamire?
- Igen. Küldje át Sidneyt az államügyészhez. Az államügyész a tyúkokkal szokott ugyan aludni menni, de ebből biztosan ki akarja venni a részét. Köszönöm, őrmester, ennyi az egész.

A detektív kiment, és becsukta az ajtót. Galivan a pipáját szopogatta, és a füstfelhőn át Harryre nézett. – Jó nagy utat megtettünk a Lynne Maxwell-ügy óta, igaz-e? Van még valami mondanivalója?

– Mindent elmondtam.

– Ebbe szépen belemászott.

– Ez így igaz, felügyelő – mondta dr. Brown.

Galivan kifújta a füstöt. – A fene ebbe a pipába!

Ja, az a temetkezési vállalat, majd rájuk küldöm a yonkersi rendőrséget. A San Franciscó-it pedig Joe bácsira. Azt hiszem, lesz más is, akit érdekelni fognak ennek az ügynek a melléktermékei. Például a szövetségi nyomozóiroda. Feltételezem, hogy együtt akar működni velünk!

– Fenntartás nélkül.

– Ha tehetek valamit magáért, doktor, megteszem.

– Köszönöm, de nem kérek szívességet, felügyelő úr. Magam másztam bele a slamasztikába, magam mászok ki belőle, vagy megfizetem az árát.

– Nincs szó szívességről – mondta Galivan. – De ha valakinek nagy szerepe van egy olyan szervezet felgöngyölítésében, mint ez a kábítószeres banda – ne adja olcsón magát, doktor. Az igazságszolgáltatás jó sok képviselője hálás lesz ezért. Beleértve az államügyészt.

Galivan pipája halódó hangokat hallatott. A felügyelő grimaszt vágott, felállt, odament a telefonhoz. Feltárcsázta a központot, és így szólt: – Mr. Christopher Hammonddal szeretnék beszélni, kérem. A szövetségi nyomozóiroda New York-i irodáján dolgozik.

Huszonhat

Hétfőn dr. Harrison Brown úgy lézengett a rendelőjében, mint a hazajáró lélek. Remélte, hogy belefeledkezhet a munkába, de lanyha napja volt: kora délután négy beteg, két fekvő beteg, akihez elment, azóta semmi. Minden reggeli lapot elolvasott; egy szó sem esett bennük a Greshamék lakásában talált három halottról. A szövetségi nyomozók és a kábítószerosztály emberei alaposan ráültek a történetekre.

Négy órakerék leküldte a kisasszonyát a délutáni lapokért. Most már ott voltak a nagybetűs címsorok: Milliomos iparmágnás lemezszárolja feleségét és annak szeretőjét, és szívrohamban meghal. De sehol egy szó kábítószerekről, és sehol egy szó dr. Harrison Brownról. Képek viszont vannak: Kurt Greshamról, Karen Greshamról, Tony Mitchellről.

Fél ötkor az asszisztensnő Galivan felügyelőt jelentette be.

Dr. Harrison Brown megrohanta. – Felügyelő úr! Jöjjön, üljön le! Mondja el, mi történik. Amióta a péntek éjszakát végigültük az államügyessel és a szövetségi nyomozókkal, senki se jön még csak a közelemben se. Egy szó sincs rólam a lapokban, a rádióban, a tévében...

– És nem is lesz – mondta Galivan. A magas férfi kényelmesen elhelyezkedett a Harry íróasztala melletti széken. Fáradtan látszott.

– Nem... lesz? – Harry hirtelen leült.

– Most már mindenben túl vagyunk. Szombaton bizonyos külföldi hatóságokkal együtt bírói utasításra szép nyugodtan kinyitották a bankok föld alatti pánccéltérmeit vagy húsz bel- és külföldi városban. Rejtjelszakértők vették munkába a feljegyzéseket, s vasárnap délutánra az egész Gresham gépezetet feltárták és apróra megvizsgálták – anélkül, hogy a társaság egyetlen tagja is megtudta volna, hogy mi lóg a feje fölött. Aztán – durr!

– Lecsaptak! Mind egyszerre. Figyelmeztetés nélkül. Percnyi pontossággal. Tegnap este tíz órakerék, a mi időszámításunk szerint. New York, Washington, Philadelphia, Chicago, Miami, London, Párizs, Zürich, Róma, Berlin, Lisszabon, Madrid, Belgrád, Athén, Ankara, Kairó, Hong-Kong, Tokió. A Gresham-birodalom. Harmincöt évig épült, egy éjjel elpusztult. És ezt magának köszönhetjük.

– *Mindnyájukat* letartóztatták? – kérdezte Harry hitetlenkedve.

– Kivétel nélkül. Kiderült, hogy a Gresham-féle igazgató tanácsn kívül huszonkilenc körzeti főnök volt, s azonkívül persze a közvetítők és kisebb beosztottak szokásos bandája, és a gépezet egy sereg egyszerű fogaskereke. A nagyfiúk már mind itt vannak a szövetségi nyomozóirodán vagy azoknak az országoknak az őrizetében, ahol letartóztatták őket; mind úgy köp, hogy öröm hallgatni, és megpróbál egyezkedni. A kis halak ugyanezt teszik. A

bizonyítékok minden tagadást elsöpörnek – Gresham birodalmát annak rendje és módja szerint szétzúztuk. Most már csak a tisztogatás van hátra. De maga kimarad belőle.

– Nem értem...

A felügyelő keresztbe vetette hosszú lábát. Előszedte pipáját, megtömté, meggyújtotta, és kifújta a füstöt, aztán elmosolyodott.

– Ma délben értekezlet volt bent a városban – Christopher Hammond főfelügyelő, Crantz államügyész, a kincstár képviselője, a washingtoni fő-államügyész hivatalának egyik tagja és több más érdekelt hivatalos személy részvételével –, és ott ültem én is. Tudja, mi volt az értekezlet tárgya?

– Mi?

– Maga, doktor. És a résztvevők közösen olyan határozatot hoztak, amely szerintem külön-külön valamennyiüket meglepte. Arról volt szó, hogy mit csináljunk magával, és a határozat így szólt: semmit.

– Úgy érti – kérdezte Harry rekedten –, hogy nem tartóztatnak le, nem emelnek vádat ellenem?...

– Pontosan úgy – pöfékelt Galivan. – Még csak tanúként sem kell majd megjelennie a kihallgatásokon és később a tárgyaláson – így is az a helyzet, hogy túl sok bizonyítékuk van.

– De miért, felügyelő úr? – kiáltotta Harry Brown. – Azok után, amiket tettem?...

– Na jó, hát mit tett, doktor?

A kérdés megzavarta Harryt. – Hát... csatlakoztam egy bűnszövetkezethez...

– Mert megtévesztették és rákényszerítették.

– Golyó ütötte sebbel kezeltem egy nőt, és nem jelentettem a rendőrségnek...

– Erre nincs bizonyíték, doktor, csak a maga vallomása. Tudja, hogy egy vallomáshoz megerősítő bizonyíték is szükséges.

– De... óriási tiszteletdíjat fogadtam el Greshamtól, hogy hasonló feladatokat lássak el New Yorkban...

– Erről is csak a maga vallomásából tudunk – mosolyodott el a felügyelő. – Hasonló feladatok ellátására egyébként nem került sor, nem igaz? És Greshamet, aki idült betegségben szenvedett, tényleg kezelte háziorvosi minőségben.

– De... – Harry meg volt hökkenve – vásároltam illegálisan egy pisztolyt hangtompítóval. Meg akartam ölni vele egy embert...

– De nem ölte meg, doktor, pedig csak a ravaszt kellett volna meghúznia – emelte fel Galivan a kezét. – Kár is beszélni róla. Mindezt részletesen megvitattuk, doktor. Ha szigorúan be akartuk volna tartani a törvényeket, tényleg le kellene tartóztatnunk magát, vagy őrizetbe vennünk, hogy megjelenjen az esküdtszék előtt, de a társaságnak, aki abban az irodában összegyűlt, ma nem volt kedve ragaszkodni a törvény betűjéhez. Mindenképpen tény, hogy tekintetbe véve a maga hozzájárulását a törvény érvényesítéséhez, és tekintetbe véve a maga maradéktalan együttműködését és őszinteségét azokban a kérdésekben is, ahol a saját cselekedeteiről volt szó, az a társaság úgy érzi, hogy magának jár némi ellenszolgáltatás.

– Én meg úgy érzem – motyogta Harry –, hogy volt azon az értekezleten egy ember, akinek nagyon sok köze volt ehhez a határozathoz.

Galivan enyhén elvörösödött. – Nem nagyon sok, doktor. Christopher Hammond és Max Crantz nemigen szokott jobb belátása ellenére dönteni. Mind a ketten tudják, hogy maga túllépte a megengedett határokat, de azt is tudják, hogy kellő időben visszalépett. Az olyan ember, aki képes és hajlandó ezt megtenni, megérdemli, hogy kapjon még egy lehetőséget. Így aztán nem kínozzák magát, és én száz százaléig egyetértek velük.

Harry zsibbadtan ült a székén.

– Amint mondtam, magára nem lesz szükség, és a nevét sohase fogják említeni. Csak egy adat lesz a titkos kartotékban, semmi több. Feltéve persze, hogy nem keveredik újra zűrbe. Mert abban az esetben magára dől a ház. Ez nem fenyegetés, dr. Brown – mondta Galivan felügyelő nyugodtan –, ez tény. De nem hiszem, hogy sor kerülne rá. Mindenesetre remélem, hogy nem. Nagyon kellemetlen helyzetbe hozna néhányunkat. Most pedig, doktor – tette hozzá, miközben előrehajolt, hogy kiverje a pipáját a hamutartóban –, vissza kell térnem a munkámhoz. – Felállt, és éles pillantást vetett az íróasztal mögött ülő emberre. – Nem kívánok magának jó szerencsét. Ki-ki a maga szerencséjének kovácsa, akár rossz az a szerencse, akár jó. De ezt, azt hiszem, mostanáig maga is

megtanulta.

És már ott se volt.

Harry Brown a rendelőjében üldögélt, nyakát mélyen behúzta a válla közé, sebészkezeit összekulcsolta a gyomrán. Nem lett volna képes elmondani, hogy mit érez. Csak annyit tudott, hogy a benne élő ködös zűrzavar alatt olyan nyugalom és béke honol, amit emlékezte szerint még sohasem érzett.

Körüljáratta pillantását rendelőjén; a költséges bútorokon; az orvosi könyvek tekintélyes során, amely a gyakorló orvos kirakata, és mutogatásra való, nem tájékozódásra – a siker álságos jelképein. Megérintette nadrágja finom anyagát, lebámult fényesre pucolt cipőjére, rámeredt a hetvenöt dolláros hamutartóra az íróasztalán.

És az üres székre, amelyen egy páciensnek kellene ülnie.

Ki-ki a maga szerencséjének kovácsa – szerencséjének? Életének!
– akár rossz az, akár jó.

Egy kis idő múlva benyúlt a zsebébe a tárcájáért, előkeresett belőle egy névjegyet, odahúzta magához a telefont, és feltárcsázta a névjegyen olvasható számot.

– Kérem dr. Stone-t. Dr. Harrison Brown keresi.

– Azonnal, doktor úr.

Alfred Stone hangja mintha közvetlenül a fülébe beszélt volna. – Kíváncsi voltam, mikor hallok magáról. Ez a szörnyűség Greshamékkal – bizonyára maga is olvasott már róla...

– Igen – mondta Harry Brown. – Dr. Stone, esedékes még az az állás az Intézetben?

– Hát persze.

– Szeretném elfoglalni.

– El vagyok ragadtatva.

– Talán nem lesz, ha meghallgatja a történetemet.

– A történetét? – ismételte meg dr. Stone meghökkenve. – Miféle történetét?

– Hát – mondta dr. Harrison Brown –, egyesek talán egy kudarc történetének neveznék. Én azonban azt hiszem, hogy inkább egy karrier története, de szeretném, ha ezt maga döntené el. Dr. Stone, el tudná intézni, hogy találkozzam Peter Gross-szal és dr. Blanchette-tel?

ELLERY QUEEN

GYILKOSSÁG RENDELÉSRE

Kiadta a Madách Könyv- és Lapkiadó n. v., Bratislava. 43 200 példány a Magyar Népköztársaság és a Csehszlovák Szocialista Köztársaság közös könyvkiadási egyezményének keretében az Európa Könyvkiadó, Budapest részére jelent meg. Felelős szerkesztő Mayer Judit. A fedélrajz Kopócs Tibor munkája. Műszaki felelős Szentiványi Klára. Első kiadás. 180 oldal. Nyomta a Pravda nyomdavállalat bratislavai üzeme, könyvnyomással. Példányszám 43 200 + 2000. Szerzői ívek száma 8,72, kiadói ívek száma 8,89.

Ára 18,00 Kcs

601/24/852

301- 133.4- 036

69-036-70